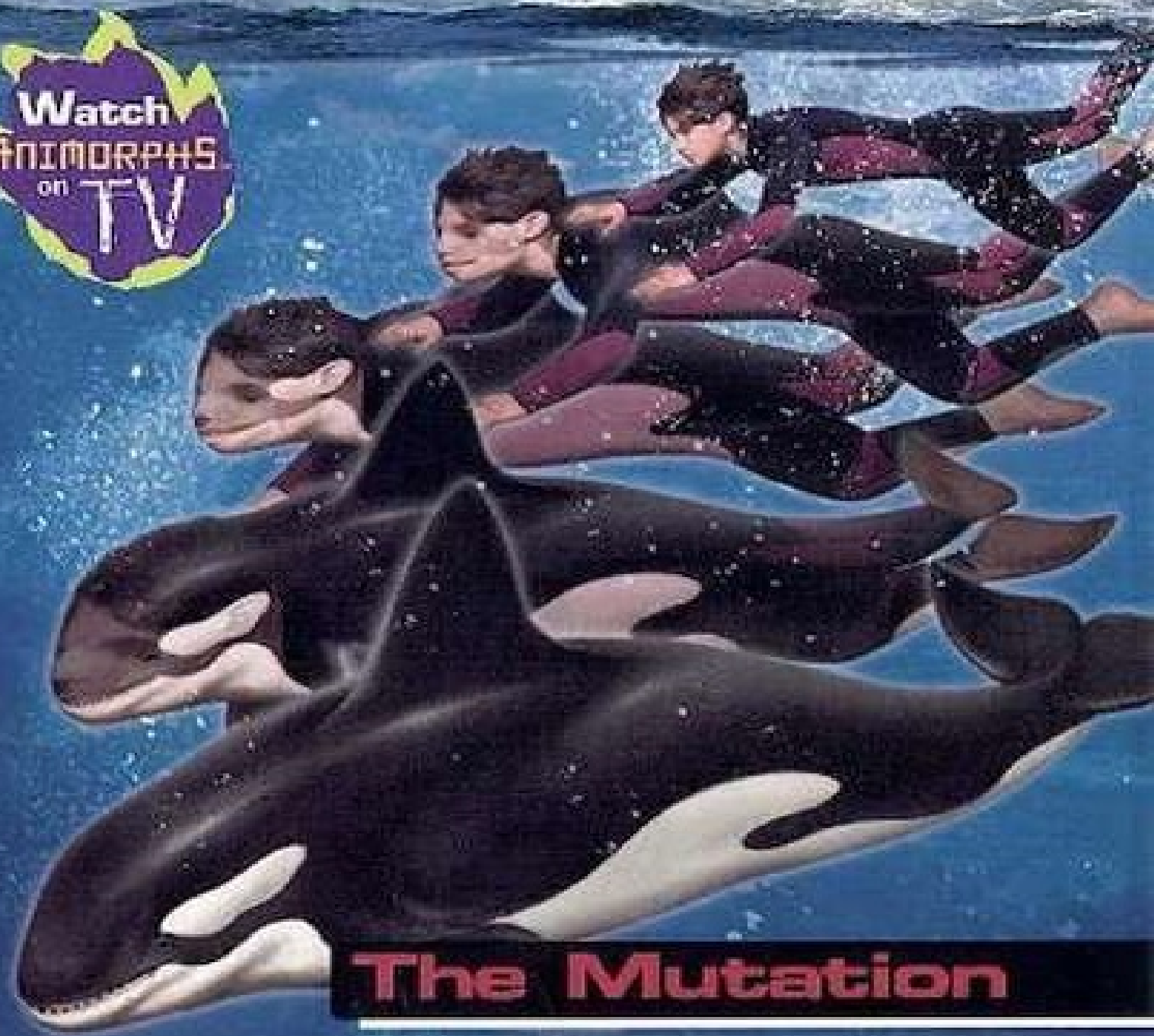

ANIMORPHS

You won't even get the chance
to change your mind.

Watch
ANIMORPHS
on TV

The Mutation

K. A. Applegate

Tàu Dao Phủ Biển

Series Animorphs Phần 36

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 35

ĐẠO PHỦ BIỂN

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

[1]

[2]

[3]

[4]

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 35

TẬP 35: Đám cưới của ba

1. Người kể chuyện:

Marco.

2. Nội dung:

Vào buổi tối hai ba con đang cùng nhau ngồi chơi trò chơi điện tử, bạn gái của ba - cô Nora, giáo viên dạy toán của Marco - gọi điện thoại tới. Trong lúc ngồi chờ ba nghe điện thoại, Marco lướt qua các kênh truyền hình, tình cờ cậu dừng lại ở chương trình *Điểm Kết Nối* của William Roger Tennant - một anh chàng hết sức quyến rũ và được nhiều khán giả hâm mộ. Và cậu phát hiện ra một chuyện động trời, Tennant là một Kẻ Mượn xác. Hắn dùng chương trình *Điểm Kết Nối* để tuyển mộ những người vô tội vào nhóm Chia Sẻ. Kiểm soát nói dối ba ra khỏi nhà, Marco tính biến hình thành ó biển để bay tới trang trại của Cassie họp mặt cùng các bạn trong Hội Animorphs, nhưng cậu lại biến thành một thứ sinh vật nửa tôm hùm, nửa ó biển. Marco tự nhận thức được rằng trong quá trình biến hình, đầu óc của cậu mất tập trung bởi những suy nghĩ về người mẹ là vật chủ của Visser Một - không biết còn sống hay đã chết, và về việc ba có bạn gái mới. Những dằn vặt trong đời sống thực đã khiến Marco biến hình thành những sinh vật kỳ quái đến mấy lần: cá hồi có hai cánh tay khỉ đột, chồn hôi có tám cái cẳng nhện sói, chó xù cảnh với thân hình to lớn và cái mõm gấu trắng. Với lời khuyên chân thành của Cassie "Hãy đối mặt với hiện thực đang diễn ra", lời động viên khích bác của Jake "Mình không quan tâm bồ đang gặp rắc rối gì, nhưng bồ phải ngay lập tức đối mặt với nó" và đặc biệt là những lời dạy bảo của mẹ về cách lựa chọn khi nhìn nhận cuộc sống: tấn bi kịch hay màn hài kịch, Marco đã vượt qua được tất cả những khó khăn, cùng các bạn trong Hội thực hiện thành công kế hoạch làm bế mặt Tennant trước công chúng. Kết thúc tập 35 là một đám cưới tung bừng nhưng cũng không kém phần cảm động giữa ba Marco và cô Nora.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Sóc

Marco: Sóc, Vẹt xám, Chó xù (Euclid)

Rachel: Sóc, Vẹt xám

Cassie:

Tobias:

Ax: Sóc

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Sóc, Cọp Siberi, Gián, Bọ chết.

Marco: Ó biển, Sóc, Vẹt xám, Chó xù.

Rachel: Sóc, Vẹt xám, Gấu xám, Gián, Bọ chết, Sói.

Cassie: Sóc, Bọ chết, Sói.

Tobias: Bọ chết, Người.

Ax: Sóc, Gián, Người.

ĐAO PHỦ BIỂN

Ba giờ sáng. Một cú điện thoại dựng đầu tôi dậy.

Điện thoại reo vào giờ đó chả mấy khi báo tin tốt lành.

Khi bạn là một Animorph - Người Hóa Thú, cơ hội nhận được tin vui - ngày cũng như đêm - luôn là zero.

“Jake?” Giọng Cassie trong máy đượm vẻ hoảng hốt.

“Gì đó?” Tôi làm bộ ơ hờ, bụng thầm cầu khẩn cho người trong nhà đừng nhắc máy. “Mấy bài toán làm bồ nhức đầu hả?”

Cassie ráng rặn ra cười. “Đâu có. Mình lại khó ngủ nữa rồi. Bồ biết đó, giống mọi khi thôi.”

“Thì đếm đi. Mình cá bồ đếm đến ba mươi là ngủ queo ngay.”

“Mình sẽ thử coi sao. Cám ơn nha, Jake. Gặp lại bồ sau nha.”

Cassie cúp máy.

Phải mất nửa tiếng để bay từ tiểu khu nơi tôi sống cùng gia đình đến trang trại nơi Cassie và ba mẹ nhỏ đang ở.

Ai mà biết khi nào tôi mới về đây. Vậy là chẳng ngủ nghề gì được nữa rồi. Tôi lần mò thay bộ pyjama trong bóng tối. Tôi mở rộng cửa sổ, liếc nhìn qua vai lần cuối cánh cửa phòng ngủ vẫn đóng im ỉm của mình: đèn hành lang tắt tối om. Tốt rồi.

Tôi ngược nhìn trời đêm đầy sao và tập trung vào hình ảnh chim ưng Peregrine.

Người tôi nhanh chóng quắt lại. Từ một cậu trai bình thường, có lẽ tầm vóc nhỉnh hơn trung bình một chút, biến thành một gã cao chùng ba tấc. Tôi nghe thấy ruột gan mình biến đổi, kêu óc ách giống như bao tử sôi ùng ục, một thứ âm thanh mà bạn cảm thấy nhiều hơn là nghe thấy.

Biến hình từ người thành chim quạ là một thay đổi lớn. Không phải là bộ phận nào biến đổi trước thì sẽ kết thúc trước đâu. Bạn biến đổi từ một sinh vật được cấu tạo để ăn mỗi thứ một chút và nhai kỹ sang loài chỉ có nuốt trọn nguyên con chuột rồi nhả ra mấy mẩu xương và lông.

Xương người to đặc của tôi teo lại rồi rỗng đi. Xương ngón tay dài ra, xương cẳng chân ngắn lại và xương ức thì trở nên bự bành ki. Da tôi cũng co lại cho phù hợp với khung xương mới. Thịt tan nhuyễn ra, quyện vào nhau như sáp chảy. Thế chỗ hai tay là đôi cánh. Đôi chân mảnh dẻ và bộ móng vuốt nguy hiểm.

Lông chim ưng xám trắng lú quanh làn da mềm nhão rồi dựng thẳng lên. Cái mũi người toàn là thịt và cái miệng nhòe nhoẹt quện vào nhau, rồi kéo dài biến thành một chiếc mỏ cứng cáp. Xét về tính tuyệt đối, cặp mắt của tôi nhỏ hơn thật, nhưng nếu xét về tính tương đối, chúng lớn hơn rất nhiều.

Đã sẵn sàng rồi.

Tôi nhảy lò cò trên mặt bàn, bung cánh vút lên bầu cửa sổ và bay vào khoảng không.

Tên tôi là Jake.

Tội tôi không nghĩ rằng tội tôi thích quyền năng mà mình đang sở hữu. Tội tôi ở đây là: tôi, Marco - bồ tèo của tôi, nhỏ em họ Rachel, Cassie, Tobias và Ax. Bảo cả đám nghĩ vậy chứ tôi thì lại rất khoái nó, cái quyền năng biến hình í mà. Nó cho phép một khi bạn chạm tay vào một con vật và thâm nạp ADN của nó rồi thì bạn có thể biến thành con vật đó bất cứ lúc nào bạn muốn.

Nếu năng lực kỳ dị này bị trao cho nhầm người, nó có thể bị lạm dụng một cách nghiêm trọng. Trong tay tội tôi, những đứa trẻ vụng về, thiếu cương quyết, thì quyền năng này vừa là một đặc quyền vừa là một tai họa.

Nhớ lại hồi đầu, tội tôi học cách biến hình cũng rất gian nan. Hồi đó, năm đứa tội tôi - lúc ấy Ax chưa gia nhập nhóm - chúng kiến một con tàu vũ trụ Andalite đáp xuống một công trường bỏ hoang. Và một người ngoài hành tinh đang hấp hối hiện ra.

Đó là một sinh vật nom giống một chú hươu lông xanh với thân mình của gã đàn ông lực lưỡng. Tái mét. Hai con mắt bụi chằng hình quả hạnh lơ lửng trên khuôn mặt ông ấy. Thêm một cặp mắt nữa ở hai cái cuống mọc trên đỉnh đầu và chúng xoay xoay để nhìn về phía sau, bên phải và bên trái.

Không hề có miệng. Nhưng chiếc đuôi mới kỳ lạ làm sao! Dài và mạnh mẽ. Chót đuôi là một lưỡi dao cong vòng, bén nhọn trông gớm chết và cũng nhanh như chớp.

Đó là Hoàng tử chinh chiến có tên là Elfangor. Thu hết tàn lực ông đã cho tội tôi biết về cuộc xâm lăng trên toàn dải thiên hà của một loài ký sinh gọi là Yeerk. Những con sên xám xịt lách thân thể chúng vào trong não của những sinh vật có trí giác.

Chúng bò vào qua đường lỗ tai rồi quần mình bên trong và bao quanh bộ não. Chúng trải rộng cơ thể và trám kín từng kẽ hở. Chúng đọc và cười nhạo từng ký ức đau buồn cũng như những ham muốn vụng trộm mà bạn từng có. Ví như ký ức bạn bị thua ngay trong trận đấu đầu tiên trong giải Vô địch thiếu niên. Hay như ký ức mong muốn cùng cực được cô nhỏ xinh nhất lớp mỉm cười với bạn.

Bạn là nô lệ của loài sinh vật này. Con người thật của bạn dù giận dữ cỡ nào rốt cục cũng đành phải lùi lại lần khuất đầu đó ở mãi phía sau hộp sọ, quan sát tên Yeerk sử dụng bạn, điều khiển bạn, biến bạn thành một công cụ nữa trong đế chế Yeerk.

Bọn Yeerk ở khắp nơi.

Cha mẹ bạn. Cộng sự làm thí nghiệm của bạn. Ca sĩ chính trong ban nhạc ưa thích của bạn. Người gom rác thường ngày của bạn. Bất cứ ai trong số này cũng có thể có một tên Yeerk trong đầu, cũng có thể là một Kẻ Mượn xác. Đó là cái tên mà tội tôi đặt cho những người như thế.

Anh Tom của tôi là một người trong số đó. Anh ngủ cách tôi hai phòng. Mẹ của Marco cũng là một Kẻ Mượn xác. Tội tôi không biết giờ cô ấy đang ở đâu.

Thầy Hiệu phó của tội tôi - Chapman - cũng là Kẻ Mượn xác. Còn có bao nhiêu người nữa? Tội tôi không biết. Nhiều hơn, tất nhiên là nhiều hơn thế.

Trong cuộc chiến này, tội tôi không nắm được phần thắng, tội tôi chỉ là đang cố duy trì sao cho cái kết cục thất trận không đến sớm mà thôi. Chỉ là thế, thậm chí có khi còn tệ hơn cả thế.

Vì một lý do nào đó, tôi thành thủ lĩnh của nhóm chiến binh nhỏ này. Cũng chẳng rõ vì sao lại như vậy, nhưng tôi đã không còn băn khoăn về chuyện đó nữa.

Đôi khi tôi thầm tự hào mỗi khi Aximili-Esgarrouth-Isthill - một *lính nhỏ* Andalite, người nhập Hội không lâu sau buổi gặp mặt giữa tụi tôi và anh trai Elfangor của anh - gọi tôi là “Hoàng tử” Jake.

Thường thì tôi thấy ngượng ngùng nhưng có lúc nghe cũng hay hay.

Tôi rất hãnh diện mỗi khi tụi tôi chiến thắng, mỗi khi tụi tôi "đá đít lũ Yeerk" như Rachel thường nói. Tôi cũng lấy làm tự hào những khi tụi tôi tuy không thắng nhưng đã cố hết sức hành động dũng cảm và bảo toàn danh dự.

Có nhiều lúc tôi cũng cảm thấy khiếp sợ. Như khi tôi nghe cái giọng run rẩy của Cassie ở bên kia đầu dây chẳng hạn.

Tôi bay đến chuồng thú của Dưỡng đường thú hoang nơi ba Cassie làm việc. Tôi đáp xuống phía sau Dưỡng đường và hoàn hình sau khi đã biết chắc là an toàn.

Từ trong khu chuồng thú vọng ra những tiếng thì thào đầy vẻ lo lắng. Giọng Cassie... và Hork-Bajir.

CHƯƠNG 2

“Hắn đã làm một điều kinh khủng.” giọng Toby Hamee đầy vẻ nghiêm trọng.

Tôi không trả lời vì tôi cũng đã hiểu gì đâu.

Cassie quỳ bên cạnh một người Hork-Bajir đang nằm thở thoi thóp trên chiếc bàn thép ba Cassie dùng để giải phẫu thú bệnh. Anh ấy không còn nói chuyện được nữa.

Anh ta cao hơn hai thước nên nằm gọn được trên bàn chẳng dễ dàng gì. Những lưỡi gươm cánh tay và cẳng chân lều khều của anh ta lòi ra khỏi các mép bàn và buông thõng xuống.

Rõ ràng anh ta là một người Hork-Bajir và cũng rõ ràng là anh ta đang bị làm sao đó.

Chuồng thú vốn nhập nhòa tối ngay cả ban ngày, bây giờ càng lù mù hơn. Những chiếc lồng xếp thành hàng hay đặt trên kệ nhất bầy thú bị thương hoặc bị bệnh. Yên ắng. Thỉnh thoảng những con thú lại rú lên hoặc la quang quác.

"Cassie?"

Cassie quay qua tôi, mắt nhỏ lộ vẻ thương tâm.

“Ảnh hồng thở nổi nữa,” nhỏ nói. “Mạch yếu lắm.”

“Người cá! Hắn cố tạo ra người cá!” Jara Hamee rít nhỏ.

Tôi quay qua Toby, nhà tiên tri bé nhỏ của những người Hork-Bajir tự do. Cô bé thông minh

và khéo léo hơn bất kỳ người Hork-Bajir nào, kể cả cha của cô - Jara.

“Ai cơ?”

“Visser Ba, chứ còn ai nữa?” Toby gần giọng.

“Chuyện xảy ra như thế nào?”

“Đây là Hahn Tunad. Chú ấy không phải là Hork-Bajir tự do, cũng không phải là cư dân trong thung lũng của chúng cháu. Giờ Hahn đã thoát khỏi bọn Yeerk nhưng đang hấp hối.” Toby dừng lại rồi nói tiếp. “Hahn và bốn mươi chín người Hork-Bajir khác phải chịu làm vật thí nghiệm cho Visser Ba... Qua Hahn, cháu hiểu rằng tên Visser Ba đang quyết chí tìm lại con tàu Pemalite, sau vố bị gã Drode và băng “thảo khấu Andalite” phá bĩnh.”

“Thế à,” tôi nói và đưa mắt nhìn Cassie đang đắp khăn lạnh lên cái trán đầy sừng của Hahn. “Còn gì nữa?”

“Gã Visser cố tạo ra một loài sinh vật lưỡng cư nhằm thực hiện một chiến dịch dưới lòng biển. Hắn đã dùng năm mươi người Hork-Bajir làm vật thí nghiệm và khi thấy kết quả không được như ý, hắn đã ra lệnh phải thủ tiêu tất cả những vật chủ đã bị biến dạng ấy đi. Họ bị đem thả cho Taxxon ăn thịt. Chúng cháu đã tìm thấy Hahn... còn những người khác chết hết rồi.”

Toby gật đầu về phía người cha đang u uẩn của mình. “Chú ấy là bạn của cha cháu. Cách đây lâu rồi.”

Tôi cố trấn tĩnh nhịp tim đang đập loạn xạ để thở sâu và tránh ỏi mưa.

Tôi quỳ xuống bên cạnh Cassie.

Nhỏ chỉ vào vai trái của Hahn. Bên dưới lưới gươm là... một mang cá. Tôi nhìn xuống dưới, thấy cả màng giữa những móng vuốt và ngón tay Hork-Bajir.

“Jake, Visser Ba đã cấy ghép mang cá vào cơ thể này.” Cassie thì thào. “Như thế hắn và nhóm y khoa của hắn không hề biết gì về sinh lý của người Hork-Bajir. Hoàn toàn sai lầm. Thật bậy bạ hết sức!”

“Bàn chân! Bàn chân!” Jara kinh hoàng chỉ vào bàn chân của Hahn.

“Jake, ảnh không thể thở. Mình không biết chúng đã làm gì với phổi của ảnh...”

Tôi chụp vội mặt nạ oxy mà Cassie vì thất vọng vừa vứt xuống dưới đất. Kéo mạnh bình thở oxy đến chiếc giường tạm làm bằng những bó cỏ khô.

“Jake! Bỏ không thể... Quá trễ rồi!”

Đẩy Cassie qua một bên, tôi ụp mặt nạ vào miệng Hahn rồi mở van bình ra.

“Jake, bỏ chẳng làm ảnh khá hơn được đâu. Ảnh đang đau đớn. Không ai có thể giúp được...”

Cassie nhẹ nhàng lôi mặt nạ ra.

Tôi nghe loáng thoáng giọng Toby vang lên nho nhỏ từ phía sau.

“Lẽ ra chú Hahn đã có thể nói cho chúng ta biết về con tàu vượt đại dương rất hùng mạnh

tên là Đao Phủ Biển, mà Visser Ba đóng để đi lòng tàu Pemalite...”

Từ cổ họng Hahn ọc ra những tiếng khùng khục.

“Cassie! Có gì đó mắc trong họng anh!”

“Chắc là một cái van,” nhỏ đáp. “Nó bị trục trặc. Mình đã cố làm cho nó lỏng ra nhưng không thể.”

Jara tiến lên trước và dịu dàng cầm tay Hahn. “Hahn, đừng chết!” Anh nài nỉ. “Hahn, hãy đi với Toby, Jara và tự do!”

“Cha à, chú Hahn sắp đi về *Thế Giới Bên Kia* rồi. Bạn của chúng ta - chú Tobias và các bạn của chú ấy - sẽ giúp chúng ta tiêu diệt Visser Ba, trả thù cho chú Hahn.”

Jara nấc lên thê thảm. Ảnh quỳ xuống và đặt cái đầu sừng lên cơ thể Hahn. Cả chuồng thú chìm trong im lặng. Chẳng ai buồn thở nữa...

Tôi bước ra ngoài. Jara cần sự riêng tư. Tôi ngược nhìn cửa sổ gác mái, nơi ra vào ưa thích của Tobias.

Trời sáng dần. Bình minh đang lên. Một ngày mới sắp đến. Một ngày mà Hahn và những người Hork-Bajir bị đột biến khác không bao giờ biết đến nữa...

"Jake?"

Tôi quay lại nhìn Cassie và dang rộng tay. Nhỏ tiến tới và hai đứa tôi ôm nhau.

Tụi tôi cứ ở trong vòng tay nhau như vậy cho đến khi Toby và Jara đã quần xong thi thể Hahn trong những tấm chăn và đưa anh ấy ra ngoài.

Bình minh đã rạng.

CHƯƠNG 3

Hôm sau, tan học về chúng tôi lại tụ tập trong chuồng thú. Nơi này cách đây chỉ vài tiếng, có một người Hork-Bajir bị hành hạ đã qua đời...

“Phải theo dấu tàu Đao Phủ Biển, chấm hết.” Rachel hùng hổ. “Không thể ngồi yên nhìn bọn Yeerk cướp tàu hay kỹ thuật Pemalite được.”

“Kế hoạch hay quá ta,” Marco xì xầm.

<Tụi mình chưa biết gì cả thì làm sao mà lập kế hoạch được?> Tobias nói vọng xuống từ trên rui nhà.

Tobias là một *nothlit* - đó là thuật ngữ của người Andalite chỉ người có khả năng biến hình đã ở trong lối hình biến quá giới hạn hai giờ đồng hồ. Giờ đây điều hầu đuôi đỏ là hình hài thực của cậu ấy, còn tất cả những sinh vật khác, kể cả con người Tobias, đều là lối hình biến.

Rachel thường xuyên làm Tobias đến khốn khổ vì cứ ở hoài trong lối điều hâu mà không chịu trở lại thành một gã con trai bình thường mãi mãi. Nhưng nếu bạn muốn nghe giải thích thì có ngay đây. Nếu Tobias trở lại vĩnh viễn là một con người, đồng nghĩa với việc cậu ấy phải từ bỏ quyền năng biến hình, thì coi như cậu ta già từ chiến đấu. Nhưng cậu ấy không thể rời khỏi cuộc chiến này. Tobias không thể hay đúng hơn là sẽ không bỏ rơi chúng tôi.

Tobias là con trai của Elfangor. Lại là một câu chuyện dài và lạ kỳ nữa.

<Đành phải tận dụng thông tin hồi sáng chúng ta nhận được từ Toby thôi...> Ax chỉ ra.

Chẳng là mới sáng sớm, tôi đã phái Ax và Tobias tới thung lũng bí mật của người Hork-Bajir tự do. Tin tức họ cung cấp thật sơ sài. Người Hork-Bajir, ngoại trừ Toby ra, không phải là người thông minh, sáng dạ. Họ giống như một đứa trẻ lên bốn kể chuyện phim vậy.

Tụi tôi cũng đã tham khảo thêm mạng lưới của người Chee. Người Chee lại là cả một câu chuyện khác nữa. Mấy người máy họ rất giỏi mô tả. Họ không biết nhiều nhưng những gì họ biết lại khác hẳn - họ nhìn nhận rắc rối ở khía cạnh khác...

"Tụi mình biết được những gì? Đó mới là vấn đề," Marco nói.

Tôi gật đầu. "Ax, vậy ý bồ ra sao?"

<Chúng ta có rất ít thông tin, có thể có thêm suy luận và phỏng đoán nữa,> Ax nói.

Tôi mỉm cười. "Vậy là 'rất ít' ở đây là đã bao gồm cả phỏng đoán và suy luận rồi chứ gì."

<Tàu Dao Phủ Biển thuộc loại tàu thế hệ mới. Nó có thể đi cả trên không lẫn dưới nước. Đa số tàu vũ trụ chỉ ở được dưới nước một thời gian ngắn và có tác dụng giới hạn. Bọn Yeerk muốn đi vào những vùng biển sâu của Trái Đất thì cần phải có một thứ vô cùng đặc biệt,> Ax kể cà. <Ngoài chuyện đi được dưới nước và trên không, nó còn phải ẩn dạng để tránh những bộ cảm biến thô sơ của loài người.>

"Đương nhiên," Marco xen ngang. "Ngoài khơi kia đầy nhóc những tàu ngầm. Dưới đáy đại dương, đâu đâu cũng có những bộ cảm biến còn sót lại từ thời Chiến Tranh Lạnh."

<Chính xác,> Ax đồng ý.

"Định vị sóng âm thì sao?" Cassie hỏi.

"Định vị sóng âm tương tự như những cái người ta gọi là radar chủ động." Marco giảng giải. "Tức là phát sóng âm thanh tới một vật thể rồi lắng nghe sự phản hồi trở lại. Nhưng các tàu ngầm không dùng radar loại này, bởi vì nếu bồ 'lách cách' định vị ai đó bằng radar thì họ sẽ nghe thấy tiếng bồ liền. Tàu ngầm thường chuộng kiểu nghe thụ động hơn."

"Marco, bồ tính xỏ ra cả một bài thuyết trình hả? Làm sao mà bồ biết hay vậy?" Rachel hặc sách.

"Tom Clancy."

Tôi gật gù. "Ừ, Tom Clancy trong phim *Cuộc Đi Săn Thám Mươi Đỏ*."

"Ngoài ba cái tạp chí *Glamour* vớ vẩn, bồ cần phải đọc nhiều sách hơn nữa, Rachel à." Marco móc máy.

“Vậy định vị sóng âm có tác dụng gì không?” Cassie hỏi.

Tất cả tụi tôi quay qua nhìn Ax. <Có thể có mà cũng có thể không. Nhưng đó là cách duy nhất chúng ta có thể thực hiện.>

Cassie cắn môi. “Chỉ có mực ma là xuống được sâu nhất. Còn không thì cá heo hoặc cá voi...”

<Người Chee đã cho chúng ta biết vị trí mới của tàu Pemalite. Nó không ở quá sâu đâu, tuy nhiên nó lại nằm trong vùng được quy hoạch là căn cứ hải quân. Ở đó có một số lượng lớn vũ khí nổ... và không nổ. Loài người ít khi la cà đến khu vực này.>

<Tại sao người Chee không tới tàu Pemalite, và di chuyển nó đi chỗ khác trước khi bọn Yeerk tới?> Tobias hỏi.

“Bọn Yeerk sẽ vẫn không ngưng tìm kiếm,” tôi đáp. “Người Chee không thể chơi trò mèo đuổi chuột với chúng mãi được. Trước sau gì họ cũng thua thôi. Vả lại, tàu Pemalite sẽ càng dễ bị phát hiện hơn khi bị di dời nữa.”

“Chúng ta cần phải đánh chìm tàu Dao Phủ Biển,” Cassie lạnh lùng nói. “Phải đánh chìm nó, phá hủy nó. Làm chúng phải hối tiếc dù là chỉ mới có ý định xâm phạm đại dương.”

Tôi liếc nhìn nhỏ. Cassie hiếm khi dữ dằn như vậy.

Nhỏ bắt gặp ánh mắt của tôi nhưng vẫn thản nhiên. “Những gì chúng làm với người Hork-Bajir quả là tàn tệ,” Cassie lên án. “Thật quá quái. Chúng ta phải dạy cho chúng một bài học.”

Tôi gật đầu. Tôi hiểu những cảm xúc của nhỏ. Nhưng nhiệm vụ lần này không thể chỉ vì chuyện tình cảm.

Marco nói toẹt ra điều tôi nghĩ. “Hãy, tụi mình hổng có dạy học. Tụi mình cũng hổng có trả thù. Tất cả những gì bọn Yeerk làm đều quá quái. Điều tụi mình làm là phải chặn chúng lại.”

Cassie có vẻ vẫn còn chưa bị thuyết phục, trong khi Rachel lại vênh cái mặt lên cười khoái trá ra chiều đồng ý với Cassie. Nhỏ khoái cái ý tưởng giảng cho Yeerk một bài học nhừ tử. Rachel luôn như vậy đó. Nhưng nếu Cassie cũng thế thì quả là đáng ngại.

Nảy sinh vấn đề rồi đây, bởi tôi là thủ lĩnh của một nhóm “chiến binh tình thế” đang cực kỳ mệt mỏi và rệu rã mà. Tobias thì ghét xuống nước. Marco không chắc việc đó là cần thiết. Cassie hoàn toàn xem xét sự việc theo cảm tính.

Rachel và Ax lại mỗi người một tính cách. Tôi thở dài. Một tình huống khá đặc trưng cho hội Animorphs: Vào bất cứ thời điểm nào, trong bất cứ phi vụ nào, hầu như luôn có phân nửa nhóm gặp khó khăn không kiểu này thì lỗi khác. Tất nhiên là cũng có cả tôi trong số đó. Thậm chí có khi chỉ có mình tôi mới ghê chứ.

“Định vị sóng âm,” Cassie mơ màng. “Tụi mình đều có thể biến thành cá heo.”

<Rachel và mình còn có thể biến thành cá nhà táng nha,> Tobias nhắc tụi tôi.

“Cả bọn cũng có lối hình biến mực ma nữa đó,” Rachel hào hứng thêm vào.

Marco rùng mình lấm bầm: “Hổng chắc là tụi mình có còn muốn đổi đầu với những tên này lần nữa không đó ngen. Ớn thấy mụ nội luôn.”

"Cá voi hay cá nhà táng là thích hợp. Tụi mình cần lột hình biển có thể kiểm soát được. Một thứ gì đó thông minh, có thể lặn sâu xuống để phá hủy tàu Đào Phủ Biển," tôi lập luận. "Nhưng phải nhìn nhận rằng: khả năng cá nhà táng mắc cạn một lần nữa cho tất cả chúng ta hấp thụ là không thể có."

"Nhớ rồi!" Cassie búng tay đánh tách một cái. "Có một con cá voi sát thủ - ở khu Phố Biển của Lâm Viên. Tên nó là Swoosh."

"Swoosh?" Marco nhắc lại vẻ nghi ngờ. "Ai đặt tên cho nó vậy?"

Cassie hoang mang. "Hãng Nike. Họ tài trợ cho cuộc triển lãm đó, cho nên họ đặt tên cho con cá..."

"Được rồi," tôi nói. "Các bước tiến hành của tụi mình nè: Một, mình sẽ liên hệ với những người Chee nhờ họ đóng vai tụi mình lần nữa. Hai, tiến hành theo dõi ngày đêm xung quanh vũng Yeerk, cố tìm ra vị trí xuất phát của tàu Đào Phủ Biển. Ba, hấp thụ cá voi sát thủ."

"Quá dễ," Marco bông phèng. "Một, hai, ba rồi hén, hổng nói nữa. Để tui kể tiếp nha! Bốn, đuổi theo một siêu tàu ngầm trong lòng đại dương. Rồi năm, ráng phá hủy nó trước. Sáu, giữa đường bọn chúng gặp một phi thuyền của một loài ngoài hành tinh nào đó. Bảy, khi bọn Yeerk cố tiếp cận phi thuyền, một trận mưa bom và đại bác bất thần trút xuống đầu chúng. Và tám là tụi mình sẽ bị nướng rụi bởi tia Nghiệt của bọn chúng."

Rachel cười phá lên, tinh nghịch huých mạnh Marco một cái. "Bồ lúc nào cũng quá bi quan. Nhìn theo hướng sáng sủa coi: Có thể mấy quả bom bất thần đó sẽ... tình huống thứ 9 nè, làm nổ tung bọn Yeerk mà không phải tụi mình."

Cassie không tham gia vào việc bông đùa vớ vẩn này. "Năm mươi người Hork-Bajir bị biến thành đối tượng cho những thí nghiệm y học kinh khủng," nhỏ lẩm bẩm "Vấn đề nằm ở chỗ đó."

CHƯƠNG 4

<Tụi mình vừa có bài kiểm tra toán vào hôm thứ Sáu, Jake Bự à.>

<Bồ bắt đầu lo chuyện học hành tử tế từ khi nào vậy?> Tôi hỏi. Nói chuyện tầm phào í mà, chẳng qua là tụi tôi muốn giết hai giờ chán phèo của cả trực thôi.

Tôi đang ở độ cao khoảng mười lăm mét. Marco thì ở chừng bảy mét rưỡi hoặc cao hơn, và cách tôi khoảng hai hay ba khối nhà về hướng Đông. Tụi tôi trong lột hai chú chim săn mồi, chim ưng Peregrine và ó biển, đang bồng bênh trên những tấm đệm không khí ẩm lướt đi trong làn hơi nóng.

<À thì kể từ khi ba tui cưới cô giáo dạy toán đó. Tui bị bắt buộc phải học môn toán. Thiệt là một tội ác chó hổng phải sao. Hổng phải là một môn trời ơi nào đó mà tui có thể vờ vịt vượt qua được. Nhất thiết phải là toán. Đáp án chỉ có thể là căn bậc hai của Pi hoặc là không phải, bồ tèo à, hổng có vẽ vớ vẩn thêm bớt gì được hết. Tui hổng thể nói tào lao kiểu: "À, con cảm thấy những gì tác giả thật sự muốn nói là...>

<Người Chee đóng thế bồ sẽ lãnh bài kiểm tra đó.>

<Chính xác. Và ảnh cũng nên chỉ đạt được điểm đúng như thực lực của tui thôi. Thiết tình tui không muốn đạt cái điểm mà tui có thể với tới. Tui muốn đạt điểm A, hổng phải A+ à nha. Chỉ cần A thôi đó. Nếu vậy, cổ mới sẽ hổng để ý.>

<Bồ đang tính tới cái chuyện rằng bồ sẽ không có mặt để làm bài kiểm tra đó rồi,> tôi nói. <Cái kiểu mà mọi việc đang diễn ra... mình nghĩ tui mình sẽ chẳng thu được gì cả cho coi.>

Hai đứa tôi đã tuần tra được một tiếng rưỡi rồi. Đây là ngày thứ ba chúng tôi quần trên khu liên hợp vũng Yeerk trong lốt chim ưng, ó biển.

Vũng Yeerk là một khu liên hợp ngầm khổng lồ. Một mái vòm trung tâm còn bự hơn cả sân vận động bóng đá, cộng thêm nhiều đường hầm và những khu vực vệ tinh. Nó nằm bên dưới một phần của khu thương mại, xuyên qua lòng đất phía dưới một cụm nhà hàng thức ăn nhanh, mấy bãi đậu xe hơi và một lô đường xá và trải dài tới tận trường học.

Tụi tôi biết, tàu Dao Phủ Biển đang ở đó, trong khu liên hợp vũng Yeerk. Có nghĩa là sớm hay muộn gì nó cũng phải lộ mặt ra thôi. Chỉ có điều tụi tôi chưa biết nó sẽ ra bằng cách nào, bao giờ và ở đâu.

Tôi đã quá ngán ngấm và mệt phờ vì cứ phải biến hình rồi hoàn hình trên mái nhà hay trong thùng rác. Vài phút nữa Ax và Tobias tới thay ca, Marco và tôi mới có thể hoàn hình, rồi lại biến hình bay về nhà được. Tôi đếm từng phút mong cho mau về nhà để được nằm chèo queo coi tivi bằng chính cặp mắt người thị lực yếu xìu.

Để coi nào, tối nay thứ mấy ta? TV có chương trình gì thú vị không ta? Tôi còn thậm chí không nhớ hôm nay là ngày mấy tháng mấy nữa kìa.

<Marco! Mình thấy có gì đó!>

<Ý bồ là cô gái mặc đồ tắm đang lái xe Mazda đó hả?>

<Khu đất hoang kế tiệm Walgreen kìa bồ ơi!>

Marco queo gắt xuống. Khoảng đất trống có một hàng rào mắt cáo quây quanh. Nó xem ra vẫn còn mới, trên đỉnh rào tua tua đầy gai nhọn sắc.

Tôi rửa thầm sự ngốc nghếch của mình. Ồ, sao mình không nghĩ về nó ngay nhỉ? Ai lại đi bảo vệ một vùng đất hoang bằng hàng rào mới toanh như vậy? Thật không hợp lý. Trừ phi khu đất đó không thật sự trống rỗng.

<Có ánh sáng diu diu? Ý bồ là vậy hả?> Marco hỏi.

<Hình chiếu ba chiều đấy,> tôi thét. <Bên hông thì liền mạch nhưng trên đỉnh thì đứt khúc.>

Hình chiếu ba chiều từng là thứ rất kỳ lạ đối với tôi cách đây không lâu. Trước kia, khi tôi còn sống một cuộc sống bình thường í. Giờ thì quen rồi, nên khi Marco hét toáng lên <Hình chiếu ba chiều!> tôi nghĩ liền tất nhiên nó là hình chiếu ba chiều.

Hình chiếu khiến cho mọi người nhìn từ bất cứ góc độ nào cũng chỉ thấy một mảnh đất trống huếch trống hoác, lam nham đầy cỏ dại, rác rến, vỏ lon và giấy gói bánh McDonald.

Nhưng nhìn thẳng từ trên xuống mới thấy có gì đó lộ dần ra. Khổng lồ! Hai cánh hình mã tấu. Thân lóng o hầu đạt tốc độ siêu đẳng. Nó không thuần dài hình giọt nước như tàu ngầm của

loài người mà hao hao giống tàu Lưỡi Rìu, nhưng có nhiều khoang lòi ra rải rác quanh thân tàu trông tựa những bọc mụn mủ.

Tuy nhiên, điểm nổi bật của nó lại là màu sắc: nó đen như hạt huyền, đen như được đổ từ than đá vậy. Thoạt nhìn, cứ tưởng như nó đã hút sạch toàn bộ màu sắc của ánh sáng trong bầu trời vào cái sắc đen nhánh của nó.

Nó ngự trên một cái bệ tựa như thang máy thủy lực nâng xe hơi ở trạm xăng, nó được nâng xuyên mái vũng Yeerk, đi qua một đường hầm hình chữ nhật khoét hẳn vào đất đá...

<Nó đi kìa!>

<Ừa. Nó hướng ra biển.>

<Mình đuổi theo đây.>

Marco không bàn cãi. Ó biển nhanh đấy, nhưng chim ưng Peregrine còn nhanh hơn.

<Marco, đi gọi bọn nó mau đi. Ax và Tobias sắp tới rồi, chắc chắn bồ sẽ gặp giữa đường. Bảo tụi nó bay theo mình ngay. Còn bồ đi gọi Cassie và Rachel.>

Tôi quỳ quả vút về phía biển. Phải khởi đầu ngay khi có thể.

<Ê, bồ tèo, làm sao tụi tôi tìm được ông?> Marco thắc mắc, giọng nó lợt đi. Nó đã quay mũi hướng về nhà.

<Mình không biết. Cứ ra bãi mau lên. Mình sẽ...>

Vúúút!

Vọt thẳng lên! Tàu Dao Phủ Biển vọt khỏi mặt đất, nhô lên mặt biển như thể nó là một miếng bọt xốp nổi được các sợi cáp và thừng bện kéo lên. Trong nháy mắt nó đã nhòà đi, chỉ còn là một đường kẻ trong màn nước tung tóe.

Rồi nó mất hút! Vô hình đối với người trần mắt thịt.

Nhưng nó không thoát khỏi con mắt tinh tường của chim ưng Peregrine. Tuy hổng thấy rõ mồn một, nhưng tôi vẫn nhận ra luồng không khí xao động, như những luồng khí hất lên từ mặt đường bê tông trong những ngày oi bức, hay đại loại như một làn nhiệt nóng chập chờn. Thế rồi đốm sáng lập lòa cũng biến mất.

Tôi phóng hết tốc lực.

<Jake! Nhớ nha, chỉ còn non nửa giờ trong hình biển này nữa thôi!>

Giọng Marco với theo, nhưng tôi chẳng còn thời gian để mà trả lời nữa. Tôi nhónng thẳng lên. Liệng, chao trên không trung, bám theo luồng nhiệt do động cơ của tàu Dao Phủ Biển phụt ra, theo sau làn không khí lay động...

Tôi đập cánh như điên, nhưng vẫn bị bỏ lại đằng sau. Cứ tưởng phi thuyền biển này sẽ không nhanh trong không khí, vậy mà nó lại quá nhanh...

Tôi đuổi sức dần. Ngốc thật! Lẽ ra phải bay cao hơn, càng cao càng tốt. Đã bao nhiêu lần Tobias nói với tôi rằng: độ cao bằng với tốc độ. Tôi nên dùng trọng lực để tăng tốc thay vì để

nó cản trở mình như vậy.

Một chú ó biển phải bay chạt vật trong không khí lạnh buổi chiều không thể là đối thủ của tàu Dao Phủ Biển, mà các động cơ của nó lại không biết mệt.

Nhưng chừng nào mà tôi còn nhìn thấy nó thì tôi càng cần phải bám riết lấy nó.

Tàu Dao Phủ Biển ngang nhiên đi thành một đường thẳng tắp, chẳng thêm lắt léo hay lẩn trốn. Đột nhiên nó bay thẳng lên bãi tắm, phía trên những đụn cát. Tôi vẫn mệt nhọc lao vun vút, thấp chùn như muốn đụng ngang mấy tòa nhà một tầng trên bãi biển và mấy cái quán trọ rẻ tiền.

Tôi đã mệt đứt hơi mà vẫn không đời nào đuổi kịp nó. Cơ bắp tôi kêu gào thảm thiết. Tôi còn lại bao nhiêu phút trong lối biển hình này nhỉ? Tôi không biết, nãy giờ tôi không để ý.

Không được để tàu Dao Phủ Biển vượt mất. Cần phải dõi theo xem nó đáp xuống chỗ nào, hoặc ít ra là ở hướng nào.

Luồng nhiệt từ các động cơ đâu rồi? Tôi đã mất dấu? Tàu Dao Phủ Biển đã mất tầm mắt dạng?

Ồ không. Động cơ gân guốc của nó đang kìm lại, chuẩn bị lặn xuống nước. Quá gần bờ biển vậy sao? Thật táo tợn!

Luồng sáng nhập nhòa bỗng dừng đứng tại chỗ. Con tàu vẫn vô hình khi lượn lờ trên vùng biển tối.

Xuống nước! Tôi thầm cầu khẩn trời đất.

Chỉ vài phút nữa thôi, tôi sẽ là chim ưng Peregrine mãi mãi. Không chừng đã quá trễ rồi cũng nên. Nửa giây sau, hình thù mờ mờ của tàu Dao Phủ Biển lại ló lên trên mặt biển, rồi biến hẳn luôn.

Kiệt sức, tôi lao xuống làn nước lạnh buốt và tập trung tinh thần.

Rồi bắt đầu hoàn hình.

Biển hình chẳng bao giờ thú vị cả. Nhất là khi bạn đã kiệt sức, lạnh cóng và ướt nhep, nghiêm túc mà nói nó không phải là một trò vui. Có tiếng động lạ. Những cảm giác xáo trộn. Chính xác thì không đau đớn nhưng cũng chẳng dễ chịu gì. Bạn biết mọi việc đang xảy ra với cơ thể bạn sẽ không thể xảy ra ở thế giới bình thường. Không nên xảy ra.

Tôi hoàn hình cấp kỳ. Từ cái phao nổi chim ưng Peregrine bất chợt thò ra hình thù người. Mười, mười lăm, hai mươi ki-lô. Cẳng chân và cánh tay vẫn tiếp tục bự ra.

Tôi trượt xuống nước, lại ráng ngoi lên. Ngạt thở quá - tay chân tôi khua loạn xạ.

Tôi là Jake nhưng chẳng còn là Jake lâu nữa đâu.

Những đường nét cơ thể tôi giãn căng, tõe ra mọi hướng. Trán tôi xổ ào ra trước như là sỏi đá vãi khỏi xe tải. Mắt tôi di trú sang hai bên đầu, đôi tai người nhỏ nhắn đã chìm hẳn trong đồng mỡ cá voi.

Cổ họng tôi nghẹn ứ. Một lát sau tôi mới cảm thấy không khí mát lạnh, sạch sẽ. Mũi thở đặng sau cổ đã hình thành.

Đôi chân tôi xoắn lại với nhau giống như là một cái que bự chẳng bện bằng cây mâm xôi và rễ cam thảo. Một que cam thảo dài hơn bảy mét!

Đặng sau mũi thở, một vây lưng xòe ra từ xương sống tôi, chĩa lên không hai mét, bự chàng dằng và đen nhánh.

Bụng tôi là một “cánh đồng” bao la màu trắng, trơn láng. Lưng tôi đen như một bánh xe ướt. Miệng tôi chứa đầy răng to cỡ đầu búa.

Tôi biết chắc mình đang băng băng vượt đại dương, dù vẫn chưa biến hình xong. Trong cơn hãi hùng, tôi thoáng nghĩ không hiểu sao một con vật bự xự cỡ này lại nổi được mà không bị chìm nghỉm.

Rồi, tôi cảm nhận được trí não của con cá voi sát thủ. Bản năng của nó đang trỗi mạnh, những giác quan chiếm cứ trung khu não.

Sợ ư? Không, không hề có chuyện sợ sệt ở đây. Mối đe dọa không tồn tại. Không gì dám thách thức lại sức mạnh của tôi!

Còn mồi? Hừm, con mồi ở khắp nơi nơi. Bất cứ cái gì sống trong đại dương mệnh mông này đều là thịt dành cho tôi, kể cả những sinh vật tằm tấp trong bãi cũng thế.

Tôi to lớn, mạnh mẽ, hung hăng và tàn bạo hơn bất cứ loài nào dưới biển. Ghê gớm vậy đấy, nhưng tôi không hiểm ác, xấu bụng như bọn cá mập. Tôi có thể lập kế hoạch, biết phối hợp và biết suy nghĩ.

Trong óc tôi là những khuôn mẫu, giống những hình ảnh do sự phản hồi tạo ra. Hình ảnh những bầy cá voi sát thủ kết thành một khối, liên lạc với nhau hầu sẵn bọn sư tử biển lạnh lẽ, để xua lũ hải cẩu ra khỏi tảng băng trôi, để phóng thẳng lên bờ biển và lồi xuống một con hải mã.

Là con người, tôi thấy tất cả những việc đó. Cảm thấy sùng sờ khi thấy điều quen thuộc tại một nơi hoàn toàn xa lạ. Chó sói sinh hoạt theo bầy đàn, như cá voi sát thủ. Nhưng có cái gì đó rất gần gũi trong cách hành xử của cá voi sát thủ, làm tôi thấy như đang ở giữa giống loài của mình vậy.

Đó là một cái gì rất nhân bản trong tâm thức của chúng, khả năng cá nhân hoá nhưng vẫn có thể tụ thành nhóm, khả năng nhớ về quá khứ và tưởng tượng ra tương lai, không giống như nhiều loài sinh vật khác.

Trong tâm não cá voi sát thủ, tôi mừng tượng ra hình ảnh những con mồi: chim cánh cụt căng mọng như cao su, rái cá, sư tử biển, hải mã và cả cá heo. Và tôi cũng hình dung được cả khi chúng trở nên yếu sức, mất đi sức mạnh và tốc độ - biểu trưng của những chú cá voi sát thủ vĩ đại.

Tôi đã từng cư ngụ trong tâm não của rất nhiều loài vật. Thú bị săn với bản năng muốn sống

để chạy trốn, tìm thực phẩm và tìm bạn. Thú ăn thịt thì lòng sục con mồi yếu thế hơn. Chúng cũng tìm bạn đời nhưng biết xí phần và bảo vệ lãnh địa.

So với con người, trí não chúng thường là cực kỳ đơn giản, chỉ là màu trắng đen, được mã hóa thành những hành vi đơn giản trong những tình huống giản đơn.

Chỉ có ở một vài con vật, tôi cảm thấy sự đột biến: trí thông minh. Chúng có khả năng nhìn thấy xa hơn chuyện đánh nhau hay chạy trốn, có hay không, chạy hay đứng im, giết hay bị giết. Chỉ có một số loài biết suy nghĩ kiểu “nếu như... thì sao?”

Cá voi sát thủ là loài đó. Cũng thông minh như cá heo và tinh tinh, nó giữ vị trí cao nhất, chỉ đứng dưới loài người hiện đại có một khoảng hẹp thôi.

Tôi đã từng chạm trán với trí thông minh của lối hình biến. Nhưng ở đây có điều mới, ít nhất là mới đối với tôi: hình như con cá voi nhận thức được tôi, vật dẫn dắt hành vi của nó.

Nó biết, theo cách đơn giản và thô thiển, rằng nó đang bị kiểm soát.

<Đi nào bé bự,> tôi nói bằng giọng truyền.

Dĩ nhiên không có lời đáp, nhưng coi bộ sinh vật trầm tĩnh và được xem là có đầu óc này đang nhìn tôi, dù nó thiếu hẳn ký ức học hỏi, thiếu hẳn mọi kiến thức chỉ trừ những kiến thức đã được mã hóa trong bản năng.

Tôi cảm thấy sờ sợ. Thật lố bịch. Tôi đang là cá voi sát thủ thì làm sao cá voi sát thủ hại được tôi. Nhưng đó là nỗi sợ mà bất cứ con mồi nào cũng cảm thấy khi lọt vào tầm mắt kinh khủng của cá voi sát thủ.

Mình còn có một nhiệm vụ mà.

Tôi phát luồng định vị. Thành hình, một bức tranh hiện ra trong óc tôi, hết như tia X-quang, y chang một biểu đồ phác họa. Những đường thẳng, đường viền biểu thị cho thể giới dưới nước quanh tôi. Đáy biển lằng mịt, dốc lồi lõm. Hàng hà sa số loài cá - chúng quá nhỏ chẳng bèn gì với tôi.

Rồi những hình ảnh mất dần.

Tôi lại lách tách định vị tiếp. Giờ thì trong những hình ảnh thu được có cả tàu Đào Phủ Biển.

Nó ở xa tuốt bên dưới. Bất động. Cứ như đang chờ tôi vậy.

Tôi hít căng buồng phổi rồi lao xuống. Sâu, sâu hơn.

Tôi lại định vị.

Tàu Đào Phủ Biển chắc hẳn đã biết tôi đang ở đây. Bộ cảm biến của nó có lẽ đã nghe tiếng lách cách. Có thể những radar của nó đã vẽ ra hình ảnh của tôi. Và không như bất cứ thủy thủ đoàn nào của con người, bọn Yeerk thường hay quan tâm chú ý đến những con vật lạ.

Tàu Đào Phủ Biển ở cách tôi chưa tới một phần tư dặm. Tôi có thể đi theo nó, nhưng khó lòng có thể làm nó suy suyển gì, chứ đừng nói tới chuyện tiêu diệt nó. Nếu Marco và bọn bạn không tới kịp, tôi cũng đành chịu thôi.

Tại tôi chỉ ráng đuổi theo, quấy phá nó chút đỉnh chứ chưa có kế hoạch gì cụ thể. Ráng đuổi

theo nó cũng là vất vả lắm rồi. Nhưng tàu Đào Phủ Biển đang đậu ở đó, không nhúc nhích, im re.

Còn bao lâu nữa bọn bạn mới bắt kịp tôi đây?

Tôi lại ngoi lên để thở. Bỗng, tôi thấy một bóng râm di chuyển băng ngang mặt nước. Lật nghiêng qua, tôi nhìn lên trời. Một máy bay bốn động cơ bay thấp, song song với bãi tắm. Xám đẹp. Máy bay quân sự.

Nhìn kỹ, tôi thấy một vật hình trụ phóng khỏi đuôi máy bay, thả dù xuống biển. Vài giây sau, tôi nghe thấy một tiếng nổ. Rồi một tiếng lách cách ầm ỉ.

Dĩ nhiên! Đây là chuyến hải hành đầu tiên của tàu Đào Phủ Biển và bọn Yeerk đang kiểm tra món đồ chơi mới của mình. Đó là máy bay trinh sát của hải quân, thả phao radar xuống rồi truyền tải những gì tiếp nhận được cho chỉ huy tàu Đào Phủ Biển.

Chứng kiến cảnh Yeerk khống chế máy bay hải quân thì thật đau lòng. Nhưng như thế lại hóa may cho tôi: nó làm chậm bước tàu Đào Phủ Biển.

Tôi lặn xuống, định vị tiếp và thấy hình thù tàu Đào Phủ Biển. Thật rõ ràng không lẫn vào đâu được. Tôi đánh vòng một vòng, tìm kiếm...

Khoan đã! Có gì đó không ổn. Cá voi à?

Tàu Đào Phủ Biển đã biến đi đâu mất tiêu. Thay thế vào vị trí đó là hình chiếu một con cá voi khổng lồ. Cá voi lưng gù. Có lẽ là cá voi xanh. Ngay boong chỗ tàu Đào Phủ Biển đã đậu lúc trước.

Có chuyện gì vậy?

Một cái bước. Âm thanh của động cơ. Con tàu đã đi khỏi. Chăm chú lắng nghe, tôi phát hiện tiếng động cơ đã trở thành tiếng thùy đuôi cá voi quẫy phụt phụt, lái con quái vật di chuyển trong biển cả.

Rồi... đằng sau tôi! Một cái gì đó nhanh, bự! Không chỉ có một...

Trí não cá voi của tôi nhận ra ngay lập tức: một bầy cá voi sát thủ.

<Hây! Bò tèo! Tui nè.> Giọng Marco vang ầm trong đầu tôi.

<Mọi người ở đây cả chứ?> Tôi hỏi.

<Ừ. Không tin nổi là tụi này tìm ra bồ.>

<Tàu Đào Phủ Biển đâu rồi?> Rachel nhóng hỏi.

<Nếu mấy bồ định vị mà nhận thấy một con cá voi khổng lồ vừa rời khỏi đây thì đó là, thưa các chiến hữu, con tàu mới của Visser Ba đấy.>

<Đúng, có thể cảm biến được nó,> Ax đồng tình. <Chúng không chỉ lẩn trốn mà còn tạo ra hình ảnh giả để đánh lừa những ai tình cờ thấy chúng. Chắc chắn chúng đã điều chỉnh trường hấp thụ năng lượng để phản hồi thành một bức tranh cá voi. Tạo ra tín hiệu âm thanh thì dĩ nhiên là dễ rồi.>

<Thời cơ chín muồi cho cuộc đột kích bất ngờ,> Rachel hăng tiết. <Tội mình giống như trực gỗ phá thành. Chắc hẳn chúng đang vênh vào, tự phụ lắm.>

<Thêm nhiều trực gỗ nữa nhập bọn. Nhìn coi ai đang tới kìa,> Tobias la lên.

Hai con cá voi sát thủ. Không phải do người biến thành, mà là cá voi sát thủ thật.

Tôi cười. <Dù rất cảm kích sự hỗ trợ của chúng, nhưng mình không muốn chúng bị giết vì chúng ta.>

Rốt cuộc tội tôi cũng dễ dàng lần ra dấu tàu Đào Phủ Biển. Nhưng chẳng chóng thì chày nó sẽ tăng tốc cho mà coi. Rachel nói đúng. Bây giờ là thời điểm tốt nhất để hành động.

<Nào, bám theo đuôi tàu. Vào thứ trông có vẻ như cái đuôi trong bức tranh định vị của mấy bồ í. Tobias, Rachel và Marco đi bên trái. Cassie và Ax đi với mình.>

Tội tôi tỏa rộng ra, hai con cá voi sát thủ thật cũng rẽ ra hai hướng khác nhau. Cassie, Ax và tôi nổi lên mặt nước, thở lấy thở để.

<Đi nào,> tôi hô.

Nghe sao mà đơn giản thế cơ chứ. Tôi đã bắt đầu có cái tật hay ra lệnh, điều này hồng tốt tí nào.

Tội tôi lặn xuống và đột ngột lái về hướng tàu Đào Phủ Biển. Sáu con cá voi biến hình toán tính tông vào động cơ tàu. Cần phải phá hỏng hay vụn lỏng cái gì đó. Cần phải chọc thủng đôi ba lỗ và tách ra vài mối nối.

Thùy đuôi cá voi căng đầy sức mạnh, quấy hết tốc lực. Một đội quân tàn phá.

Một ngàn mét. Năm trăm mét.

Chỉ còn hai trăm mét nữa thôi!

Tôi bắn ra một luồng định vị. Tàu Đào Phủ Biển-cá voi thấy khác hẳn đi. Một bức tranh khác giống như là...

<Nó quẹo!>

<Nó đã thấy tội mình!>

Con tàu ngàm tiến thẳng đến chỗ tội tôi. Và nó ranh ma di chuyển với tốc độ của cá voi - năm mươi hải lý[1] một giờ.

CHƯƠNG 6

Pằng chú! Tia Nguyệt!

Một tiếng rú kinh hoàng! Tiếng thét không phải của người, rồi im bật.

Tôi phát luồng định vị. Những hình thù kỳ quái, không thể tin nổi. Không phải là sáu hay tám con cá voi sát thủ. Mà là chín con. Chín? Tại sao vậy?

<Ô, trời ơi!> Tôi hét rùm.

Một con cá voi sát thủ trong bầy bị bửa đôi theo chiều dọc. Có tới hai, thay vì chỉ có một hình ảnh phản hồi.

Xẻ ra làm hai! Giống như ổ bánh mỳ Ý bị xắt ra để làm món sandwich.

Hai nửa cá voi sát thủ khổng lồ bắt đầu chìm xuống đáy đại dương. Nước xoáy cuồn cuộn, đầy máu, bao phủ tội tôi!

<Ai bị đạn vậy?> Tôi gào lên.

<Hoàn hình mau!> Tobias hét.

<Không phải mình! Cassie đáp. <Ax? Marco?>

<Tôi không sao,> Ax trả lời.

<Còn tui thì bị chấn động tinh thần. Lên tiếng dùm là cái vụ ăn đạn đó không xảy ra với tội mình đi chứ.> Marco ca cẩm.

<Hứ!> Rachel nhấc.

Phào. Chỉ là một con cá voi sát thủ thật gặp xui xẻo thôi mà... Thế nhưng tôi vẫn lo quỳnh quít. Lần sau, chắc không còn cơ hội né tránh tia Nghiệt đâu.

Không còn thời gian để mà sợ sệt nữa. Phải hành động mau! Phải làm cái gì đó ngay, Jake!

<Hoàng tử Jake!>

Pằng chúu! Pằng chúu!

Thêm một tia vàng vọt nữa chém xoẹt vào bóng tối mịt mù, hụp tôi trong vài milimét.

<Jake! Bò bị trúng rồi!>

Thật không thể được. Tôi đâu có cảm thấy...

Thêm một cuộn mây đỏ nữa xoáy quanh tôi. Và rồi, tôi cảm thấy đau. Tôi phát luồng định vị và thấy một mẫu cơ thể cá voi sát thủ - cơ thể tôi, quay mòng mòng rồi chìm xuống. Khoảng chín tấc vây lưng của tôi đã bị lộ ra.

Lách - tách - Lách - tách.

Ở một góc độ khác. Tôi cần mắt chứ không cần tiếng lách tách! Tôi cần thấy!

Không. Cá voi sát thủ đuổi theo con sư tử biển bằng các giác quan của nó. Vậy là đủ. Bình tĩnh, bình tĩnh coi. Cứ...

Pằng chúu!

Tàu Đào Phủ Biển lại di chuyển. Giờ nó lại gần tụi tôi hơn và xổ ra một cơn mưa những tia giết người.

Pằng chú! Pằng chú!

<Hoàng tử Jake! Bạn mất quá nhiều máu rồi! Bạn phải bơi ra khỏi hàng mau...>

Pằng chú!

Thêm một miếng thịt dài khoảng ba tấc nữa của tôi bị rút ra! Máu! Thêm nhiều máu nữa!

Tôi phải làm gì đây?

<Cái...>

Tôi lúng túng. Không thể nghĩ gì cho ra hồn.

Uỳnh! Uỳnh!

Hai đứa trong đám tông vào tàu ngầm. Thoáng chốc, chiếc tàu lọt vào con mắt lù mù của tôi. Đôi cánh đen thui, động cơ, những khoang mụn mọc lửa tủa.

Hỏa lực đã ngưng.

<Cú nện xịn lắm, Rachel!> Marco khen, giọng nó trượt ra xa.

Và từ khoảng xa hơn, Ax tấm tắc. <Một vết móp cực kỳ, Tobias.>

<Jake! Bỏ phải hoàn hình thôi! Chúng ta phải ngoi lên bề mặt!>

Tôi không thể...

Giọng của Cassie cấp bách.

<Jake! Xoay bụng của bồ lên phía trên. Bồ đang ở đúng phía sau mũi thở của mình. Mình sẽ phà luồng khí thật chậm để bồ có thể đón được. Hãy nghe mình, Jake. Đó là cơ hội duy nhất của bồ!>

Tôi định vị yếu ớt. Mập mờ nhận thấy một hình hài trắng đen bên dưới, tròn nần nẩn. Cassie?

<Coi chừng, Jake!>

Pằng chú! Pằng chú!

Những tia Nghiệt chết chóc tách tụi tôi ra. Tôi chẳng màng. Cassie nâng tôi lên... một mét, một mét hai, một mét rưỡi.

<Hoàng tử Jake, bạn phải hoàn hình ngay lập tức.>

Cơ thể nát bấy của tôi nhoi lên. Từng tí, từng tí một. Quá chậm. Thêm hai, ba mét nữa. Hơn cả mười tầng nước.

Cassie vỗ về. <Jake, nghe này. Cố hoàn hình thân trên vào phút cuối cùng nha. Nếu phổi bồ

trở về phổi người trước thì bồ sẽ chết ngộp ở độ sâu này liền.>

<Đúng. Bạn phải tránh bệnh giảm áp đột ngột. Hãy bắt đầu hoàn hình từ thân dưới nước...>

Đúng là phải tránh...

Thật không thể được. Tôi đâu phải là thiên tài biến hình như Cassie, muốn biến hình chỗ nào thì biến.

<Mình sẽ giúp bồ,> Cassie nhẹ nhàng nói. <Bồ phải hình dung ra hai bức tranh trong đầu. Thấy cẳng chân và thấy đầu cá voi.>

Tôi tập trung. Cố vận ý chí để thay đổi.

Tôi là Jake. Con người.

Bắt đầu! Tám tấn cá voi sát thủ thụt vào. Vòng eo bành ky co lại.

Tôi nghĩ về bàn chân. Bàn chân, cẳng chân người hiện ra và.... một thân hình.Ồ không! Chưa phải lúc.

<Tạo những hình ảnh trong đầu bồ, Jake,> Cassie chỉ dẫn.

Vẫn còn sâu lắm! Còn xa mới tới bề mặt. Mười lăm mét, mười ba mét...

Phổi người bùng ra, căng mọng lên!

Cơn đau... Nó giết tôi chết mất.

Tôi cảm thấy cơ thể cá voi sát thủ của Ax rời xa. Một lần nữa, Cassie luồn xuống dưới, nâng cơ thể lùi nhúi của tôi lên.

Lên. Lên. Chỉ còn vài giây sống nữa...

<Chỉ còn vài mét nữa thôi, Jake.>

Nhưng tôi không thể. Tôi đã là người hoàn chỉnh. Tuyệt vọng, chạt vật tìm hơi thở.

Tôi nằm tênh hênh, eo uột trên lưng một con cá voi sát thủ. Tôi không thể... Giọng Cassie đã xa lắt xa lơ.

<Jake! Nằm sắp xuống. Áp lên mũi thở của mình. Mình sẽ chậm chậm phà không khí ra cho bồ hít vào. Nghe mình này, Jake. Đây là cơ hội duy nhất của bồ!>

CHƯƠNG 7

Tôi tỉnh dậy từ giấc mơ màu xám và thấy mình đang nằm thườn thượt trên lưng một con cá voi sát thủ, hít không khí từ mũi thở của nó. Cẩn thận, yếu ớt, mỗi lần, tôi hóp từng ngụm khí nhỏ.

Nhưng chẳng phải là mơ. Đây là cơn ác mộng thật sự.

Tội tôi phóng lên khỏi mặt nước.

Cassie thối ra hóp không khí cuối cùng kèm theo bọt nước biển. Tôi lóng ngóng trượt khỏi tấm lưng cá voi trơn nhẵn và tóm lấy vây lưng nhỏ. Ho và ụa, phun nước phì phì ra khỏi phổi.

<Jake?>

“Mình... ổn... rồi. Mình sẽ biến lại thành cá voi sát thủ ngay. Bờ trở lại trận chiến đi.”

<Bờ hãy nghỉ thêm một chút nữa đi,> Cassie nài nỉ. <Làm ơn...>

Tôi lắc đầu.

“Không được. Bảo mọi người thúc vào bụng tàu ấy. Từ bên dưới! Đi ngay đi!”

Tôi tuột khỏi cái lưng cong bự của Cassie, trườn xuống mặt biển êm lặng.

Tôi dõi theo nhìn nhỏ lặn xuống, lao trở lại cuộc chiến đầy nguy hiểm. Và tôi tự hỏi trong vòng hai giây xem có phải tôi đang làm đúng không.

Rồi ngược nhìn lên bầu trời tối sầm tôi nghĩ đến cá voi sát thủ.

Trong vòng vài phút, tôi lại trở thành cá voi sát thủ. Một sinh vật hữu nhũ nặng tám tấn, dài sáu mét, có khả năng lặn sâu.

Bên dưới, tôi nghe thấy những giọng truyền kinh hoàng. Tựa như tiếng ì ầm rợn tóc gáy bạn nghe thấy ở những băng cassette cũ về trận không chiến.

Tôi nhào xuống và định vị. Thấy tàu Dao Phủ Biển. Thấy đám bạn nhào lộn bên dưới tàu.

Bất cứ ai lái tàu Dao Phủ Biển cũng đều biết tội tôi là đội quân nào. Hẳn cũng đang chạy đua lặn xuống đáy. Mặt biển đã xa lắm rồi, và đáy biển còn một dặm bên dưới nữa...

Pằng chú! Pằng chú!

Buổi tập bắn trọng pháo hồi nãy giờ đã trở thành một kế hoạch nhất quyết xóa sổ băng thảo khấu Andalite.

Pằng chú!

Ax! Vây lưng của ảnh bị vạt trụi. Một cục thịt bên sườn ảnh long mất - như người bán cá làm vấy róc xương cá.

Tôi cảm thấy cái gì đó xô vào hông mình. Một miếng mỡ cá voi kèm da đen trôi lều bều. Của đứa nào vậy? Hình như cả ba bốn chục lít máu tuôn xối xả từ vết thương rộng ba mét.

<Ax! Lên ngay!>

<Không, Hoàng tử Jake. Xin miễn cho tội bất tuân lệnh của bạn. Tôi sẽ ở lại chừng nào tôi còn khả năng phục vụ.>

<Đừng có làm điều ngốc nghếch, Ax!> Tôi ra lệnh. <Đi ra khỏi vùng chiến ngay. Đó là mệnh

lệnh.>

<Jake, mình không thể tông trúng thêm một cú nữa!> Cassie thét om. <Tàu chạy nhanh quá. Chúng ta không thể xuống bên dưới nó!>

<Đúng và ở dưới nước này tia Nghiệt là chuyện c...!>

Pằng chú!

<Aaaaaahhhh!> Marco gào thê thảm.

Pằng chú!

Oa! Bên dưới tụi tôi, chậm chạp trong cụm sáng nhoáng nhoàng, con tàu xuất hiện. Thiết bị nguy trang đã tắt, tụi tôi thấy nó rõ ràng. Rõ cỡ mắt cá voi sát thủ có thể nhìn được qua làn nước đen.

Đó là một khối hung đen tuyền. Như một con thú săn mồi khổng lồ dùn xuống để chuẩn bị dồn lên. Những ụ tia Nghiệt phô bày ra.

Tại sao nó lại hiện nguyên hình ra thế?

Không có thời gian để nghĩ ngợi nữa. Không có sự lựa chọn nào khác. Nếu tụi tôi quay đầu chạy thì sẽ bị tia gọt từng đũa một. Kế hoạch của tôi là một thảm họa. Ngu si hết biết. Tôi đã dẫn cả bọn vào cạm bẫy.

Không có thời gian để hối hận nữa. Tốt nhất, hãy lao xuống chiến đấu đến cùng còn hơn là ngồi im chờ chết.

<Nào,> tôi gằn giọng. <Tụi mình sẽ cho chúng điều chúng muốn. Tất cả, hãy cùng tông một lúc. Tốc độ tối đa.>

Marco thốt ra một từ vô cùng thô lỗ. Tôi không thể trách cứ gì nó được.

<Tụi mình đến đây là vì vậy mà,> Rachel cứng cỏi đáp.

<Mình sẽ đếm đến ba. Một. Hai. Ba.> Tôi hô.

<Aaaahhh!>

Cả bọn cùng nhào xuống. Sáu con cá voi sát thủ lao hết tốc lực.

Như xe lửa rời bến, chúng tôi dồn sức mạnh vào tàu Đào Phủ Biển. Cho đến khi không đũa nào có thể dừng lại được nữa.

Pằng chú!

<Aaaahhh! Aaaaahhh!>

Pằng chú!

Cơn đau khiến đội hình xộc xệch. Mặc. Cứ xông tới. Chỉ xông tới mà thôi!

Sáu mét, ba mét, một mét.

RẦM!

Tội tôi đâm sầm vào tàu Dao Phủ Biển! Con đau thối vào đầu tôi.

Tôi định vị và thấy năm thân hình cá voi chành dảnh quay quắt khỏi con tàu, bơi liểng xiểng.

Tôi cũng quay đi. Trong khoảnh khắc, tuyệt nhiên chẳng thấy gì nữa. Máu tôi nhuộm đỏ mặt nước. Tôi đang ở đâu đây? Không khí đâu rồi?

Rồi máu loang nhạt đi. Tôi thấy tàu Dao Phủ Biển ở ngay trên tôi. Không, tôi bị xoay vòng vòng nên thấy vậy thôi. Nó lật nghiêng, oạt sang trái. Phần đuôi của nó là một đồng dùm dỏ. Nước đen rỉ ra từ thân tàu.

<Làm được rồi!> Cassie reo hò. <Chúng ta đã phá được tàu Dao...!>

Pằng chú! Pằng chú! Pằng chú!

Tia Nguyệt màu vàng bay léo phéo ra khỏi đồng sắt vụn! Xem ra con tàu đã phát điên, bị thương và mất kiểm soát.

Pằng chú! Pằng chú! Pằng chú!

<Uggghhh!>

<Aaaaggghhh!>

Đau thấu óc!

Tôi định vị và thấy một con cá voi sát thủ bụng phanh ra, ruột xổ tung trong làn nước. Thêm một con cá voi sát thủ khác, tất cả chân chèo đều không còn... Thành linh, nước biển đục ngầu đầy máu và thịt.

<Lên! Ngoi lên bề mặt ngay!> Tôi thét.

CHƯƠNG 8

Tôi nhào xuống một con cá voi sát thủ máu đầm đìa và cố đẩy nó lên. Như là có một thân hình khác bên dưới cơ thể tôi vậy.

Lên. Thật chậm.

<Hoàn hình!> tôi ra lệnh. <Lẹ đi, mấy bồ. Mục tiêu trước mắt là người.>

<Jake... Mình không thể...>

Ai rên vậy? Một hay tất cả bọn? <Hoàn hình ngay. Đó là lệnh.>

Tôi định vị và thấy tàu Dao Phủ Biển ở bên dưới. Nó lão đảo, chìm nghiêng, biến mất sau rặng san hô.

Chúng tôi đã đánh bại tàu Dao Phủ Biển.

Nhưng tôi đã kết án tử bạn bè trong chuyến này? Phải chăng tôi đã hấp tấp mong trả thù cho Hahn? Tôi đã quá liều lĩnh, không đưa ra được những quyết định đúng đắn? Tôi đã sai lầm khi lao đầu vào như một tên ngốc trong tay không có đến một manh mối?

Thua rồi...

Quanh tôi tràn ngập những giọng truyền tuyệt vọng. Nhưng không hiểu sao tôi lại không thể thốt ra lời.

Tôi ráng nói điều gì đó... mà tôi cũng không thể làm thế được.

Tôi đang mất dần ý thức. Có phải tôi đã bị trúng một đòn nặng? Tôi đã bắt đầu hoàn hình chưa ta?

Tôi định vị và... chẳng thấy gì.

Hoàn hình! Tôi tự nhủ. Hoàn hình!

Chập chờn, mập mờ tôi cảm thấy sự thay đổi. Cảm thấy một cơ thể bên dưới mình.

Đột nhiên, tôi bị nâng lên bằng một sức mạnh phi thường. Về phía bề mặt của biển. Về phía bầu trời đêm quẩn rũ. Về phía thiên đàng...

<Jake! Mũi thở của mình!>

Quá trễ! Tôi cảm thấy cơ thể người mỏng mảnh của mình lặn tòm xuống nước. Ngay chỗ tôi bắt đầu chìm lỉm...

Tùm!

Gì vậy-!

Bỗng dưng tôi bị cầm tù trong một cái lồng có chấn song màu trắng.

Nước ủa qua những thanh lồng vào cơ thể bèo nhèo của tôi. Và rồi... không khí. Không khí rục rỡ. Không khí mát lạnh đánh thức tôi dậy.

Tôi dúm người lại vì thực tế dị kỳ.

Tôi đang nằm còng queo trên quai hàm một con cá voi sát thủ. Cá ta đang phóng cao khỏi mặt biển năm mét. Rồi...

<Aaaaggghhh!>

Tôi bay trong khoảng không tươi sáng. Một mình! Cá voi sát thủ đã hất tôi ra.

Tòmm!

Nguyên cái bụng tôi đập bẹp xuống.

Gió bay hết khỏi người tôi. Bầm dập, mất phương hướng trong biển nước mặn, tôi vùng vẫy

cuồng cuồng. Một con người mong manh giữa biển khơi.

Không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải cố thoát khỏi tình cảnh hiểm nghèo này.

Răng va vào nhau lập cập, cơ thể cong uõn lên, tôi bắt mình phải biến thành cá voi sát thủ. Lần thứ ba.

<Jake? Anh không sao chứ?> Giọng Rachel đầy vẻ áy náy. <Xin lỗi đã lôi anh đi. Nhưng anh sắp chết đuối rồi.>

Tôi định vị. Đếm thấy hai con cá nhà táng và ba con cá voi sát thủ.

<Không sao... còn đủ cả chứ?> Tôi hỏi.

<Ừ,> Tobias đáp. <Mấy anh bạn cá voi sát thủ thật đã bị bỏ lại đằng sau. Tụi tui đã biến hình lại xong xuôi rồi. Giờ thì cả bọn đã sẵn sàng.>

Marco than vãn. <Tui biết đêm nay chưa hết đâu.>

<Rachel! Cứ cứu nguy rất tuyệt, > tôi nói. <Cám ơn nha. Chúng ta cần chắc chắn tàu Dao Phủ Biển đã bị xóa sổ. Lần cuối mình nhìn thì thấy nó vẫn đang chìm. Giờ chúng ta phải đi tìm nó xem sao rồi rút khỏi đây ngay. Tất cả! Hãy lặn xuống.>

Một lần nữa cả bọn nhào vô màn đen, ngoài tầm với của ánh trăng. Định vị là cách dẫn đường duy nhất.

<Mình chẳng thấy dấu hiệu nào của nó cả,> Cassie cảm rờm.

<Có lẽ nó đã trôi đi mất?> Rachel đoán. <Nhưng dòng thủy triều này đâu có mạnh đến nỗi...>

<Nhìn kia!> Tôi thét. <Bên phải! Hướng ba giờ.>

Tàu Dao Phủ Biển vẫn còn lênh bênh, nhiên liệu vẫn còn đang rò rỉ. Nó lượn lờ trước cái gì đó trông như là một cái hang.

Tụi tôi thận trọng tiến lại gần. Như sợ con quái vật khổng lồ kia còn có thể phản công lại. Hoàn toàn dễ hiểu thôi mà.

Khi còn cách khoảng một trăm mét, cả bọn dừng lại...

<Lòng hang quá hẹp, tàu Dao Phủ Biển không thể chui vào núp ở trong,> Cassie nhận định.

<Vậy nó tính làm gì?> Marco léo nhéo. <Nghỉ giải lao hả? Nếu Visser Ba ở trên đó thì hẳn đã tìm đường chuồn rồi. Ở trên chắc chắn có thuyền cứu sinh hay cái gì đó đại loại thế, đúng không?>

<Thường là như vậy,> Ax tán thành. <Nhưng không ai trong chúng ta thấy một con tàu nào khác...>

<Ax!> Tôi bật thét. <Mấy bồ, coi phía trước kia.>

Qua những túm cây oặt ẹo mọc quanh miệng hang là ba, bốn... ồ năm sinh vật có hình dáng na ná như người, đang thập thò dưới nước.

<Ừ! Đội cứu hộ hả? Chúng từ đâu lòi ra vậy?> Marco thắc mắc, giọng đầy vẻ sùng sốt.

Năm sinh vật nọ bao vây tàu Dao Phủ Biển, tóm lấy những sợi thừng hoặc dây ròng rọc của nó.

XỊCH!

Cái hang nứt ra.

Và rồi, bằng những chuyển động uyển chuyển, những sinh vật nọ lòi tuột tàu Dao Phủ Biển qua khe nứt của cái hang dưới biển!

CHƯƠNG 9

<Hừ, kỳ quái quá há?> Rachel chộn rộn.

<Hổng có gì là không thể. Nhưng sao chúng làm được điều đó ha?> Marco phân vân.

<Mình cho rằng, vấn đề cần quan tâm hơn là kẻ nào đã làm điều đó?> Tobias nói về bản khoản. <Rõ ràng chuyện này không phải là do con người làm rồi.>

<Dù cho chúng là loài nào đi nữa thì những sinh vật đó muốn gì ở tàu Dao Phủ Biển?> Cassie thêm.

<Hoàng tử Jake?> Ax hỏi, thúc tôi quyết định.

Tôi cảm thấy mình đã ra quá nhiều quyết định trong hơn một giờ qua. Quá nhiều quyết định tồi tệ. Ấy vậy mà vẫn chưa hết...

<Bám theo,> tôi nói gọn. <Cho dù họ là cái gì. Có thể họ là vật chủ mới của Yeerk và cái hang là một căn cứ gì đó chẳng...>

<Ờ ờ. Hoặc là vậy hoặc là mình lại tìm thấy tàu con thoi Atlantis. Biết đâu đấy,> Marco cười.

<Lốt hình của tụi mình quá bự,> Cassie chỉ ra. <Tụi mình có thể vào trong được nhưng làm sao mà xoay trở. Cá voi sát thủ vào hang coi chừng bị biến thành cá hộp đó.>

<Vậy bồ tính sao, Cassie?>

<Cá heo thì không được rồi. Mấy con vật hít thở bằng không khí cũng không thích hợp khi vào trong một cái hang. Dùng lốt cá mập đầu búa có lẽ tốt hơn. Khả năng điện từ của chúng khá hữu ích trong môi trường dưới lòng đất.>

<Được. Chúng ta hãy nổi lên và hoàn hình thôi.>

Thế là bốn đứa trẻ, một điều hâu và một người Andalite nổi lên giữa đại dương.

Tôi bồi hồi nhìn cả bọn đang bập bềnh trong biển đêm.

Một người là bạn thân. Một người là nhỏ em họ. Một người là bạn gái.

Một anh chàng *nothlit* và một người là người ngoài hành tinh.

Họ đều là những người bạn của tôi.

Cả bọn cùng ướt lướt thướt, lạnh run và mệt đừ đừ. Tóc bết bết lại trên đầu. Mồ hôi tím tái. Cơ thể run lẩy bẩy.

Vậy mà tôi lại yêu cầu tụi bạn biến hình lần nữa. Lần nữa!

Lần thứ ba hay thứ tư gì đó trong vòng chưa đến một tiếng đồng hồ.

Biến hình và lặn sâu, sâu vào trong lòng biển tối tăm lạnh lẽo. Để săn đuổi tàu Dao Phủ Biển.

Đôi lúc tôi thấy ghét cuộc sống của mình ghê.

“Đi nào, anh em ơi!”

Một lần nữa, cơ thể tôi vươn duỗi ra sau. Láng mượt hơn. Cẳng chân chảy tan thành cái đuôi hình chữ V. Một vây lưng thanh mảnh lòi ra từ lưng. Đa tôi bắt đầu dầy cui lên, gồ ghề như giấy nhám.

Còn khuôn mặt tôi... thì phải nói là... không được đẹp lắm.

Mắt tôi bẹp nhép và rộng ra khi hàm răng ngoặt về phía cổ họng. Trán tôi doãi ra hai phía, tạo thành hai cái nhánh đầy thịt.

Bụp! Bụp!

Mắt xuất hiện nơi đầu nhánh. Đầu tôi chành ngang sáu tắc.

Tôi có thể cảm nhận thực phẩm - con mồi. Muốn giết nó, ăn thịt nó, nuốt chửng nó mà không cần áy náy. Không cần nghĩ xem cái gì trượt xuống cổ họng mình. Chẳng thèm quan tâm nó có phải là một con cá mập đầu búa khác hay không.

<Jake!> Tobias la thất thanh. <Bình tĩnh lại coi!>

Phần người trong tôi đã tan nát. Tôi nghiền Tobias bằng hàm răng sắc lẹm của mình. Một dòng máu đỏ rịn ra trên cơ thể dài gần ba mét của cậu ấy.

<Xin lỗi bồ. Chắc tại mình mệt quá. Đi thôi.>

Tụi tôi lại xông vào. Không còn dấu vết tàu Dao Phủ Biển nữa.

Một giây dẫn đo. Tôi nghĩ tới Hahn. Cơ giận là động cơ cực tốt. Lòng kiêu hãnh cũng vậy. Tôi sẽ thắng trận này. Bọn Yeerk đừng hòng thoát. Phải thanh toán chúng ngay bây giờ, nếu không tụi tôi sẽ không thể trở về.

Tôi có đủ lý do chính đáng để tiến lên phía trước. Không gì, ngoài sự sợ hãi, mới làm tôi lùi bước. Nhưng tôi vẫn mơ hồ cảm thấy là mình cũng hơi ớn ớn.

Cái hang và những sinh vật lạ đang ám ảnh tôi.

<Đi,> tôi ra lệnh.

Tôi dẫn đầu lách qua lối đi hẹp, qua bụi cây thân thảo nhấp nhô trên sóng nước, che khuất lòng hang, rồi một khe hở lộ ra.

Bên trong tối thui. Tối như hũ nút.

Bạn biết điều đó có nghĩa là gì không? Tối như bưng lấy mắt í.

Lũ trẻ từng quen với phố xá sáng rực đèn neon và đèn đường, với bầu trời đầy sao thì thật khó mà tưởng tượng nổi bóng tối kiểu này như thế nào.

Màn đêm nuốt chửng bạn, làm bạn tự hỏi không biết mình có sống nổi hay không. Màn đêm quăng bạn ra khỏi tầm nhìn, khiến bạn mù tịt, nhưng đồng thời cũng mài cho tất cả những giác quan khác đậm ra sắc sảo hơn.

<Hừm? Cái mùi đó là gì vậy?> Marco hỏi.

<Xăng dầu?>

<Tuyệt! Tội mình đuổi theo xe buýt Greyhound xuống đây.>

<Ít ra tội mình cũng lần theo đúng dấu vết,> tôi quả quyết. <Nhiên liệu rỉ ra từ tàu Đào Phủ Biển.>

<Chắc chắn không phải là nhiên liệu,> Ax phản đối. <Đây không phải là tàu ngầm của loài người. Nó không nạp năng lượng chất lỏng chiết xuất từ thực vật khô héo. Mùi này gần giống như chất làm nguội trong các phản ứng hạt nhân.>

<Hả?>

<Hoặc là chất thải từ những cơ sở vệ sinh trên tàu.>

<Mình bỏ phiếu cho chất làm nguội,> Marco mau mắn.

Lối đi hình ống có đường kính khoảng ba mét này quá chật chội và tù túng cho tàu Đào Phủ Biển lọt qua. Nhưng hình như cái hang di động, có thể điều chỉnh được.

Bưng!

<U trời,> tôi hét lên. <Tội mình gặp ngõ cụt rồi.>

Không còn đường hầm, chỉ là một vách đá. Năm con cá mập đầu búa khác dồn ứ lại, bập bênh trong bóng tối.

<Bá cháy!> Marco hớn hở. <Rồi rồi, bữa tiệc đã chấm dứt. Thời khắc đã điểm. Tất cả ai về nhà nấy. Chỉ việc quẹo phải, quay đầu và...>

<Marco!>

<Biết rồi Rachel, “Im đi” chớ gì?>

<Jake?>

<Chúng ta sẽ đi qua bức tường này,> tôi quả quyết. <Đừng hỏi mình bằng cách nào.>

CHƯƠNG 10

<Bây giờ - có ai đề nghị gì không?> tôi hỏi.

BrrrBrrrBrrr!

<Áááá!> Marco thét um. <Cái gì vậy?>

<Tôi xin đánh cuộc là có một trường điện tử ở đằng sau bức tường này,> Ax nói rành rọt.

<Ui. Mình có cảm giác giống như cắn phải một miếng giấy thiếc trong khi đồ ăn đang ngập trong miệng vậy!>

<Rachel? Làm sao bồ biết được cảm giác đó giống cái gì chứ?> Marco nói. <Tui cứ luôn cho rằng bồ là một hình mẫu hoàn hảo của việc vệ sinh răng miệng đấy.>

<Mặc kệ tui,> nhả cắn cẩu. <Giờ chúng ta làm gì đây?>

Tôi xông lên trước và dùng mũi unction bức tường.

<Đó, làm thế đó.>

Thật kinh ngạc. Một dải ánh sáng mảnh nằm vắt ngang chính giữa bức tường làm cả bọn lóa mắt.

<Ừa ừa. Tụi mình đâu còn ở Kansas nữa, > Marco nói.

Dải sáng tỏa ra thành hình chữ nhật. Rồi thành hình vuông cạnh khoảng một mét hai. Tiếp đó, hình vuông lại lay động biến đổi thành một vòng tròn xoe.

Một luồng ánh sáng ngoằn ngoèo màu xanh lục phả ra từ bề mặt của vòng tròn, và cuộn tròn lại như hình những đồng xu.

<Gây ảo giác,> Tobias lầm bầm.

<Tôi không nhận ra kỹ thuật này,> Ax hậm hực. <Nó không phải của Andalite, cũng không phải của Yeerk.>

<Cũng chẳng phải của con người,> tôi tiếp. <Tiếp theo là gì nữa đây?>

Thình lình, một cuộn ánh sáng màu xanh lá cây, cường độ mạnh hơn, phun ra từ bề mặt dẹp của hình tròn và tạo thành những vòng xoáy, chụm lại thành bó rồi nứt toác. Bức tường há miệng ra, để lộ một đường hầm.

<Ô, thật đáng kinh ngạc,> Cassie thốt lên.

<Ghê quá,> Marco nhận xét.

<Chú ý, bơi hàng một nghe,> tôi hô. <Theo mình.>

Tụi tôi bơi qua lỗ tường. Cái miệng ngậm lại ngay đằng sau cả đám. Trám kín lại y như tụi tôi chưa bao giờ đi qua đó.

<Ừm, coi bộ chẳng tươi sáng gì,> Marco kêu rên.

Nước ở bên này bức tường tươi trong hơn. Ít ra có đủ ánh sáng cho tôi nhận thấy bờ trái và phải đầy bùn đất của “dòng sông” nước.

Tôi thận trọng ló lên bề mặt (dù sao thì nó cũng có bề mặt).

<Mình hoàn hình đây, để coi xem không khí ra sao.>

Tôi hoàn hình. Không khí ngộp, nặng và ẩm ướt, nhưng dù sao cũng thở được. Bọn bạn làm theo. Cả bọn lo ngại tấp lên mạn trái của con đường nước.

Sau một phút, mắt người bắt đầu quen với bầu khí quyển lung linh ở đây. Khoảng không gian tạo cho tụi tôi cảm giác mênh mông bao la. Nó rộng lớn hơn khu liên hợp vũng Yeerk nhiều. Một cái hang vô tận, có thể chứa lọt cả hòn đảo Manhattan.

Tôi chớp mắt và liếc nhìn quanh. Ánh sáng ở đây hình như không có xuất xứ. Không có mặt trời, không trăng sao, không đèn dầu, không đèn điện. Cứ như là nước sóng sánh mà thành.

Mới đầu tôi chẳng nhìn rõ mặt bọn bạn. Một hồi sau tôi mới thấy vẻ mặt bơ phờ, khiếp hãi của tụi nó - may là không đứa nào bị thương.

Tôi nhìn quanh quất, và khi mắt tôi dần thích nghi, những hình ảnh từ từ hiện ra. Nhưng mà là những thứ... không thể tin nổi.

Cách chừng vài chục mét là một con tàu bằng gỗ. Nó có ba cột buồm cao. Trên boong đặt những ụ súng - có khoảng mười tám khẩu nằm tồ hô, chìa ra cái nòng bằng đồng thau hoặc sắt cũ xì. Những lá buồm treo rũ trên các cần căng buồm. Những dây thừng và sợi cáp đều sồn tủa. Tuy nhiên, tất cả không có gì ra vẻ là mục nát như chúng đáng ra như vậy. Dầu gì thì gần hai trăm năm nay đâu còn con thuyền nào kiểu này qua lại trên đại dương.

Nó nằm trong bến cảng khô ráo, trên một giá đỡ bằng san hô.

“San hô?” Cassie tròn mắt. “Gần đây làm gì có san hô.”

Marco đưa mắt nhìn nhỏ. “Thế cái gì làm bồ bức bối? San hô hả? Có một tàu hải quân ba cột buồm nằm chù ụ ở đây như thể trôi tấp vào từ cuộc chiến năm 1812 vậy.”

<Và một thủy thủ đoàn nữa chứ,> Tobias thêm.

“Cái gì?”

<Ban đêm tầm nhìn của mình tuy không tốt lắm nhưng mình thấy có nhiều người ở trên những cần căng buồm.>

“Bồ nói ‘người’ nghĩa là sao?” Tôi hấp tấp hỏi.

<Người chết. Không cựa quậy. Không thở. Cứng đờ tại chỗ. Khoảng chừng hơn hai chục mạng.>

“Eo ôi, tội mình đi thôi,” Marco rên rỉ.

“Dởm,” Rachel khích bác.

“Dởm á?! Marco rít lên. “Nguyên con thuyền đầy người chết, chuẩn bị dong buồm ra khơi và hát ‘dô hò dô nào, kiếp hải tặc của ta đây’ trong cái hang dưới nước rộng cỡ Hồ Erie mà bồ kêu là ‘dởm’ hả?”

“Nhìn xuống dưới kia,” Rachel la, chỉ xuống dòng nước, qua thuyền buồm.

Một khoảng tối khác hiện ra. Tội tôi lò dò bước về phía ấy, dưới mạn khuất gió của con thuyền và những cột buồm cao ngê.

Chúng tôi lò dò tiến về phía một con tàu khác tương tự như con tàu đầu tiên. Cũng là thuyền buồm, nhưng xưa cũ hơn. Thân nó hơi tròn, cột buồm ngắn hơn. Ở đằng đuôi có trang trí một ngọn tháp được tủa tốt cầu kỳ.

<Thuyền buồm Tây Ban Nha chẳng?> Tobias tự hỏi.

Đám dây thừng ở đây cũng lỏng lẻo, những lá buồm giăng mắc như hàng dây phơi quần áo trong một ngày tĩnh lặng khủng khiếp. Và ở đây, cũng vậy, Tobias báo cáo về những khuôn mặt râu ria nguếch ngoác, đôi mắt vô hồn.

“Nè mấy bồ, tui hổng biết có còn người nữa không, nhưng bản năng của tui đang mách bảo tui rằng: ‘Mi làm đủ rồi, Marco. Về nhà thôi. Về mà chơi với con chó xù ngốc nghếch của mi và làm bài tập về nhà...”

“Mình cũng có cảm giác đó, Marco,” tôi nhẹ nhàng nói. “Nhưng tội mình đã xem bị giết vì ráng theo tàu Dao Phủ Biển. Mình không muốn phải làm lại chuyện này lần thứ hai, mình muốn chắc chắn là nó đã chìm.”

<Và đây chắc chắn là một hiện tượng đầy mê hoặc> Ax tiếp lời.

Cả đám đi qua chiếc thuyền buồm Tây Ban Nha. Và lại thấy một con tàu khác - nhỏ và gọn nhẹ hơn.

<Tàu Pemalite,> Tobias vọt miệng.

Tội tôi vẫn bước, cảm thấy bùn đặc quánh bàn chân, những trái tim đập bùm bụp trong lồng ngực.

“Ô, đó không phải là tàu. Mà là một bức tường hay gì gì đó,” Rachel ồ lên.

“Đỉnh nó cong xòe ra ngoài,” Cassie chỉ ra. “Nhưng nó lớn quá, không thể là tàu được.”

“Tobias?” Tôi gọi.

Cậu ấy liền đập cánh lia lịa và hút khỏi tầm mắt. Tôi nhấp nhồm chờ. Lát sau, Tobias quay trở lại và đậu trên cánh tay vươn đón của Rachel.

<Nó là một tàu sân bay... của Nhật. Có một lá cờ Nhật hồi Thế Chiến thứ II. Thật không thể tin được.>

“Chắc hẳn ở đó có đèn hiệu, tội mình có thể dùng bóng đèn, và cả vũ khí nữa,” tôi nói. “Cũng

đáng cho tội mình ngó vào một chút. Có đường nào để lên không?”

<Vòng ra phía đằng kia. Có một cầu thang với những bậc thang kỳ lạ - chưa hẳn là bậc thang.>

“Đi nào.”

Tội tôi lòn dưới mũi tàu nhổng cao như một tòa nhà. Ở đó, đúng như Tobias nói, có một cái cầu thang.

“Ê, tội mình có phải mua vé không nhỉ?” Cassie nói tỉnh rụi.

Tôi dẫn đầu cả bọn đi lên các bậc thang. Quả là một cuộc leo trèo dài, nhưng cuối cùng cả bọn cũng lên tới sàn tàu sân bay. Có hai máy bay đang đậu, nhìn như chuẩn bị làm phi vụ Trân Châu Cảng lần thứ hai.

Những phi công cười toe toét - nhưng... đã chết.

Sàn tàu sân bay rộng như sân bóng đá.

Tôi vẫn đi đầu, không muốn thấy cái gì bên trong đó nữa cả. Tôi cảm thấy bất an trong dạng người nhưng cả bọn đã mệt lả vì biến hình tới lui rồi. Nhưng được cái là tội tôi còn có Ax. Ax gõ móng guốc ỳnh ỳnh vào khoảng trống im lặng đến rợn gáy. Dầu cũng mệt tơi bời như tội tôi, nhưng cái đuôi của ảnh vẫn xoay xở được nếu nguy hiểm ập tới.

Tôi mở cánh cửa hình ôvan. Nó lắc lư bung ra. Tôi nhảy lùi trở lại.

Bên trong có rất nhiều đèn sáng!

“Ax? Lên trước đi.”

Tôi cảm thấy mình hèn nhát khi đẩy Ax đi đầu, nhưng ảnh có tới bốn mắt mà - có thể nhìn đủ mọi hướng một lúc và phản xạ nhanh hơn tôi nhiều.

Ảnh thận trọng bước vào. <Có vẻ như nó bị bỏ hoang.>

Tôi theo sau ảnh. Đi xuống một hành lang hẹp. Những ống dây dẫn lổn nhổn chi chít trên mái trần, thỉnh thoảng thông xuống những bức tường. Sàn nhà và tường đều bằng thép.

Ax đẩy một cánh cửa thứ hai và ngừng lại. Im re, cả bốn mắt căng lên.

Tôi tì vào ảnh. Dòm.

Đó là một căn phòng tương đối rộng. Một bục thấp gồ lên ở mí phòng. Trên tường treo một tấm bản đồ và một sơ đồ gì đó.

Đối diện với cái bục đó có khoảng năm sáu hàng ghế kiểu như ghế nhà hát. Có chừng hơn hai chục chỗ ngồi. Trên mỗi chỗ ngồi là một người chết, mặt dán về phía trước.

“Họ chết cả rồi,” tôi nói một câu hết sức thừa thãi.

“Anh có chắc không?” Rachel lảo khào.

<Chắc chắn. Làm sao họ có thể...> giọng bình luận của Tobias trượt đi.

<Nếu bạn muốn thì tôi có thể khám nghiệm những tử thi này, Hoàng tử Jake.>

“Ý hay đấy,” tôi tán thành. “Làm đi, Ax.”

“Ax đáng mặt nam nhi lắm,” Marco lăm bằm.

Móng guốc lịch kích đập trên sàn thép, lưỡi dao đuôi nhổng cong ra trước trong tư thế sẵn sàng tiến công, Ax bước qua ngưỡng cửa hẹp.

Cassie đi cùng với ảnh. Tôi cảm thấy đây là một ca bệnh đối với nhỏ.

Ax nhẹ nhàng cúi xuống những cơ thể, quan sát, cẩn thận. Cassie nhìn những gì ảnh chỉ cho nhỏ, miệng thở hì hụi.

Rồi cả hai trở lại.

<Họ là những người chết,> Ax tuyên bố. <Họ đã được bảo quản kỹ càng - được độn bằng những chất mà tôi không thể nhận ra nếu không khám nghiệm chi tiết - và may lại ở sau lưng bằng một loại chỉ có nguồn gốc thực vật.>

“Thôi thôi, tui về đây,” Marco la bai bai. “Jake, tui mình về thôi. Về liền bây giờ đi.”

“Marco? Im đi,” Rachel chảnh chệ la lối, nhưng hình như để kìm nén nỗi sợ của mình thì đúng hơn.

“Xác ướp à? Như là... gì nhỉ? À, như xác ướp Ai Cập?” Tôi hỏi, cảm thấy mình ngớ ngẩn gì đâu.

“May lưng lại,” Marco lăm rằm. “Ai thêm quan tâm may kiểu nào? Chết là chết chứ sao?”

“Các thi thể đó được bảo quản trong điều kiện đáng lưu tâm,” Cassie nói bằng giọng mơ hồ như đang để hồn vía tận đâu đâu, không dính dáng gì đến cái thân xác đứng ngay đó.

<Tôi không thể nhận diện ra nền văn hóa dân tộc nào chịu trách nhiệm làm điều này, Hoàng tử Jake. Tôi tin là điều vô lý và lạ lùng này có liên quan đến loài người...>

Hơn hai chục phi công Nhật nhìn vô hồn vào một bản đồ quân sự to tướng. Sẵn sàng xuất trận ư? Đi đâu ta? Trân Châu Cảng chăng? Đảo san hô Midway chăng? Hay đến chiến trường nào đó đã bị lãng quên chăng?

Hồi ấy họ là kẻ thù. Còn bây giờ trông họ hay có cảm giác họ không phải là kẻ thù.

“Chúng ta ra khỏi đây đi. Trở lại boong tàu sân bay.”

Ở bên ngoài tôi cảm thấy dễ chịu hơn chút đỉnh.

Screeeechhhh!

Theo bản năng, tôi hụp xuống né.

Một con mòng biển liệng ngay phía trên chúng tôi vài phân rồi đáp xuống thanh lan can bao quanh tàu sân bay.

“Nhìn vào mắt nó kìa.”

Sinh vật tôi tưởng là mòng biển kia không phải là mòng biển thật.

Mắt nó bự thồ lồ, màu xanh da trời đậm, chiếm gần trọn gương mặt và đung tới tận mõ, chẳng giống mắt mòng biển bình thường tí nào.

<Mắt to cho thích nghi với môi trường tù mù tối chẳng?> Tobias đoán mò.

Như để đáp lại, con chim quác lên, xòe cánh ra và bay mất.

“Có chắc tàu Đào Phủ Biển đã chui qua *Viện Bảo Tàng Những Thằng Điên* này không?” Marco cất giọng lép xép. “Bởi vì tui, một mình tui thôi, ham chạy khỏi đây quá.”

Tôi nhú mày. “Không. Nhưng cần phải bảo đảm nó tiêu rồi. Nhiệm vụ của chúng ta vẫn là ưu tiên số một.”

“Phải phá hủy tàu Đào Phủ Biển trước khi Visser Ba tìm ra tàu Pemalite,” Rachel hùng hồn nói.

“Và trả thù cho Hahn,” Cassie nhỏ nhẹ để thêm.

“Hãy bay lên,” tôi hô. “Như vậy sẽ an toàn hơn và chúng ta có thể nhìn bao quát mặt đất. Tobias, vẫn là điều hâu. Tất cả mọi người, biến hình cú.”

Hy vọng với những cặp mắt cú cả bọn sẽ nhìn xuyên thấu màn đêm. Để cả bọn có thể lặng lẽ dò la, có thể tự bảo vệ lỗ như phải đối đầu với mấy con mòng biển đột biến gen hay bất cứ sinh vật quái dị nào còn sống mà tụi tôi có thể bắt gặp.

Vài phút sau tụi tôi lại bay lên. Men theo dòng sông, vào sâu thế giới dưới nước rừng rợn.

Hàng trăm tàu thuyền trải dài trên quãng sông không biết bao nhiêu dặm vuông này.

Những tàu ngầm Đức trong Thế chiến thứ II. Một chiếc du thuyền chạy bằng hơi nước của những năm 1930. Một mớ tàu máy tạp nập. Một cái bè gỗ kiểu Polynesia[2].

Những hàng kính tiềm vọng giương ra. Những thân tàu bể nát. Vô số cánh quạt, chân vịt, cần lái lẫn long lóc. Những thiết bị đuôi tàu, radar. Những đồ dùng xa hoa, lộng lẫy từ những tàu chở khách hạng sang. Và cả những cơ thể người...

Những phi công và hành khách được bảo quản. Những thủy thủ thế kỷ XVIII, những khách du lịch châu Âu thế kỷ XX. Rồi người săn cá voi và những ngư dân.

<Một bộ sưu tầm vô tiền khoáng hậu,> Cassie sẽ sàng. <Tất cả đều theo thứ tự hàng hoàng.>

“Ừ, nghĩa địa đồ chơi của Ông Kẹ,” Marco nói một cách nghiêm chỉnh.

<Hoặc của đạo diễn phim dở hơi,> Rachel nói kháy. <Có ai nghĩ sẽ đi qua tàu Titanic không?

>

<Những tàu thuyền này có nguồn gốc từ khắp mọi nơi,> Marco nhận xét. <Đại Tây Dương, Thái Bình Dương, cách đây cả ngàn dặm. Phòng triển lãm này hẳn là bắt nguồn từ Địa Trung Hải. Thật quá sức tưởng tượng.>

Với con mắt cú tinh tường, tầm quan sát của tôi quét rộng cả hàng trăm mét phía trước. Khi đến gần ánh đèn, tôi thấy nó xuất phát từ phía cuối đường hầm hẹp.

Dòng sông - đường hầm xuyên nghĩa địa hàng hải - đột ngột hẹp thít lại.

<Giờ sao, anh Jake?> Rachel hỏi.

Tôi chần chừ lần nữa, nhưng chỉ trong chốc lát.

Tiếp tục tiến tới là dẫn dắt cả hội - các bạn của tôi - đi sâu vào nơi chẳng biết là đâu. Và sau những gì vừa mới thấy trên tàu sân bay Nhật thì cái 'nơi chẳng biết là đâu' đó nhiều khả năng sẽ cực kỳ kỳ quái và chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hay lùi lại, quay về? Quên đi cuộc tìm kiếm tàu Dao Phủ Biển. Thấy kể chuyện Visser Ba có may mắn tìm thấy tàu Pemalite hay không? Thấy kể hẳn đánh cắp các bí mật trên tàu, rồi sử dụng những bí mật này để dẫn sâu hơn vào cuộc chinh phục Trái Đất.

Visser Ba - tên *Sâu Bọ* chịu trách nhiệm về những vụ tra tấn ghê tởm gần đây và về cái chết của Hahn cùng bốn mươi chín người Hork-Bajik vô tội khác.

<Đi tiếp,> tôi nói một cách dứt khoát.

Luồng sáng chỉ còn cách chừng tám mét nữa. Sáu mét. Ba mét...

<Cái gì mà -!>

<Oa!>

Phụt!

Chúng tôi bị hút lọt qua mặt bên kia.

CHƯƠNG 12

<Ááááá!>

Cả bọn chòng chành trên không trung, đầu lộn ngược xuống, cánh đập cuống cuồng để giữ thăng bằng.

Năm con cú và một con điều hâu xĩa cánh vào nhau, cào nhau bằng móng vuốt, nháo nhào quay nẩy mòng mòng.

<Ááááá!>

Tôi lấy lại thăng bằng rồi bay chập chờn.

<Oa! Mấy bồ ổn cả chứ?>

<Khoái dễ sợ,> Marco bình luận.

<Đúng thế,> Cassie bảo. <Y như rơi vào máy hấp quần áo hay một cơn lốc xoáy vậy.>

<Ổn cả, anh Jake,> Rachel trả lời.

<Hừ, cái khỉ khô gì không biết nữa,> Tobias cắn nhần.

Phải mất một phút tôi mới tập trung được. Và rồi tôi thấy nơi này khác xa với viện bảo tàng tàu biển dị hợm tụi tôi vừa mới rời khỏi.

Xem ra đây là một thành phố. Một loạt những tòa nhà đan vào nhau. Giống như một trong những hang đá được làm bằng gạch sống của thổ dân Da đỏ cổ xưa. Có điều thành phố này được dựng lên từ đủ loại thuyền bè. Những mũi tàu bọc chàng dàng lồi ra, những tàu bồn chở nhiên liệu, tàu chiến, tàu khách, thuyền buồm xếp lớp. Những phao cứu sinh lấp bên hông các con tàu trở thành sân thượng. Những chân vịt quay lơ lờ, hút gió vào những pháo đài khổng lồ bằng thép.

Có một chiếc tàu bồn cắm dựng đứng lồi toàn bộ nửa thân sau lên - phần mũi chìm hết xuống đất. Nhiều nòng súng hàn dính vào nhau, tạo thành những ống dẫn từ tháp nước kỳ dị này vào thành phố.

Hàng chục tàu ngầm thượng thặng trong Thế Chiến I và Thế Chiến II được xếp chồng ba cái một lên nhau. Những tháp và đuôi tàu hình nón bị lạng ra, để lộ những lối vào rộng rình, trông như là kho hàng - một nhà kho làm bằng tàu ngầm chết.

Từ trung tâm thành phố nổi lên một cái tháp sừng sững. Từ chân tới đỉnh của nó là cả một quãng đường lịch sử khoa học kỹ thuật. “Tầng” nền móng cao khoảng chín mét gồm những u đại bác bằng sắt bọc tước, những boong tàu được hàn dính vào nhau. Tất cả đều được phủ vàng và bạc - một lớp bao đáng giá hàng tỷ đô la. Ở “tầng” tiếp theo, vật liệu xây dựng bắt đầu thay đổi. Những mâm sắt nặng, ống khói, những khẩu súng ngoại cỡ, ống dẫn bằng thép - tất cả cao thêm chừng chín mét nữa. Cuối cùng là “tầng” cấu trúc nhẹ: những miếng nhôm, dây điện, dàn máy tính, những ống trụ do tên lửa cháy thải ra.

Thành phố ngân nga đầy tiếng động cơ. Đó đây những ngọn đèn lù mù. Không khí đầy mùi khói và dầu...

<Thiệt là hồng còn gì kỳ quái hơn mấy thứ này,> Rachel lẩm bẩm.

<Hồng thể nào tưởng tượng nổi,> Marco nói.

<Y như trong phim *Hòn Đảo Những Đứa Con Hoang*,> Cassie thì thầm. <Hoặc giống như trong phim *Peter Pan* hay mấy bộ phim tựa tựa như vậy.>

<Đúng đó,> Marco nói thêm. <Bồ cũng biết là tui chỉ giỡn chơi khi nói chúng ta có thể tìm thấy tàu con thoi Atlantis, ai dè đâu...>

<Mấy cái thứ tạp nham này mà dám so với tàu con thoi Atlantis sao.>

<Hoàng tử Jake! Xem phía trước kia. Chỗ góc đó đó. Những sinh vật. Những vật thể. Ôi! Không,> Ax khó nhọc tiếp. <Chẳng phải loài nào tụi đã từng biết.>

<Những kẻ đánh cắp tàu Đào Phủ Biển,> tôi nhận định.

Những sinh vật Ax chỉ có kích thước và hình dáng hơi hơi giống người. Hai người lớn và một đứa trẻ nhỏ mặc đồ rộng thùng thình bằng vải thường, kiểu như áo choàng toga của người La Mã cổ.

<Da họ màu xanh da trời... hồng phải là tội mình chưa từng thấy bao giờ,> Rachel xầm xì, liếc nhìn Ax. <Thiệt ra thì coi họ cũng được,> nhỏ để thêm. <Nhưng mà mình hồng ư cái kiểu nhót nhót như vậy.>

<Jake? Nhìn cổ họ kìa... cứ như là có mang cá vậy.> Cassie nói vẻ lo lắng.

<Ở bàn chân và bàn tay cũng có màng nữa...> Tôi thêm.

<Mấy con mắt bự dễ sợ, bự như mắt con mòng biển hồi nãy.> Tobias ghi nhận.

<Đừng bảo là cơ thể họ xấu nha,> Marco cất giọng cợt nhả khiến cả bọn cùng quay sang dòm nó.

<Gì vậy? Bộ tui không thể khen ngợi một cô gái cá sao?>

<Tội mình đến đây để săn đuổi bọn Yeerk mà lại kết thúc với cái thứ này sao?> Cassie bần thần. <Hên hay xui đây?>

<Đó là vận hên của tội mình,> Rachel đáp một cách khô khốc.

<Nào, hãy nhìn kỹ hơn đi,> tôi nhắc nhở. <Mình không nghĩ tàu Đào Phủ Biển đã rời khỏi đây. Phải thận trọng đã.>

Tôi dang đôi cánh ra và bay lên, cảm lạnh cứ như một con cú thật. Mắt cú dễ dàng xuyên thấu màn đêm đen kịt, soi tỏ mọi vật như giữa ban ngày.

Bay qua những bức tường bao quanh thành phố, tôi bắt mình phải tập trung cao độ. Thật không thể tưởng tượng nổi là trên Trái Đất lại có một thành phố, một loài lạ hoắc, từ lâu đã chuyên sưu tầm thuyền bè kiểu như thế này...

Không thể tin nổi.

Và nguy hiểm nữa, tôi nhủ thầm. Dù cho loài này là gì thì họ cũng đã bảo tồn và lưu giữ vô số xác của những chiến binh Viking[3] và La Mã[4], những sĩ quan của Hải quân Hoàng gia, những phi công Nhật và tàu ngầm Mỹ...

Có lẽ tất cả những người đó đều chết trận hoặc chết đuối trước khi bị những sinh vật này bắt giữ. Cũng có thể không phải thế...

Tội tôi lượn trên thành phố, một phi đội những con chim săn mồi trên cạn, một đám những vị khách lạng lẽ đến từ một thế giới khác.

Thành phố sống và linh động. Có những phụ nữ và đàn ông - nếu như tồn tại khái niệm đó trong thành phố kỳ dị này - bước trên những đường phố chật chội. Có những công nhân ì ạch đẩy xe cút kít hay lái xe nâng hàng...

Công cuộc xây dựng vẫn đang tiếp diễn. Tôi quay mặt đi, tránh nhìn vào những ánh lửa hàn

sáng lóe hình vòng cung.

“Con sông” chảy sát bên thành phố, uốn lượn, chui vào qua chân những bức tường, chia thành phố lổm nhổm thành hai nửa không đều nhau. Và kia rồi, ở ngay giữa thành phố, lọt thỏm trong bến cảng là con tàu vừa mới bị lôi vào đây: tàu Đào Phủ Biển.

<Hạ cánh nào,> tôi hét.

<Đằng kia có chỗ đậu tốt, trên ngọn tháp í,> Tobias chỉ. <Nhìn như cái cột buồm bằng gỗ có một cái tổ quạ vậy.>

<Hãy, coi tội mình có gì nè.> Marco lách chách. <Món đồ chơi mới của Visser Ba đã bị hốt lên bờ, đang sẵn sàng cho việc tháo dỡ phụ tùng.>

Ngay bên cạnh tàu Đào Phủ Biển là một tòa nhà dềnh dàng hình kim tự tháp, cao hơn hẳn tất cả các toà nhà khác trong tầm mắt.

Hơi nước ợ tung tóe từ hàng trăm tuabin nối với những kè đá. Và những kè đá hợp thành dãy bậc thang tự nhiên, dẫn tới đỉnh đẹp của toà nhà.

<Hừ, địa lý là môn mà tui dở nhất,> Marco ca cẩm. <Lịch sử tui cũng chẳng khá hơn. Có ai nghĩ đây là nền văn minh Aztec, Maya hay Inca[5] không? Đây là một kiến trúc cổ của Nam Mỹ hay Bắc Mỹ chẳng?>

<Ngoại trừ những ống khói bằng kim loại,> tôi đáp.

<Chắc vậy rồi bởi vì cả hai bờ đều thông thạo về kim tự tháp mà,> Rachel xiên xỏ.

Tôi tập trung vào bến cảng.

<Hork-Bajir,> tôi thốt lên. <Coi kìa.>

Một dọc cỡ chừng hai mươi lăm tên Hork-Bajir cao lênh khênh hơn hai mét đang chui ra khỏi tàu Đào Phủ Biển. Một bầy sinh vật khoảng mười tên màu xanh da trời, có mang cá, sử dụng một mớ vũ khí tạp nham - từ thương giáo thô sơ tới súng vũ khí tự động đời mới - đang xua đồn lũ Hork-Bajir lại.

Đám thủy thủ đoàn của gã Visser bị cùm dính mắt cá vào nhau, lê chân bước đi, đầu cúi gằm. Tay chúng bị trói oặt ra trước, cả đám bị giải vào tòa nhà hình kim tự tháp bằng đá.

<Không có Visser Ba,> Tobias tiếc rẻ.

<Hắn là hắn không lên tàu...> Tôi đáp.

<Hoặc hắn đã bị bắt làm tù binh,> Cassie phỏng đoán.

<Hoặc đã trốn thoát,> Rachel thêm. <Có khi hắn biến thành con gì đó nhỏ nhỏ và chui qua mạng lưới màu xanh da trời có mang cá kia thì sao? Giống như tội mình thường làm í mà...>

<Cái gì?> Ax ngạc nhiên.

<Đám Mang Xanh kia kìa.>

<Chẳng phải bọn chúng là cùng một nhóm, quen biết nhau từ trước khá lâu rồi sao? > Tobias

hỏi.

<Hoàng tử Jake, bạn chỉ còn có hai mươi phút trong lối hình biến này thôi đấy.>

Chẳng phải mất nhiều thời gian để đánh giá tình hình. Tàu Dao Phủ Biển đã bị bắt giữ. Thủy thủ đoàn bị bắt làm tù nhân. Visser Ba... coi bộ tình thế của hắn cũng chẳng sáng sủa gì.

Không nghi ngờ gì nữa, tàu Dao Phủ Biển là vật mới nhất bổ sung vào viện bảo tàng tàu thuyền này.

Và khi Visser Ba bị bắt, hắn sẽ trở thành nhân vật nổi bật nhất của thành phố. Đêm từng đêm, cho tới khi hắn cạn nguồn Kandrona, Visser Ba sẽ buộc phải hoàn hình và biến hình cả chục lần trong tiếng la ó reo hò của đám sinh vật có mang kia.

Tôi đang mơ chẳng? Có lẽ vậy.

Không phải chuyện của tôi. Nhưng... tàu Dao Phủ Biển đã gục. Có lẽ cả Visser Ba cũng vậy.

Một chiến thắng lừng lẫy, không thể kém hơn được vì cái đám sinh vật xanh da trời có mang cá kia đã giúp tụi tôi một tay.

Đã đến lúc nói lời cảm ơn và chuồn thôi.

<Tụi mình đã thấy đủ rồi. Hãy ra khỏi đây, tìm nơi hoàn hình rồi biến hình lại. Sau đó trở về nhà...>

CHƯƠNG 13

Tụi tôi bay khỏi thành phố, về phía khoảng không thiếu vắng những tòa nhà dị hợm và bọn sinh vật màu xanh da trời có mang cá.

Càng xa trung tâm thành phố, ánh đèn càng lợt lạt đi. Tôi được dịp mục kích vẻ mênh mông của vòm hang, thấy những đốm đen nhân tạo lấp chấm trên “bầu trời” mờ dần, thấy những cuộn mây màu tro xám quện quanh những “ngôi sao”.

Tụi tôi bay khỏi các con đường nhộn nhịp của thành phố cho đến khi tới những cánh đồng rộng nhiều dậm. Những dải dây leo cò giãn như cao su màu xanh lá cây, vàng, và lục ngọc bao phủ khắp mặt đất, dòm y chang một tấm thảm chứa đầy rắn ngo ngoe.

<Cái của khỉ này là gì đây? Rắn cao su chắc?> Marco run rẩy bình phẩm.

<Nhìn cứ như chúng... còn sống í.> Cassie nói.

Tụi tôi đáp xuống cách tấm thảm rắn kia chừng hai ba mét. Tất cả, trừ Tobias còn đang bay cảnh giới trên cao.

Móng vuốt tôi tóm lấy một cuống cây khẳm khiu trong khi cánh vẫn xòe rộng để giữ thăng bằng. Nó nảy bật trước trọng lượng của cú nhưng không gãy.

<Tôi tin là những cây này mọc dưới nước,> Ax nhận xét.

<Giống như cây hoa huệ vậy hả?> Cassie nói. <Cuống đem của nó có thể giữ nổi một con ếch mập.>

<Này này,> Rachel huênh hoang. <Có gì đáng sợ đâu chứ? Chỉ là cây hoa thôi mà. Quái dị nhưng...>

<Tất cả hoàn hình mau.>

Trong vòng vài phút tụi tôi đã là bốn đứa nhóc và một Andalite. Cả bọn, đặc biệt là Ax, cần thận di chuyển trên sàn nhà đầy rong biển, chuẩn bị biến hình lại thành cú để nhập bọn với Tobias ở trên cao, rồi bay khỏi chốn địa ngục này.

<Jake! Coi chừng!>

“Cái...!”

Một thứ gì tựa như tấm mền gai úp chụp lên đầu, vai và lưng tôi. Tôi ngã quỵ xuống, toàn thân trời hụp như thể bị quăng vào một tấm nệm nước vậy.

“Jake!” Cassie hét thê thảm. “Có chuyện gì vậy?”

Chúng tôi đã bị bắt - bằng lưới! Cả năm đứa, một đồng cánh tay, cẳng chân, móng guốc và đuôi đu đưa thông thượt.

“Quá tệ,” Marco than thở. “Miệng tui đầy nghẹt rong biển rồi nè.”

“Bình tĩnh nào mấy bồ,” tôi trấn an cả bọn.

“Bình tĩnh gì nổi?” Rachel hét lớn. “Biến hình chiến đấu và chuồn khỏi đây thôi!”

“Không!”

Liền đó tôi thấy những kẻ bắt giữ: ba, sáu hay mười sinh vật xanh da trời có mạng, mắt to, đang thít chặt tấm lưới nhốt tụi tôi, đẩy cho tay chân chúng tôi thò qua những mắt lưới, xong xuôi, chúng cột miệng lưới lại. Chúng làm tất cả mọi việc một cách lặng lẽ và nhanh chóng.

<Jake!> Giọng Tobias lo lắng vang lên. <Chúng đã ra khỏi đám rong biển. Mình không thể... chúng lẹ quá... Mình sẽ đi theo và tìm cách giải cứu mấy bồ.>

Sao tôi ngu quá vậy không biết. Tôi đã phái Tobias cảnh giới trên không, nhưng đây là thế giới dưới nước cơ mà...

Đám sinh vật lạ bắt đầu kéo tụi tôi qua những mớ dây leo. Chúng tôi nhảy tung tung, chìm vào nước rồi lại nổi lên. Tôi bị ứn lọt thỏm vào giữa bụng Ax, cánh tay tôi ôm cứng cẳng chân anh.

“Ax, trả lời Tobias đi,” tôi thì thào ra lệnh. “Bảo cậu ấy cứ bình tĩnh. Đừng để bị nhìn thấy và hãy thận trọng.”

Ax truyền tải thông điệp của tôi cho Tobias.

Phịch!

Cả đám tội tôi lộn mè.

“Ồi, ối, ối...” Cassie la hoảng.

“Điên hết biết!” Marco léo nhéo. “Jake, Rachel nói đúng đó. Tội mình biến hình rồi kiếm đường ra khỏi đây liền đi. Không đời nào mấy gã này khiêng nổi một bao khi đột và gấu xám đầu...”

Phịch! Phịch! Phịch!

“Tội mình không biết Visser Ba đang ở đâu,” tôi mở miệng nói và hóp phải ngay mấy ngum nước nhóp nháp. “Không biết tội Hork-Bajir đã được thả tự do chưa. Không biết đám người lạ này có Yeerk chui vào đầu hay không nữa...”

Đầu gối tôi bị ép quặp vào ngực, cánh tay trái tê cứng. Khó chịu vậy nhưng cả bọn vẫn theo lệnh tôi không liều lĩnh biến hình. Bao nhiêu con mắt bụi tổ đang dòm tội tôi chăm chăm, với lại, không biết Visser Ba đang lẫn khuất ở nơi nào...

<Hoàng tử Jake, hay là tôi dùng đuôi phá tấm lưới để giải thoát cho tất cả?> Ax quả quyết. <Như thế các bạn không cần phải biến hình...>

“Chưa cần đâu. Chúng ta không muốn đánh nhau với với những người này. Xem ra những sinh vật này là dân thường. Chúng ta chưa biết mình đánh nhau với đối tượng nào. Cứ chờ và quan sát đã...”

“Tui hy vọng bồ đúng, thủ lĩnh,” Marco lì xì nói.

Phịch! Phịch! Phịch! Phịch!

Tôi cũng hy vọng thế.

CHƯƠNG 14

Chúng tôi bị kéo bằng qua cánh đồng lớp nhóp đầy rong biển, trở lại nội ô thành phố, ngang qua bến cảng đầy gỗ vụn, tới ngưỡng cửa tòa nhà kim tự tháp.

Cả bọn bị lôi đi như một bao khoai tây. Hay như một bịch rác.

Tất cả bầm dập, trầy xước, và sợ hãi.

Chúng tôi bị kéo qua ngưỡng cửa, bị lôi lệch thệch khắp nền đá lạnh lẽo. Lối đi tối om. Từ nơi nào đó vọng lại một tiếng khóc rít. Giọng của bọn Hork-Bajir đang đau đớn...

“Đó là...”

“Ừ,” tôi thì thầm.

Lúc này tôi biết mình đã ra một quyết định sai lầm. Cực kỳ sai lầm.

Chúng kéo bọn tôi ra giữa căn phòng rộng.

Phịch!

Rồi, không hề báo trước, cả bọn được phóng thích khỏi tấm lưới.

Chẳng có cơ hội để chuẩn bị xem mình sẽ gặp ai hay cái gì. Căn phòng u ám - được thắp sáng bởi nguồn ánh sáng nhỏ gắt, kỳ lạ như tụi tôi thấy lúc ở phòng triển lãm tàu thuyền - đủ để tôi thấy một cái ngai dựa vào bức tường đằng xa.

"Là nhưng thật sự phải không?" Rachel thì thầm. "Ấn tượng thật đấy."

Cái ngai được bọc bằng vải màu tím, khảm ngọc trai và vỏ sò đủ màu sắc. Hay đại loại là những vật mô phỏng như đồ thật.

Trên ngai ngồi chễm chệ một sinh vật xanh da trời.

Một phụ nữ! Bà ta mặc một cái váy dài, rộng rinh, và lảng lẩy. Tôi đoán nó được làm từ vải loại thực vật. Nó có tính chất co giãn như cao su, không khác gì loại cây cỏ mà tụi tôi đã bị kéo lê qua. Quanh cổ bà ta quấn những sợi thừng và râu ngọc trai.

"Tụi mình quỳ, cúi lạy hay đập trán xuống sàn đây?" Marco lầm bầm. "Hình như bà ta là nữ hoàng thì phải?"

Ax bước lên trước, lưới dao đuôi hơi cong lên. Trong tư thế sẵn sàng nhưng vẫn giữ vẻ tôn kính.

Hai hàng lính gác đứng hai bên ngai - mỗi hàng gồm mười sinh vật xanh da trời có mang cá, được trang bị một bộ sưu tầm vũ khí đầy ấn tượng. Ông thì cầm giáo, ông thì mang thương hoặc súng dài. Có ông xách theo cung nỏ. Ông khác diện súng máy cùng dây đạn đeo trên vai. Rồi thì chùy gai, dùi cui bịt sắt, và cả súng ngắn được chạm trổ tinh xảo...

Người phụ nữ nheo đôi mắt bự như quả banh tennis với những con ngươi tựa như quả cam cắt ra làm bốn. Sau đó bà ta nghiêng đầu và nói. "Ni hau."

"Đó là tiếng Trung Quốc," Cassie thì thào. "Nhưng mình không biết cách trả lời."

Người phụ nữ lại bảo. "Huordan har De Det?"

"Tiếng Scandinavi hả?" Rachel tự hỏi. "Ước gì bà ta nói thứ tiếng có gốc La tinh. Mình không biết trả lời thì cũng lờ phỉnh được chút chút."

Người phụ nữ bức bối ngo nguậy trên cái ngai sặc sỡ.

"Guten tag. Wei geht es Ihnen?" bà ta hỏi.

"Hề, đó là tiếng Đức," Marco hỗn hển nói. "Gần đến rồi. Sắp sửa tới tiếng An..."

"Bonjour!" Bà ta gào thật sự.

"À à, bonjour, madame," tôi bật ra. "Parlez-vous l'anglais?" [6]

"Dĩ nhiên," bà ta kiêu hãnh trả lời. "Kể từ nửa sau của thế kỷ XX, tiếng Anh được coi là ngôn ngữ quốc tế trong thương mại và những diễn văn trí tuệ trên *Thế Giới Bề Mặt*. Là *Cư-Dân-Bề-Mặt* người phải biết điều đó."

Trong một ngày đầy những điều kỳ dị, thì đây là giây phút kỳ dị nhất. Sinh vật giống cái màu xanh da trời, cổ mang cá, cổ màng chân và mắt to tướng đang diễn thuyết cho tụi tôi bằng thứ tiếng Anh hoàn hảo, trơn tru.

"Dáng dấp của một nữ hoàng?" Marco nói khẽ. "Giờ lại thêm một điều đáng ngạc nhiên nữa."

"Ta là nữ hoàng thật sự của Nartec," người phụ nữ tuyên bố, nhồm lên khỏi ngai vàng. "Tên ta là Soco. Và thánh giá của ta thì khá nhạy bén."

"Bạn... bạn tôi không có ý bất kính như vậy, kính thưa Nữ hoàng Soco," tôi nói nhanh, vể cầu hòa, chợt nhớ tới bọn Hork-Bajir bị cùm, kêu khóc thảm thiết, tới những xác ướp phi hành đoàn và hành khách, tới những phi công Nhật ngồi ngay đơ trong tư thế bản tính kế hoạch tác chiến.

"Tốt. Ta chắc các người lai vãng tới đây không phải để quấy phá tụi ta. Hãy cư xử cho lịch thiệp, đúng mực nếu muốn được hoan nghênh ở đây."

"Vâng, thưa Nữ hoàng Soco. Chúng tôi là những vị khách từ... ừm... *Thế Giới Bề Mặt*. Ở... chúng tôi đến trong hòa bình." Tôi nói, cảm thấy mình giống như nhân vật thuyền trưởng Picard trong vài cảnh cũ của *Trek*, bề ngoài cố tỏ ra điềm tĩnh, lịch sự và tôn kính nhưng bên trong lại căng thẳng, bất an... và cực kỳ lo sợ.

"Người là đầu đàn hả?" Nữ hoàng Soco nhận định. "Người đại diện cho những tên kia à. Tốt."

Bốp! Bốp!

Bà ta vỗ vỗ hai bàn tay rộng có màng.

"Ta tiếp nhận các người là khách của ta tối nay tại lễ hội truyền thống của Nartec," bà ta tiếp. "Ta muốn biết các người đáp lên đất Nartec bằng cách nào. Và ta cực kỳ tò mò về sinh vật màu xanh da trời, có bốn chân, đồng hành cùng các người như thú cưng kia."

Ax cứng người lại.

"Sinh vật đó đẹp tuyệt." Bà ta phán tiếp.

Ax lỏng người ra. Khá thoải mái.

Nữ hoàng Soco vẫy tay ra hiệu. Một ông Nartec mang vũ khí tiến lên phía trước và đứng kế bên tụi tôi.

"Naca sẽ rất vui sướng hộ tống các người đi một vòng quanh cung điện của ta. Trong phạm vi những bức tường này, các người sẽ thấy nhiều điều kỳ diệu của nền văn minh Nartec."

"Cám ơn, Nữ hoàng cao quý," tôi nói trịnh trọng.

Marco nhướn mày nhìn tôi.

Chẳng còn biết phải nói gì nữa đây? Phải làm gì nữa đây? Đành phải câu giờ rồi mới tính tiếp được.

Ông lính tên Naca ra hiệu cho tụi tôi đi theo ra cửa. Tôi định đi... nhưng rồi chững lại vì tiếng

cười ha hả và những lời cuối cùng của Nữ hoàng Soco.

“Đừng cố tìm cách trốn đấy, những *Cư Dân Bề Mặt*. Đây không phải là một lời đề nghị, mà là một mệnh lệnh.”

CHƯƠNG 15

Tại tôi ngồi quanh một bàn tròn lớn làm từ gỗ ngâm nước mặn. Không nghi ngờ gì nữa, nó được tận dụng từ một trong những mảnh xác tàu mục nát nhất mà *Đội Tìm Kiếm Nartec* tìm thấy và kéo về thành phố lạ lẫm của họ. Nó có thể đã được một trăm năm tuổi hoặc gấp hai lần như thế.

Ghế tại tôi ngồi được đẽo vội từ một súc gỗ. Có chiếc còn sót vài miếng da trên mặt và thành ghế. Một chiếc được trang hoàng bởi ngọc trai vụn.

Những chiếc găng nơi nữ hoàng ngự, đầu bàn, có kiểu dáng và kích thước như các loại ghế dành cho thuyền trưởng.

Trước mặt tôi đặt rất nhiều đĩa cá sống đầy ụ. Đĩa thì để cá nguyên con. Đĩa thì đựng đầy cá xắt thành từng miếng như món sushi. Rồi lươn, rắn nhỏ, mực, bạch tuộc...

Một vài tô thép, chắc chắn mới được vớt lên chưa lâu, chứa đầy rong biển. Mỗi đĩa tại tôi có một cốc nước... màu xanh lá cây.

Marco nâng cái ly của nó lên cho tôi coi. Vẫn còn nguyên logo, ghi loằng ngoằng những mẫu tự tiếng Nga và vẽ phác hình tàu ngầm hạt nhân.

Tại tôi là những vị khách bất đắc dĩ của buổi tiệc Nartec truyền thống. Tôi chắc bạn cũng như tôi, chẳng cảm thấy thoải mái tẹo nào khi nhất cử nhất động của tôi đều nằm dưới sự giám sát của ít nhất năm mươi anh lính vũ trang đầy mình đứng nghiêm trong phòng.

Kẹt cứng. Tại tôi không thể chạy, cũng không thể biến hình, trước cả đồng dân Nartec châu hầu dòm chừng, trong khi vẫn chưa biết Visser Ba thế nào.

Hắn có thể ở bất cứ đâu. Không chừng ở ngay trong phòng này, biến hình thành một sinh vật nhỏ li ti nào đó chờ cơ hội trốn thoát, tự hỏi bọn nhóc người kia đang làm gì trong thế giới Nartec.

Rồi hắn sẽ lắp ráp các sự kiện với nhau. Nhớ lại bầy cá voi đã phá hỏng con tàu *Đao Phủ Biển* quý giá của mình... Và rồi hắn sẽ biết “băng thảo khấu Andalite” té ra không phải toàn là người Andalite.

Ngu hết sức! Đáng ra tôi phải nghĩ như thế từ trước. Đáng ra phải biến hình và đánh nhau để trốn khỏi tầm lưới... làm vậy sẽ bớt đi được hai mối nguy hiểm. Giờ thì tôi đã bị lôi đến đây bởi tính tò mò của mình? Có phải tôi đã trở thành miếng mồi ngon ơ vì bị cái nơi quái quỷ này cảm dỗ chăng? Liệu có nên chiến đấu tìm lối thoát thân hay có thể làm một vài gã Nartec bị thương...

Có nên, có nên, có nên. Sao mà tôi ghét cái từ này quá.

Tôi liếc nhìn Rachel. Mũi nhỏ bặm chặt lại thành một đường mỏng lét.

Mắt Cassie rung rung.

Marco nhăn nhó với đồng cá trước mặt.

Tobias đâu rồi? Bị bắt, hay bị giữ ở một phòng khác trong cung điện của Nữ hoàng Soco? Liệu tụi tôi có phải nghe tiếng kêu đau đớn của điều hâu đuôi đỏ như đã phải nghe bọn Hork-Bajir rên la?

Nữ hoàng Soco hớp một miếng từ cái tách của mình rồi xoáy đôi mắt tròn vo vào tụi tôi.

“Các người đã mục kích những kỳ quan trong cung điện của ta. Giờ ta chắc chắn các người cần hỏi nhiều thứ. Thế các người muốn hỏi gì về Nartec, hả những *Cư Dân Bề Mặt*?”

<Có lẽ bạn nên hỏi về nguồn gốc của dân tộc bà ta, Hoàng tử Jake,> Ax bàn riêng với tôi. <Câu chuyện có thể tiết lộ những thông tin quý giá, giúp chúng ta hiểu tình hình hiện tại của mình và có thể tìm ra cách thoát.>

Quả là một ý kiến hay. Hỏi là việc duy nhất tụi tôi có thể làm. Tôi nêu câu hỏi.

Nữ hoàng Soco khoanh tay trước ngực, mắt nhắm lại, im ru bà rù một hồi, làm tôi toát mồ hôi sợ mình đã phạm điều cấm kỵ gì. Rồi bà lại mở mắt, nhưng vẫn nín thinh. Hình như đó là một nghi thức. Tôi nhận thấy vẻ kính trọng trong bộ dạng của những người Nartec khác.

“Đây là câu chuyện về dân tộc ta được lưu truyền từ *thuở Ban Đầu*. Đây là *Sự Thật Thiêng Liêng*, được kể đi kể lại qua nhiều thế hệ. *Sự Thật Thiêng Liêng về Vua và Nữ Hoàng Nartec*.”

Tôi có cảm giác là Marco đang cố kiềm chế để không phọt ra lời bình phẩm móc mỉa nào. Tôi trừng mắt nhìn nó. Marco hơi liếc mắt đi chỗ khác.

“Cách đây nhiều ngàn năm, dân Nartec sống trên một hòn đảo ngay giữa *Đại Dương Lớn*,” Nữ hoàng Soco ngân nga. “Rồi từ từ, trải qua bao thời gian, bất thành lình một ngày kia hòn đảo chìm dần. Từng thế hệ đắp nên những bức tường càng ngày càng cao quanh hòn đảo, nhằm ngăn *Đại Dương Lớn* không nuốt chửng dân tộc ta. Cứ mỗi năm qua đi, bức tường lại cao thêm ba chục mét. Những kỹ thuật phi thường và kỳ diệu!”

Đám người Nartec gật đầu đồng ý. Một dàn hát bè đang lặng lẽ cất lên đoạn nhạc của mình.

“Nhưng, điều tất yếu là áp suất của *Đại Dương Lớn* dần làm cho những bức tường bảo vệ yếu đi và cong lại. Ngày lại ngày, chúng mọc lên mãi cho đến khi chóp của các bức tường đụng nhau và tạo thành mái trần của thế giới tụi ta. Thế rồi *Đại Dương Lớn* tiến sát tới Nartec. Hòn đảo vẫn tiếp tục chìm. Có lẽ giờ nó vẫn đang chìm.”

Nữ hoàng Soco dừng lại để ăn một miếng cá màu trắng...

<Một câu chuyện có nguồn gốc không chắc chắn, Hoàng tử Jake,> Ax bình luận. <Rõ ràng nó đã bị sai lạc qua nhiều lần kể lại. Đến bây giờ nó trở thành truyền thuyết và huyền thoại hơn là sự thật.>

Tôi gật đầu với Ax. Nữ hoàng Soco lại rù rì. “Điều quan trọng là dân Nartec không chết,” bà ta nói tiếp. “Tụi ta thích nghi với thế giới mới dưới nước và dưới lòng đất. Đã bao lần, tụi ta phát hiện ra nguồn ánh sáng được sản xuất từ *đá narna* bao quanh mái và trần thế giới tụi ta.”

“Khi cần thiết, cơ thể của tụi ta cũng thay đổi luôn, với một tốc độ nhanh không ngờ. Tụi ta trở thành loài lưỡng cư nhờ một điều luật trong *di chúc thượng đỉnh*.”

Ax nhận xét riêng với tôi. <Không cần kiểm nghiệm tôi cũng dám chắc ánh sáng chiết suất từ *đá narra* như Nữ hoàng Soco nhắc tới chính là phóng xạ. Chắc chắn chất phóng xạ này đã làm biến đổi hình thể của dân Nartec.>

Tôi lại gật đầu, ngụ ý với Ax là tôi đã nghe.

“Vì vậy mà tụi ta đã xây nên thành phố huy hoàng này. Tụi ta đã sống sót và thịnh vượng. Và vì vậy, tụi ta là người đặt *luật lệ sáng suốt* cho Đại Dương và tất cả những vùng đất chư hầu.”

Đám đông gật đầu và có vẻ hài lòng. Họ ngồi trở lại, và ăn một cách thư thái.

Nữ hoàng Soco hớp một miếng trong tách và tiếp tục. Giọng bà giờ đã ít trịnh trọng hơn. Bà nhìn tôi lom lom.

“Dĩ nhiên, người Nartec không ngừng nghiên cứu kỹ thuật của những con tàu do *Cư Dân Bề Mặt* tạo dựng, bị chìm xuống đây. Tụi ta nghiên cứu kỹ thuật xây dựng và những biện pháp lưu trữ thực phẩm. Tụi ta biết về những thiết bị hàng hải và những thiết bị điện hữu ích khác. Từ những ‘con thuyền vui vẻ’, tụi ta học được những kiểu thay đổi quần áo, đồ đạc và những hoạt động giải trí trên *Bề Mặt*. Nếu có những người sống sót trên những con tàu ấy thì tụi ta cũng nghiên cứu họ luôn. Đến chừng nào tụi ta biết hết tất cả về họ...”

“Tới rồi đây,” Marco lầm bầm.

“Thì sao?” Tôi hỏi lại mặc dù đã biết rõ câu trả lời.

Nữ hoàng Soco cười hể hả. “Thì họ sẽ được bảo quản để trở thành một phần kho kiến thức của tụi ta.”

“Bà giết và nhồi xác họ để cất giữ hả?” Rachel lạnh chanh hỏi.

“Đúng vậy.”

CHƯƠNG 16

“Ừm, ướp xác?” Marco nói không ra hơi.

Tôi kín đáo liếc trấn an bọn bạn, bụng tự nhủ phải thật bình tĩnh để cố thu thập tất cả những thông tin có thể...

Hỏi câu gì khác nữa đi, Jake, để cố lấy hết thông tin cần thiết. Biết đâu nó sẽ...

“ÁÁÁÁÁÁ!”

Cassie hót hơ hót hải ngó quanh. Rachel định nhੌm khỏi ghế nhưng bắt gặp cái nhìn của Marco nên lại thôi.

Thây kệ tiếng thét của bọn Hork-Bajir từ góc ngách nào đó của tòa nhà, tôi cố tập trung để

hỏi thêm một câu nữa, trong khi vẫn thắc mắc không biết Tobias ở đâu rồi?

“Nữ hoàng Soco, kế hoạch của bà đối với tàu Dao Phủ Biển như thế nào?” Tôi hỏi về tâm đắc, móng tay bầu vào những chiếc ghế gỗ mềm của mình.

“Trong quá khứ,” nữ hoàng thẽ thọt, ngồi ngay ngắn lại trên ghế. “Người Nartec đã cử *Đội Tìm Kiếm* lên *Bề Mặt* của *Đại Dương Lớn*. Họ đi trên những chiếc tàu được đóng bằng kỹ thuật và vật liệu có sẵn từ những tàu thuyền bị đắm của *Cư Dân Bề Mặt*. Tuy nhiên, không có ai trở về. Chắc chắn không ai sống sót trong cuộc hành trình tới *Thế Giới Mặt Trời*.

Các người phải hiểu: đây không phải là do lỗi của *Đội Tìm Kiếm Nartec*, mà là một dấu hiệu chứng tỏ kỹ thuật của *Cư Dân Bề Mặt* khiếm khuyết tới cỡ nào.”

Nữ hoàng Soco nhấp một miếng nước trong tách mình rồi lại say sưa tiếp.

“Nhưng với tàu Dao Phủ Biển thì lại khác! Rõ ràng nó là của một dân tộc thông minh, tiến bộ hơn *Cư Dân Bề Mặt* nhiều. Một con thuyền hùng hậu, tráng lệ biết bao!”

<Bọn Yeerk! Người Andalite chúng tôi có thể đóng nên loại thuyền khiến cho tàu Dao Phủ Biển phải xấu hổ,> Ax nói một mình.

“Kế hoạch của tụi ta là thế này,” Nữ hoàng Soco nói êm ru. “Tụi ta sẽ phái *Đội Tìm Kiếm* được tuyển lựa và huấn luyện kỹ càng lên *Bề Mặt*, trong chiếc thuyền hùng mạnh và đẹp đẽ này. Tụi ta sẽ nghênh chiến với bất cứ loại thuyền nào tụi ta gặp. Tụi ta sẽ đột kích những *Sinh Vật của Mặt Trời*! Tụi ta sẽ chinh phục những làng mạc, thị trấn, thành phố - và thậm chí cả những vùng đất rộng lớn hơn! Tụi ta sẽ chỉ cho *Dân Cư Bề Mặt* biết dân Nartec hùng mạnh và phát triển như thế nào. Nhiều thế kỷ lưu vong của tụi ta sẽ chấm dứt!”

Vài người Nartec khoái chí đến mức đập bàn thùm thùm. Tất cả đều gật đầu và mỉm cười.

Tôi đá cho Marco một đá dưới gầm bàn, nó bèn ngậm mồm lại.

“Đó là một mục đích cao cả,” tôi lễ phép nói nhanh. “Tôi có một câu hỏi nữa, thưa Nữ hoàng Soco. Đó là về thủy thủ đoàn của tàu Dao Phủ Biển...”

Giờ thì đến lượt Marco đá tôi một cú.

<Thưa Hoàng tử Jake, tôi không nghĩ đó là một câu hỏi thông minh khi can thiệp vào...>

Tôi giả bộ ho hắng. “Xin lỗi, tôi chỉ thắc mắc...”

“Không hỏi thêm gì nữa,” Nữ hoàng Soco đột ngột phán.

Bà ta mỉm cười và ra hiệu bằng một bàn tay có màng. Ngay lập tức, một người Nartec giống cái mang tách và đĩa không của Nữ hoàng Soco đi. “Giờ, ta có một câu hỏi cho các người, hỡi *Cư Dân Bề Mặt*! Tàu của các người đâu? Ta biết các người không tới trên con tàu đen tráng lệ kia. Ta biết tàu Dao Phủ Biển không thuộc quyền sở hữu của các người.”

Tôi im lặng, đưa mắt liếc nhìn Ax. Mặt anh chẳng biểu lộ nét gì.

“À ra vậy,” Nữ hoàng Soco nhồm khỏi ghế. Bữa ăn đã kết thúc. “Có lẽ các người cần có thời gian để bịa ra một lời dối trá hợp lý thì phải. Hoặc là làm cho đầu óc các người minh mẫn thêm để nhớ ra mọi chuyện.”

Nửa đường ra tới cửa, Nữ hoàng Soco quay lại nhìn cả bọn tụi tôi đang ngồi im lìm bên bàn.

“Ta sẽ khám phá ra sự thật, *Cư Dân Bề Mặt* à. Chắc chắn là thế. Nhưng ta cũng là một nữ hoàng độ lượng. Cứ tự nhiên tìm hiểu và thăm dò thế giới Nartec. Chúng ta sẽ gặp nhau sau.” Đoạn bà ta cười toe toét. “Có lẽ thế...”

Cánh cửa đóng ập lại sau lưng bà ta.

Tôi mỉm cười xởi lởi với những Nartec còn lại trong phòng rồi đi ra. Cả nhóm dừng chân tại căn phòng nhỏ kề bên đại sảnh chính.

“Tụi mình phải ra khỏi đây thôi!” Marco túm lấy cánh tay tôi. “Không lôi thôi gì hết. Không lý nào mà phải lảng tránh ở đây. Bờ có nghe tôi nói không, Jake?”

Tôi đẩy tay Marco ra. “Nghe rồi. Nếu bờ mà không hạ thấp giọng thì toàn thể dân Nartec cũng nghe thấy bờ đó. Ax? Cassie?”

“Mình đồng ý với Marco,” Cassie xì xào.

“Mình không yên lòng chạy trốn khi chưa biết Visser Ba ở đâu,” tôi nói rành rõ. “Hoặc chưa phá hủy được tàu Dao Phủ Biển. Nữ hoàng điên kia có ảo tưởng sẽ dùng nó để bắn phá các tàu bè qua lại trên mặt biển.”

<Tàu Yeerk có thể đánh chìm bất cứ tàu nào của loài người,> Ax thừa nhận. <Nó cũng có thể tấn công vào những thành phố duyên hải trên Trái Đất. Tuy nhiên, hệ thống phòng thủ của loài người cũng có thể lấy số đông để đẩy lùi nó.>

“Khiếp. Cứ để mặc nó cho hải quân tính, tụi mình chuồn khỏi cơn ác mộng này thôi,” Marco nhăm nhắng nói, nhưng trong mắt nó, có vẻ xáo trộn.

“Cái gì vậy?” Tôi hỏi nó.

“Mình đang cầm một cái tách xuất xứ từ tàu ngầm hạt nhân của Liên bang Xô viết cũ. Chắc chắn bọn này không chỉ có tia Nghiệt đâu.”

“Mình nghĩ tên lửa chưa chắc còn dùng được,” Cassie nói. “Chẳng phải họ bảo vệ bằng những mặt khẩu gì đó sao?”

Marco gật gù. “Chính xác. Và dân Nartec có thể không biết phá vỡ hàng rào an ninh kiểu đó đâu...”

<Không có gì là chắc chắn cả,> Ax nói nghiêm trang.

“Tuyệt. Nữ hoàng Soco có thể có vũ khí hạt nhân. Hết sảy.”

“Còn Tobias thì sao?” Rachel lưu tâm. “Làm sao tụi mình đi khi không có cậu ấy?”

Tôi lắc đầu. “Không.”

“Bờ quyết định vậy hả? Tụi mình ở lại hả?” Marco nhì nhèo.

“Chúng ta có thể biểu quyết mà,” tôi vừa nói vừa cười với thằng bạn thân.

Marco lắc đầu. “Khỏi cần biểu quyết lôi thôi, tui theo bờ.”

“Được rồi. Nay nhé. Tụi mình chạy khỏi nơi này rồi A: tìm Tobias. B: phá hủy tàu Dao Phủ Biển và C...”

“C: tụi mình xách díт ra khỏi đây và quên đi cái trại tị nạn đáng tởm này?” Marco cắt ngang.

“Đúng thế,” tôi nhất trí.

CHƯƠNG 17

“Bồ nghĩ sao, Ax?”

Ax ngược lên khỏi đồng hồ sách ngón ngang trên chiếc bàn gỗ sứt sẹo trước mặt ảnh. Tụi tôi đang tiếp tục tua tham quan ở trong thư viện của cung điện. Nếu bạn hỏi thì tôi cho đó là nơi thú vị nhất ở đây.

Tôi không nghĩ mình hẹp hòi gì. Nhưng tôi vẫn chờ để khám phá một trong những “kỳ quan” của nền văn minh Nartec.

Với tôi, ướp xác người - đặc biệt là ướp xác những người tù và nô lệ - không phải là dấu hiệu của nền văn hóa cao. Ngay cả phòng tra tấn ngầm, hay dãy phòng lưu giữ cả đồng đồ hổ lốn, hầm bà lằng thu lượm được cũng vậy.

Nhưng mà thư viện này thì khác. Cơ man nào là sách, chất thành vô số kệ, xếp hàng từ sàn tới trần nhà. Bao nhiêu tài liệu làm từ đủ mọi chất liệu có nguồn gốc thực vật, được cuộn, gói, đan thành những “tờ giấy”. Rồi giấy được bó lại bằng những sợi dây thô thiển, trên đó ghi lem nhem đủ kiểu - Marco nói giỡn là viết bằng mực của mực ma. Ai mà biết, hổng chừng đúng cũng nên.

Ngoài đồng sách cuộn lại thành từng bó hầu như không đọc được, còn hàng ngàn loại sách không thấm nước của loài người bằng tất cả những ngôn ngữ trên đời: nhật ký tàu, tiểu thuyết, danh sách, tập bản đồ... Tất cả những thứ đó chắc hẳn là của chìm theo những tàu thuyền trôi dạt qua nhiều thế kỷ.

Naca, người canh giữ, hộ tống tụi tôi đến căn phòng rộng rãi này rồi đứng nghiêm bên cánh cửa, dòm chừng.

Tụi tôi không tin là mình có thể bỏ trốn trót lọt. Nhưng tụi tôi tin vào kế hoạch chinh phạt Trái Đất bằng tàu Dao Phủ Biển của người Nartec. Bây giờ tụi tôi lại tin vào lịch sử chữ viết của họ.

Thông tin nào là quan trọng đối với những tù binh sắp chết trong khi lại phải nghe bọn họ kể chuyện tào lao? Nhưng mặt khác tại sao lại phải lãng phí thời gian? Tại sao không giết quách tụi tôi ngay đi? Tại sao phải bày đặt đối xử tử tế?

<Hoàng tử Jake, giả sử câu chuyện của Nữ hoàng Soco là sự thật và người Nartec có nguồn gốc từ *Bề Mặt* - tức là trên hành tinh Trái Đất - và họ có khả năng thích nghi nhanh chóng với môi trường dưới nước, thì trong những tài liệu cổ xưa nhưng được bảo quản tốt và cập nhật hàng năm này đã xác nhận điều đó...>

“Như là sự sinh tử, những nạn dịch, những thiên tai?” Cassie hỏi.

<Đúng,> Ax xác nhận. <Cũng như những chi tiết về sự tiến hóa - hay thoái hóa - về mặt cơ học và sinh học qua mỗi thế hệ Nartec, từ loài có vú sống trên cạn đến loài lưỡng cư hoàn toàn.>

“Thoái hóa?” Rachel liếc nhìn qua vai và giả lả cười với Naca. “Bồ nói vậy là sao?” Nhỏ hỏi dồn, háo hức quay lưng lại.

<Đó là giả thiết của tôi. Các bạn nên nhớ là không có những trải nghiệm chính xác và những tài liệu riêng của tôi...>

“Ax!”

<Ừm,> Ax thẳng vai lên, cố tình ngụ ý rằng tiếp xúc với loài người thấp kém là một sự hạ cố cho người Andalite cao quý - đặc biệt là một Andalite bị coi như thú cưng.

<Tôi tin là người Nartec đang tự hủy hoại mình. Họ lai nội dòng[7] rất trầm trọng. Như các bạn biết đấy, nguồn gien hạn chế dần dần sẽ dẫn tới sự thoái hóa. Dân số Nartec đang giảm mạnh. Tỷ lệ sinh sản thấp. Số trẻ em tử vong cao do khiếm khuyết lúc sinh ra và tuổi thọ ngắn đi.>

“Ý bồ là họ đang trên đà tuyệt chủng hả?” Cassie thì thào.

<Đúng. Độ nhiễm phóng xạ cao khiến họ nhanh chóng bị đột biến gien. Đến lúc này, sự đột biến đã diễn ra với tốc độ rõ rệt. Trong khi họ không có nguồn gien hữu hiệu.>

“Tại sao?” Tôi hỏi.

Cassie đưa ra câu trả lời. “Vì có ít tàu chìm hơn. Chắc chắn họ buộc phải lai với số lượng rất ít những người của *Bề Mặt* còn sống sót trong các vụ đắm tàu.”

Ax gật đầu. <Đó là một sự gán ghép nguy hiểm và ngắn hạn. Kết quả, lớp người Nartec được sinh ra sau này sẽ không có những đặc điểm thích nghi như: có mang cá và chân tay có màng.>

“Vì vậy giấc mơ chinh phục Trái Đất của họ nhằm...”

<Đó là hành động tuyệt vọng, cùng đường của một loài biết mình chắc chắn sẽ lụi tàn.>

“Kinh khủng quá,” Cassie sẽ sàng nói. “Một loài... sắp biến mất.”

“Ồi ối. Tui lết ra khỏi đây thôi,” Marco kêu rên. “Bọn người này đang âm mưu ướp xác tui mình sau khi giết chết. Nếu những tên Hork-Bajir la hét hàm ý hù tui mình thì, tui e rằng,” Marco thêm, “dân Nartec chỉ còn phó mặc cho sự tuyệt chủng ngay từ bây giờ.”

Cassie húng hắng ho, lộ vẻ hoang mang. “Thật ra thì, Marco à, có lẽ họ sẽ lai với chúng ta trước đã. Hoặc sẽ chiết suất ADN của tui mình, nếu kỹ thuật của họ có thể làm được điều đó...”

“Cuối cùng thì Marco cũng có bạn gái,” Rachel cười giễu. “Dĩ nhiên cô ta sẽ có mang cá...”

Tôi nhăn nhó. “Nè, chúng ta đang bị đe dọa ngay trước mắt. Người Nartec đã bắt cóc tàu Đào Phủ Biển. Chúng ta không thể để họ ngoi lên bề mặt.”

“Là sao?”

“Tức là,” tôi nhẹ nhàng đóng quyển sách trên bàn lại, “Chúng ta phải phá hủy tàu Dao Phủ Biển ngay ở đây. Hoặc phải đánh cắp nó từ tay người Nartec, dùng nó để chạy trốn rồi tiêu hủy nó.”

“Nó ở trong cảng mà, làm sao phá hủy được?” Marco rít nhỏ. “Nó nằm chình ình giữa bàn dân thiên hạ, ngay trước cung điện đầy lính tráng trang bị tận răng của Nữ hoàng Soco.”

Rachel hăng hái. “Giờ thì tụi mình phải kiếm cách chuồn khỏi Naca, bằng cách tổng cho gã một quả rồi biến hình và...”

“Và sao?” Cassie lắc đầu nguầy nguậy. “Gấu xám sẽ làm gì với tàu Dao Phủ Biển? Nếu tụi mình đánh chìm nó thì dân Nartec sẽ vớt lên và sửa chữa cái mọt. Những tàu bòn khổng lồ chở nhiên liệu mà họ còn kéo được qua hai đại dương nữa là.”

“Cassie nói đúng,” tôi bảo. “Sự lựa chọn duy nhất của chúng ta là cướp tàu của Visser Ba, chạy khỏi dân Nartec, sau đó mới phá hủy nó bằng chính những vũ khí trên tàu của nó.”

<Hoàng tử Jake, liệu tôi có thể đề cập đến một khả năng mà chúng ta chưa thảo luận được chẳng?>

Tôi gật đầu.

“Tại sao tui lại biết điều mà mình không muốn nghe vậy chứ?” Marco nói.

<Hoàng tử Jake, bạn có cho rằng Visser Ba - với rất nhiều lối hình biến - có thể vẫn còn trên tàu Dao Phủ Biển không?>

Tôi gật đầu. “Mình cũng nghĩ thế.”

CHƯƠNG 18

“**V**ùng quanh cung điện này là nơi cư ngụ của những gia đình tinh túy.” Naca nói như hô khẩu hiệu. “Những người có của cải và uy thế lớn.”

Naca đứng thẳng, huơ huơ khẩu súng máy mà tôi tin là lấy từ tàu ngầm Đức hồi Thế Chiến thứ II về phía “nguồn” ánh sáng nhân tạo của thế giới Nartec. Thật kịch côm, bên hông anh ta lủng lẳng một thanh gươm nằm trong bao - trông chẳng hài hòa tí nào.

Có thêm hai người Nartec nữa nhập bọn khi chúng tôi ra khỏi cung điện. Họ kè kè kèm sát đoàn quân tí teo của tụi tôi, đặc biệt rất dòm chừng Ax. Những bộ sưu tầm vũ khí của họ đều giương lên sẵn sàng.

Marco đi chàng dàng bên tôi rồi kéo tôi lùi lại, thủ thủ cho Naca không nghe thấy.

“Tụi mình dư sức đập cho mấy anh chàng này một cái mà Jake,” nó kỳ kèo.

“Có thể,” tôi lấp lửng.

“Chúng sắp mần thịt tụi mình rồi. Cái đó hổng khiến bồ ngán sao? Nếu bồ ngại làm tổn hại đến ai đó thì... ề, đám này là quỷ dạ xoa chứ hổng phải người. Chúng có thể kết bè kết lũ với tụi

Yeerk ở địa ngục đây.”

Tôi lắc đầu và cười với Naca. “Tụi mình đã bao lần cố hạ thủ Visser Ba rồi nhưng đều thất bại. Thật khó đánh hắn. Bờ nghĩ những sinh vật này làm gì được hắn ư? Mình không nghĩ vậy đâu. Mình chắn chắn hắn vẫn còn đây.”

“Tụi mình còn chưa biết chắc hắn có ở trên tàu Dao Phủ Biển hay không. Có thể...”

“Hắn ở trên mà,” tôi lặp lại. “Còn lâu hắn mới chịu chia xốt chiến tích với thuộc hạ. Nếu tìm ra tàu Pemalite, hắn sẽ được Hội Đồng Thập Tam Trụ miễn thứ cho tất cả những sai sót. Hắn chắc chắn đang ở đây.”

Marco rùn vai. “Ờ thì hắn ở đây. Cứ mặc xác hắn ở đây, tụi mình đi thôi.”

Naca dắt tụi tôi đi về phía trước, nghi ngờ nhìn tôi và Marco.

“Nếu tụi mình có thể trốn khỏi đây thì hắn cũng có thể. Nhưng tàu Dao Phủ Biển phải bị biến thành bụi, thành hơi nước. Cả Visser Ba lẫn Nữ hoàng Soco đều không được phép có nó.” Tôi nghiêm giọng nói.

Tụi tôi vẫn cà thệch bước đi như những khách du lịch trên vùng đất kỳ dị, với người xanh da trời làm hướng dẫn viên.

“Người Nartec chuyên về luật, y khoa và các ngành nghề chuyên môn khác,” Naca tiếp. “Họ sống ở vùng này, bên ngoài trung tâm thành phố. Còn những người Nartec làm việc trong ngành trao đổi như sản xuất quần áo, đánh bắt thực phẩm thì ở vùng lân cận đằng xa kia...”

Bàn tay có màng của Naca khoát một vòng rộng, ngụ ý khoảng xa.

“Cuối cùng, những người lang thang, những kẻ ngoài vòng pháp luật sống trong vùng tồi tàn, luộm thuộm ở ngoại ô thế giới Nartec. Không có gì hay ho nếu phải đến những nơi ấy. Họ cũng chẳng dễ chịu gì và nhất là cũng chẳng quan trọng gì.”

“Rất vui được biết ở đây tồn tại sự phân biệt đối xử,” Cassie lẩm bẩm. “Mình cảm thấy sao mà giống như... ở nhà đến thế.”

Tôi ơ hờ lắng nghe lời thuyết minh bập bõm của Naca, cố giả bộ khoái chí trước tòa nhà nhỏ được trang trí bằng một mũi tàu gỗ chạm trổ và sơn phết lòe loẹt hình những phụ nữ tay chống nạnh và chân thì biến đi đằng nào mất tiêu.

Và giờ thì tôi lại ra vẻ nhìn chăm chú một người phụ nữ cũng mặc rất ít quần áo.

“Trong tòa nhà này có phòng cho thuê không?” Marco hỏi.

Tụi tôi chậm chậm đều bước, qua bến cảng, xa dần trung tâm thành phố. Tất cả di chuyển thật hờ hững và tự nhiên. Quá tự nhiên là đằng khác. Mỗi chuyển động đều suôn sẻ và đầy kinh nghiệm.

Bỗng dưng, tôi tin rằng Naca đã làm việc này rất nhiều lần rồi. Tôi chợt tự hỏi không biết anh ta bao nhiêu tuổi. Làm sao mà biết được tuổi tác của những sinh vật này nhỉ?

Anh ta có già đến mức đã sống từ Thế Chiến thứ II tới giờ không ta? Liệu có phải anh ta đã hướng dẫn những phi công Nhật đi theo đúng lộ trình này? Phải chi tụi tôi có Tobias. Tôi nhớ đôi mắt trên bầu trời của cậu ấy - không lực của hội Animorphs.

Cả đoàn tới một tòa nhà dựng ngay giữa một con tàu sơn màu trắng. Đuôi và mũi tàu đã mất phẳng. Phần cấu trúc chính vẫn còn nguyên. Trông nó tựa như một tòa văn phòng có lối kiến trúc theo trường phái Baroque[8] ở châu Âu thế kỷ XVII-XVIII đậu chơi vui trên mỏm vách đá.

Có một hình chữ thập sơn màu đỏ trên mạn tàu.

“Đây là tàu bệnh viện,” Cassie nhận định.

“Đúng vậy,” Naca đồng ý, gật đầu như thể mãi mãi nguyên lắm. “Ta muốn chỉ cho các người cơ sở y khoa của tụi ta.”

Tụi tôi đang đi trên con đường đắp cao hướng ra dòng sông. Lối đi hẹp tí này vốn là lối đi hẹp bằng thép của một con tàu nào đó.

Không thấy có động tĩnh hay dấu hiệu gì, nhưng tôi chắc mẩm bọn lính gác đang dõi theo từng bước chân tụi tôi, chúng âm thầm di chuyển lại gần - những ngón tay đặt sẵn lên cò súng, những bàn tay nắm chặt cán gươm.

“Khỏi cần,” tôi gạt phắt. “Tôi chắc chắn nó là một bệnh viện rất lớn.”

“Nhưng đó là tài sản khoa học lớn lao của dân ta,” Naca khẳng định. “Nữ hoàng Soco sẽ bị xúc phạm nếu như...”

“Tôi không thích bệnh viện,” tôi ương ngạnh đáp.

Y như rằng: quân lính Nartec đang tiến tới gần, nhưng chúng chỉ có thể đi thành hàng hai người một trên đường đắp hẹp tí. Ax hơi lùi lại để quan sát đằng sau. Anh sẽ thanh toán hai tên lính trước khi chúng nghĩ đến chuyện bóp cò.

Tôi lắc đầu với cảm giác khá an toàn. “Tôi không nghĩ vậy đâu, ông Naca.”

Điều xảy ra tiếp theo nhanh đến nỗi tôi không có thời gian mà nghĩ hay hối hận nữa.

Loài lưỡng cư, Jake. Loài lưỡng cư.

Thoắt cái bọn người Nartec đang núp phóng ra khỏi nước, từ cả hai bên con đường đắp.

CHƯƠNG 19

Tôi thức giấc rồi thình lình mở bừng mắt ra.

Tôi cố nhúc nhích nhưng không thể. Tôi đã bị ghim cứng lên một cái bàn. Mặt úp xuống.

Ngúc ngoắc nhìn qua trái, phải, tôi thấy Cassie ở trên một cái bàn bên cạnh. Những bàn mổ bằng thép. Kế bên nhỏ tôi thoáng nhận ra Rachel, cũng bị trói úp mặt xuống. Còn Marco? Tôi không thấy nhưng có thể nó nằm kế bên Rachel.

Ax đâu? Tôi ngóc cổ ráng ngó xa hết cỡ.

“Không được cự quỹ hay kháng cự, các người sẽ chẳng làm gì được đâu,” Naca cảnh báo. “Chút nữa các người sẽ bị tiêm một chất lỏng cô đặc từ *rong ablata*. Nó sẽ buộc các người yên lặng và phải nhượng bộ.”

Con mắt tròn vo của Naca nhìn tôi trao tráo. Hai người Nartec khác cũng dòm.

“Sau đó rồi sao?” Tôi hỏi.

“Sau đó tại ta sẽ mở các người từ đỉnh sọ xuống tới móng đít, rồi dọc theo hai cẳng chân. Xương sườn, ruột gan và những mô mạch của các người sẽ được lấy đi.”

“Các ông làm vậy để làm gì?” Tôi run rẩy hỏi tiếp.

“Ruột phèo và mô mạch sẽ được xử lý hầu chiết xuất những phân tử hình xoắn ốc kiểm soát di truyền[9], sau đó được sử dụng nhằm gia tăng sự phát triển của...”

“Có những cách lấy ADN dễ dàng hơn nhiều, đồ ngu!” Marco gào.

Naca tiếp tục nói, không hề phiến lòng. “... Rồi da và xương của các người sẽ được dồn lại và bảo quản để sử dụng làm trang thiết bị giáo dục.”

“Ồ ồ,” Rachel nóng nảy hét. “Jake, bọn mình đã đít tại này được chưa?”

Câu trả lời đương nhiên là “được rồi”, nhưng tôi không tài nào thốt ra được. Bởi vì miệng tôi làm sao ấy - môi như thể làm bằng cao su, mặt đông cứng lại, bàn tay tê rất như kim châm.

Thôi rồi, mũi tiêm!

Không thể ngo nguậy nữa rồi. Nhưng điều đó có gì là quan trọng đâu... Tôi căng thẳng lo lắng về cái gì chứ? Việc gì phải bắn loạn lên!

“Jake... em...” Rachel lắp bắp. Rồi chậm chậm, nhỏ buông lơ. “Thôi, không sao...”

Tôi biết cái gì đang xảy ra. Tôi biết cả bọn đã bị phục thuốc. Biết thế có nghĩa là chết, là bị moi ruột, mổ bụng...

Không thể làm gì để chống cự. Không thể... tập trung.

Tất cả đã mất. Không có gì là quan trọng nữa rồi...

Những gương mặt Nartec bơi lều phều bên trên, xung quanh tôi. Những con mắt to đùng, da xanh da trời. Tay chúng cầm dao, nhưng lưỡi thép lạnh kè cổ tôi...

Một gương mặt Nartec mới mang theo quả chùy gai - thứ dùi cui từ thời Trung cổ.

Ha-ha-ha-ha... Cái gì? Gã nhìn tôi rồi....

Đoạn gã đập đầu chùy vào mạn sườn Naca. Tên này đổ ập xuống, vụt chìm qua khỏi mặt tôi.

Một khối lờ mờ như mơ chụp lấy cằm của gã Nartec sát bên Naca. Tên thứ ba quay đầu bỏ chạy.

Tôi nghe tiếng cửa sập đánh rầm. Rồi tiếng một bánh xe quay.

Gã Nartec cầm chùy quay trở lại. Nhưng coi bộ gã không còn như cũ nữa. Làn da cao su xanh da trời của gã rạn ra những hình thù trông tựa lông vũ.

CHƯƠNG 20

Phải mất mấy phút tôi mới tỉnh táo hẳn. Ngay lúc đó Tobias đã hoàn hình trở lại là điều hâu đuôi đỏ.

Có tiếng đập mạnh bạo hơn ở cửa phòng phẫu thuật.

"Tobias? Rất vui được gặp lại bồ."

Rachel ôm chầm lấy Tobias - âu yếm một con chim - và hét oang. "Gớm, sao giờ bồ mới đến."

<Hãy, bồ cứ thử tìm đường đi loanh quanh cái nhà thương điên này mà coi. Lốt hình Nartec yếu xìu hà, lại chậm rì và rất dễ mệt khi ra khỏi nước. Lúc ẩm ướt họ mạnh hơn tí chút. Khổ nổi, chưa tới mười phần trăm dân số Nartec đủ mạnh để đi trên đường khô ráo. Thằng cha Naca và những tên lính này nằm trong số những người may mắn ấy. Lốt hình của mình chẳng mạnh mẽ tí nào....>

Tôi hất đầu về phía cánh cửa thép khóa im ỉm. "Chúng ở ngoài đó hả?"

<Ừa. Nhiều lắm. Từng đũa một thì chẳng nhằm nhò gì, nhưng tới năm mươi tên được trang bị đầy đủ thì lại là chuyện khác.>

"Giờ Ax sao rồi?"

<Ồ, chú ấy ở trong kia.>

Tobias chỉ cánh cửa thứ hai, nhỏ hơn. Rachel xoay ổ khóa và giật cho nó mở. Khí lạnh ủa ra. Đó là một tủ lạnh, kín khí.

Ax bước ra, trông ảnh có vẻ điên tiết hơn bao giờ hết.

<Tôi cho rằng ADN của tôi không đủ tốt cho việc cải tiến giống loài tội nghiệp này,> ảnh nói vẻ giễu cợt.

"Đừng phàn nàn," Cassie xoa dịu. "Bồ sẽ chẳng mê quy trình chiết xuất đâu."

<Tôi không sợ kim chích.>

"Nè, chúng dùng toàn bộ cơ thể. Sàng lọc và xử lý nó rất kỹ rồi đem bảo tồn tất cả những gì còn lại," Cassie giải thích.

<Hừm, đơn giản chúng là loài người bị đột biến gen. Ai mà dám mong chờ điều gì tốt hơn thế ở lũ này...>

"Ờ, mình quên mất họ là loài lưỡng cư," tôi ử rử. "Chính vì thế mà tụi mình bị bắt ngờ trên con đường đắp. Dù sao chúng vẫn chưa biết tụi mình có thể bay." Tôi chỉ một lỗ cửa sổ tròn để

ngỏ. “Chúng sắp ập vào đấy. Tụi mình chạy thôi.”

Cả bọn biến hình. Lũ Nartec tông cửa xông vào khi đũa cuối cùng vọt qua lỗ tròn, vút lên không.

<Đi đâu đây?> Rachel hỏi tôi.

<Tới tàu Đào Phủ Biển, dù có Visser Ba hay không. Hãy cướp tàu và chuồn khỏi đây. Tobias, bồ dẫn đường cho bọn mình được không?>

<Được chứ, trong những giờ qua mình đã thuộc thành phố này rồi.>

<Thiệt mừng là bồ không sao, Tobias,> Rachel đành hanh nói. <Ghét một cái là bồ không bị bắt làm tù nhân cùng cả bọn cho vui.>

<Ừ, thì mình cũng lo lắng cho bồ mà.>

Tobias dẫn tụi tôi bay trở lại bến cảng. Nguyên đám đáp xuống một con hẻm không khác lắm so với những con hẻm mà tụi tôi sử dụng ở nhà. Rác ngập ngụa khắp nơi, chắc vậy, dù ở bất cứ đâu trong thiên hà này. Tàu Đào Phủ Biển cách đó hai con tàu.

<Hoàn hình. Sau đó chuẩn bị chiến đấu. Chúng ta hãy xông vào thật nhanh và dũng mãnh.>

<Như kiểu Rachel thường làm chứ gì?> Marco châm chọc.

<Đúng. Hãy xông lên kiểu Rachel.>

Những đệm chân và móng vuốt nện rầm rập, móng guốc khua lóc cóc, chúng tôi chạy về phía ụ tàu gỗ. Qua những con đường Nartec nhỏ tí, qua những dải cát, bùn lầy và vỏ sò...

Cả đám tụi tôi càn lướt qua những cư dân Nartec đang trở mắt lên. Những bà mẹ dắt díu con cái chạy dạt. Những người bán dạo thét gào khi tụi tôi hất tung xe đẩy và quây hàng của họ.

Một con cạp, một con gấu, khỉ đột, điều hâu, sói và Andalite - tụi tôi tạo thành cảnh tượng kinh hoàng, dị hợm nhất ở nơi lạ lẫm nhất này.

<Nó kìa!> Cassie hét.

Tôi nghe tiếng đám đông rít lên ong ong u u.

<Hoàng tử Jake, tin tức chúng ta trốn thoát đã tới tai Nữ hoàng Soco.>

<Ừ. Tobias, bồ có tìm được đường vào con tàu không?>

<Nó mở toang. Cửa chính ở ngay sau cái bơm nhô lên trên lưng nó.>

<Dẫn đường đi.>

Tobias nhào xuống khung cửa mở, nấn ná một chút cho tụi tôi thấy cậu ấy đi đường nào. Rachel theo sát liền. Năm sáu người Nartec cố chặn đường bị nhỏ gạt ra như chiếc xe buýt đang chạy giữa đồng thùng carton.

Không gì án ngữ nổi đường tấn công của gấu xám. Nhưng dù sao vẫn không có cảnh thịt rơi máu đổ. Tụi tôi băng ào theo đường chạy của Rachel. Một bàn tay gấu bự chồm vù túm lấy cánh

cửa kim loại, và...

Rầ ầm!

Cánh cửa nặng chịch đóng lại. Marco giúp Rachel cài then cẩn thận.

<Hoàng tử Jake,> giọng Ax hồi hã. <Tôi cần sự trợ giúp để di chuyển cự thủy thủ đoàn của Visser Ba khỏi vị trí của chúng.>

Tụi tôi bắn búa chạy vào hành lang dẫn tới một trung tâm kiểm soát. Và dừng sững lại trước ngưỡng cửa cầu trực chiến.

<Ô... trời ơi,> Cassie rú lên.

Bọn Hork-Bajir bị ướp. Kẻ thì ngồi thẳng đơ trên những chiếc ghế dành cho phi công và những kỹ thuật viên, kẻ đứng trước màn hình, kẻ đang cúi xem bản đồ radar.

Tôi ráng để không ọe ra. <Quên chúng đi,> tôi quát. <Đẩy chúng qua bên rồi làm việc. Chúng ta không có thời gian.>

Mặc dù những xác Hork-Bajir ướp không nặng bằng khi chúng còn sống vì xương, ruột, cơ bắp đã bị lấy hết - nhưng cũng chẳng dễ di chuyển những cơ thể đầy gươm đao này chút nào.

Chạm vào chúng còn khó hơn khi biết rằng cách đây vài giờ chúng vẫn thờ bình thường, khi phải nhớ lại những tiếng Hork-Bajir thét gào khi tụi tôi đang ở trong cung điện của Nữ hoàng Soco, khi nhớ tới Hahn.

<Ax? Bờ có điều khiển được những máy móc này không?>

Ax đứng trước bảng điều khiển chính của cầu trực chiến, quay lưng về phía cả bọn. <Con tàu này đã được sửa chữa lại hoàn toàn. Tuy nhiên, tôi có thể nói rằng, nó đã được khóa kỹ bằng một giao diện an ninh. Tôi sẽ cố vượt qua.>

<Tobias? Nhìn qua lỗ cửa quan sát bên ngoài xem sao.>

Cậu ấy bay lên. <Không tốt rồi, Jake. Chúng ta đã bị bao vây. Rất đông. Phải đến hàng trăm tên Nartec, súng ống đủ loại.>

Tôi cũng chạy tới, nhìn qua lỗ cửa bên hông tàu. Đúng như Tobias báo cáo. Một lũ Nartec cầm thương, đao, súng trường, súng phun lửa, gươm, dùi cui, lựu đạn và cung tên đang rùng rùng kéo tới.

<Ax?>

<Chưa có gì,> Ax nói, giọng ảnh bối rối. <Giao diện an ninh phức tạp hơn tôi nghĩ rất nhiều... Tôi không thể tiếp cận vũ khí của tàu cho tới khi...>

Buh-bùummm!

Sheeeeewoww!

Rầ ầm!

Tàu Dao Phủ Biển lúc lắc mạnh chỗ thả neo.

<Tụi mình bị tấn công!> Rachel thét um.

Tôi thấy khói cuộn lên từ nòng ụ súng đại bác 127 li đặt trên nóc cung điện của Nữ hoàng Soco. Thêm nhiều súng lớn súng nhỏ khác đang quay nòng về phía tụi tôi.

Chúng không thể bắn hụt ở tầm này. Tàu Dao Phủ Biển đã bị thương bởi đàn cá voi sát thủ. Những trọng pháo kia, có những khẩu nặng bằng cả một chiếc xe nhỏ, sẽ thổi tung nó thành từng mảnh vụn.

CHƯƠNG 21

<**A**x, nhanh nhanh lên,> tôi giục.

<Ô, quá trễ,> Tobias than.

Buh-bùm!

Khẩu đại bác lại khạc lửa.

Chíuuuuu!

Viên đạn lao vun vút về phía tụi tôi.

Ầ ầ mm!

Móng vuốt cộp giữ cho tôi khỏi té bổ chửng vì sự rung động. Nhưng Ax thì trượt thê thảm, ngã chổng vó lên trời.

<Cửa ngoài đã bay mất!>

<Chúng đến rồi!> Tobias thông báo từ vị trí quan sát bên hông tàu.

Tôi nghe những bước chân dồn dập nện trên boong tàu ngoài kia.

<Làm sao tụi mình lặn được với một cửa bị nổ đây?> Rachel lo lắng.

<Ax? Tiếp tục đi. Tobias, canh chừng đằng sau. Mấy bồ, theo mình nè!> Tôi chạy về phía cửa ngoài, đây là chỗ cầm chân bọn chúng.

Tôi tiến tới ngưỡng cửa vốn được thiết kế riêng cho Hork-Bajir đi theo hàng một và chờ, chuẩn bị cho cuộc chiến. Sắp rồi. Bọn Nartec chỉ nhào vào từng tên một chứ không thể xông vô cả bầy được.

Một ngọn thương chọc xoẹt qua đầu tôi, vạt mất chiếc tai trái. Tiếp liền là tên Nartec với ít nhất ba món vũ khí trên người.

Tôi lùi lại, đợi hấn ló hết vào cửa thì chồm lên, vồ. Bàn tay cộp của tôi xòe ra nhưng móng vuốt co lại. Cú chạm đẩy gã Nartec ngã ngửa ra sau, xô vào ông bạn đồng đội.

Gã chiến binh Nartec này ngang nhiên dẫm lên thẳng bạn vừa ngã xuống. Tôi quật hấn ngay tức thì.

Hết tên này tới tên khác, bọn lính Nartec nhảy bổ vào tôi.

Già và trẻ. Mỗi tên một thứ vũ khí, giắt ở bên hông, đeo trên lưng và ngậm cả trong răng. Chúng nhào vô như thác.

Tụi tôi bị kẹt rồi! Buộc phải đánh nhau thôi!

Lúc này đám lính Nartec quyết định tăng cường vũ khí hiện đại.

Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch!

Đạn súng máy văng nảy vào thành tàu. Một viên xuyên qua chân sau bên phải của tôi. Một viên nữa ngay phía trên.

Cơn đau làm tôi loạng choạng, căng chân sau yếu hấn đi. Tôi lùi lại, nhường chỗ cho Rachel.

Nhỏ lao lên với vẻ uy nghi của một chú gấu xám khổng lồ, gần như choán kín cả ngưỡng cửa.

Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch Tạch!

“Hhhhooroarrr!”

Một tên Nartec táo tợn chồm vào Rachel, tay chỉ cầm mỗi thanh gươm. Rachel liền túm lấy gã, dễ như bỡn. Nhỏ dùng luôn hấn làm lá chắn.

Tiếng súng máy ngưng ngay tắp lự. Bầy Nartec sợ giết nhầm đồng bọn.

Không dùng súng được thì chúng chuyển sang dùng thương đao và các vũ khí cầm tay khác. Rachel chỉ còn mỗi một tay còn rảnh. Nhiều đó cũng đủ loại bỏ khoảng hai tá Nartec. Nhưng rồi...

“Rroooaarrrr!”

Một cây lao móc - loại để săn cá voi - thọc xuyên qua vai phải của Rachel. Với một tiếng gầm, nhỏ rút cây lao ra. Bàn tay gấu chụp đầu một tên Nartec, nhấc bổng lên, ném nó lăn cù nhây.

Vết thương coi bộ hành dữ, Rachel lụi hụi rút lui. Bọn Nartec ủa vào khoảng trống. Marco xông lên, dậm, dí. Cassie ra sức cầu xé.

Tobias cũng tham gia trận tiền. Mục tiêu cho móng vuốt của cậu ấy là những con mắt Nartec quá khổ.

Tụi tôi đánh nhanh và mạnh. Cho đến khi bọn Nartec tràn ngập căn phòng.

Chúng không phải là những chiến binh tinh nhuệ. Hình thể chúng rất yếu. Nhưng chúng có vũ khí và cả lá gan khá to (tuy vài tên sợ hãi chạy có cớ).

Chúng vẫn không ngớt đổ vào. Qua ngưỡng cửa, lèn kín hành lang...

Chát! Chát!

Những lưỡi móc phang tấp vào vỏ tàu Dao Phủ Biển, nhưng không ăn nhằm gì. Tôi liếc qua lỗ cửa, thấy thêm nhiều Nartec tràn lên hai hông tàu. Những bàn chân và bàn tay có màng leo nhaoy nhaoy.

Huych! Huych! Huych!

Những bước chân Nartec hối hả nện trên boong tàu phía trên tụi tôi.

<Ax!>

<Đã có tiến triển, nhưng chưa đủ để phóng lên đâu!>

Tụi tôi không thể để thua trận chiến này! Không thể để lũ Nartec sử dụng tàu Dao Phủ Biển. Không thể để con tàu sống sót.

Và cần phải trở lên mặt nước!

Tôi đánh, cào, chồm, rạch. Nhưng tôi vẫn liên tục lùi về phía buồng lái, nơi Ax đang cố gắng quýt làm việc. Vài giây nữa thôi, tụi tôi buộc lòng phải lôi ảnh vào trận chiến. Và rồi...

Tụi tôi bị dồn vào góc. Bọn chúng đông hung nhúc, cố vắt kiệt sức đối phương.

Máu chảy lòng rùng từ những vết đạn trên lưng và đùi tôi. Vết lao móc trên vai Rachel toác ra trông thật thương tâm. Cassie thở hồng hộc, hông phập phồng, bàn tay trái đã văng mất. Bộ ngực khỉ đột lông lá của Marco lòi ra một thanh đao. Thậm chí cả Tobias cũng lạc lè vì luôn cố lấy độ cao trong không gian chật hẹp của mái trần thấp tè để bổ xuống. Hoặc phải lặn xuống nước, móng vuốt vươn ra, cào vào mặt từng tên Nartec một.

Cần phải có một cái gì đó...

PPHỤUTT!

CHƯƠNG 22

PPHỤUTT!

Một luồng nhiệt và ánh sáng từ hành lang lóe lên!

Mười, mười hai tên Nartec ở đầu hành lang ngã dúm dúm, xếp lớp dưới sàn, da chúng cháy âm ỉ. Cả đám quỳnh quáng chạy tán loạn.

<Cái quái quỷ gì thế!> Marco la rầm rĩ. Nó giơ cánh tay phải lên. Lớp lông khỉ đột cứng nhổng kêu lèo xèo suốt từ nắm đấm rắn chắc đến tận vai.

<Visser Ba!> Ax rít rú. Mắt cuống của ảnh oặt về phía tụi tôi, nhưng mắt chính vẫn dán tịt vào bảng điều khiển máy tính.

<Sao bồ biết?> Tôi chất vấn.

<Đó là Luminar. Một quái vật từ một mặt trăng của hành tinh Slegabb Số Năm. Còn ai ngoài

Visser Ba trong lối hình biến đó chứ!>

Trong phòng kiểm soát chợt lù lù xuất hiện con quái vật Luminar.

Một quang ánh sáng chói lòa! Nóng rực!

Sức nóng bắt nguồn từ làn da của con quái thú. Một cây đuốc cao hai mét hai. Hai cánh tay ngắn ngủi và hai cẳng chân núc ních thò ra khỏi cơ thể củ hành. Những ngón tay ú nu như cục xúc xích. Một nụ cười toét toe nhá ra ánh điện.

Một tên Nartec máu đầm đìa lụm chụm bàn chân có màng, ráng chạy qua quái thú vào hành lang. Con quái Luminar chỉ một ngón tay mập ú vào nó.

XÈ O È O!

Cơ thể gã Nartec cháy bùng lên, gục xuống thành một đồng tro trên sàn.

Tôi cảm thấy bao tử mình lộn mềo trước cái mùi muồn ối đó.

<Ê! Tụi mình đâu có cần điều này,> Marco thét.

Con quái Luminar lần lượt chỉ vào từng tên Nartec còn lại trong phòng. Những vết thương bung thành lỗ toác hoác hiện ra trước khi chúng kịp la thét hoặc kêu khóc hay chạy tháo thân...

XÈO ÈO! XÈO ÈO! XÈO ÈO!

Hàng đồng Nartec cháy đen! Trước khi tụi tôi kịp... kịp gì nhỉ... cứu bọn Nartec - kẻ thù của mình? Vô lý! Tụi tôi không chủ trương trận chiến này, dù bọn Nartec nhất quyết đòi giết tụi tôi, dù tụi tôi có lý khi cần tự vệ, nhưng tụi tôi cũng tránh hạn chế thương vong.

Tên Visser Ba cứ diễm nhiên giết chóc.

Bọn Nartec chạy nhốn nháo... Rồi cũng đến lúc không còn tên nào trong phòng ngoài tụi tôi và gã Visser.

Với nụ cười như chích điện dọc xương sống tụi tôi, Visser Ba đóng kín cánh cửa bên trong lại.

<Tao hy vọng không phá vỡ sự tập trung của mày chứ, Andalite.> Hấn ngạo ngễ hỏi Ax.

<Không hề,> Ax trả lời lạnh lùng.

<Tốt. Thế thì mày cứ khai hỏa ngay khi có thể. Ô, đúng rồi,> tên Visser cười khùng khục, tạo nên những tiếng lách tách thô bỉ trong miệng. <Mày không làm được đâu... trừ phi có tao giúp.>

Tôi ráng nuốt sự ghê tởm và trả lời hấn. <Dựa vào đâu mà mày dám tin là sẽ được cùng đi với tụi tao, Yeerk?>

<Bởi tụi mày cần tao, đồ ngu. Những lối hình tội nghiệp của tụi mày chẳng làm gì được tụi Nartec, cho dù chúng là những chiến binh vụng về.> Visser Ba lại cười khăng khắc. <Bởi vì chúng có rất nhiều vũ khí, nếu không chiếm lại được con tàu, chúng sẽ phá hủy nó trong khi tụi mày không khởi động được con tàu. Tụi mày có để ý thấy ụ súng đại bác trên nóc cung điện kia không? Những vũ khí thô sơ của loài người rất hiệu quả ở tầm này.>

<Tại sao tụi tao phải tin mày? Tại sao phải tin rằng mày sẽ không giết tụi tao, ngay khi tàu nhổ neo?>

Tên Visser trong lốt hình biến bước lên phía trước một bước.

Bất giác, tôi lùi lại, né vùng tỏa nhiệt của cơ thể hắn. Bọn bạn cũng thế.

<Tụi mày phải tin vì tụi mày không còn con đường nào khác, và vì tao cần tụi mày để điều khiển con tàu.> Hắn khoát tay chỉ lũ Hork-Bajir và nhún vai. <Thủy thủ đoàn của tao... đã bị tước mất khả năng chiến đấu rồi.>

<Jake, đừng tin hắn,> Marco truyền ý nghĩ cho riêng tôi.

<Còn nếu tụi tao nói “không” thì sao?> Tôi hỏi. <Ngộ nhỡ tụi tao ép buộc mày phải ra khỏi con tàu ngay bây giờ thì sao?>

Gã Visser lại cười không khọc. <Trong trường hợp đó thì tất cả sẽ chết, theo cách khó chịu này hay kiểu thấy ghê khác. Bọn mày sẽ bị thiêu rụi. Cháy không còn nhận ra. Còn tao sẽ bị tra tấn, bị ướp xác, hay bị giết một cách nhục nhã bởi một vũ khí cổ xưa của Trái Đất.>

<Hoàng tử Jake,> giọng Ax căng thẳng. <Tôi vẫn không thể tiếp cận được giao diện an ninh.>

Tôi liếc nhìn toàn đội.

Rachel gầm gừ hung hăng nhưng đã lùi lại dựa lưng vào tường. Marco ngồi phệt trên sàn. Thanh gươm vẫn lòi ra trước ngực nó. Cơn đau chắc chắn ngoài sức tưởng tượng. Cassie đứng cả bốn chân lên sàn, toàn thân run cầm cập. Tobias đang chăm sóc cánh trái của mình.

Thật điên rồ! Một tình huống không thể tưởng tượng được.

Có lẽ đành liều vậy, may ra thì thoát. Cũng có thể không.

<Tất cả mọi người,> Tôi truyền ý nghĩ riêng. <Mình sẽ hỏi tên Visser cách bẻ gãy giao diện an ninh.>

<Vâng, Hoàng tử Jake.>

<Jake, anh có khùng không?> Rachel hét.

<Đôi khi,> tôi đáp. <Hy vọng bây giờ không phải là một trong những lần xui xẻo đó. Thời giờ là trên hết. Tất cả hãy chuẩn bị sẵn sàng... Sắp đến lúc rồi.>

Tôi quay mặt về phía Visser Ba.

<Tụi tao chấp nhận lời... đề nghị của mày.>

CHƯƠNG 23

<**Đ**ó là mày nói đấy nhé, Andalite! Tao không nghe lầm chứ.>

<Mi nghe rồi đấy,> tôi lạnh lùng nói. <Tụi ta chấp nhận.>

Cái miêng Luminar của Visser Ba chành ra nụ cười lặc khặc. Những làn khói nhỏ luồn ra khỏi lỗ mũi. <Tao biết mà. Tao thừa biết hai điều về Andalite chúng mày: luôn lên mặt đạo đức, nhưng khi cần phục vụ cho mục đích của mình thì tụi mày sẵn sàng dẹp bỏ đạo đức qua một bên.>

Ax đỉnh đặc bước ra khỏi bàn điều khiển chính. Tên Visser Ba thay vào vị trí của anh. Loáng cái, động cơ tàu Dao Phủ Biển rung lên.

<Chúng kéo đến đông thêm!> Tobias từ chỗ đậu trên lỗ cửa la lên. <Một nhóm Nartec đang chạy trở lại bờ sông.>

<Tiếp tục canh gác,> tôi ra lệnh.

<Mày phải lái tàu, Andalite,> Visser Ba gầm gừ, hẳn đã nhường chỗ phi công cho Ax. <Một đứa trong bọn bay sẽ coi ụ vũ khí.>

<Rachel,> tôi hô.

<Ừm, Jake? Em không biết cách điều khiển thứ này...>

<Ax sẽ chỉ cho em bằng giọng truyền riêng,> tôi trấn an nhỏ. <Hãy nhận lãnh vai trò.>

Ax lái tàu ra khỏi cảng. Queo cua và bắt đầu hướng về phía sông.

<Marco? Bờ có thể đóng cửa ngoài và giữ nó được không?>

<Có lẽ. Nhưng khi ra tới đại dương thì, công tử à, áp suất nước sẽ...>

<Mình nghĩ Visser Ba chưa biết cửa ngoài đã bật tung,> tôi nói. <Hắn không từ ngoài ủa vào mà đã ở sẵn trong tàu. Nếu bờ có thể làm thì....>

<Cái gì, với thanh sắt cấm ngực hả? Thôi được,...>

Marco lệnh khệnh đi khỏi.

<Thằng kia đi đâu vậy?> Tên Visser hống hách hỏi.

<Đi rút thanh gươm ra khỏi ngực,> tôi nói tỉnh queo. <Anh ấy không thích la rầm trời vì đau đón trước sự có mặt của một tên Visser Yeerk.>

<Làm sao tụi mình đi xuyên qua cái hang bảo tàng này được?> Cassie hỏi tôi.

<Ax, lặn xuống. Chỉ vừa đủ cho tụi mình chìm là được.>

<Cánh cửa.>

<Ax, cứ làm đi. Khi gặp tường chắn thì chỉ dẫn cho Rachel bắn tung nó ra.>

Tất cả đều là giọng truyền riêng. Khi truyền ý nghĩ chung cho tất cả mọi người tôi bảo. <Bắn khi sẵn sàng.>

<Tao là người ra lệnh trong con tàu này!> Visser Ba tru tréo.

<Không phải với đồng bào tao,> tôi quắc lại.

PẪNG CHÍU! PẪNG CHÍU!

Những tia Nghiệt hỏa lực mạnh xé toang bức tường đá bao quanh con đường hầm hẹp.

<Cassie, Tobias, canh chừng tên Visser Ba. Quan sát màn hình bên ngoài.>

<Được.>

Chúng tôi lao dọc theo dòng sông, con tàu chạy lấp xấp dưới mặt nước. Những camera ngoài chiếu cho chúng tôi thấy bộ sưu tầm hồ lớn những tàu thuyền của bọn Nartec. Một nghĩa địa của nền văn minh Trái Đất...

Một bài học lịch sử mà nếu không phải học thì thích hơn.

Một bài học lịch sử mà tôi sẽ không bao giờ quên.

Tụi tôi đơn độc trong một con tàu Yeerk với tên Visser Ba.

<Jake!> Giọng Cassie vang lên. <Họ đuổi theo chúng ta!>

<Bằng tàu Đức,> Tobias thêm.

<Andalite! Bắn!> Tên Visser gào.

Ax nói nhanh. <Rachel, bạn nhắm đuôi tàu truy đuổi để không làm hư nó,> ảnh chỉ dẫn. Rachel nắm cần điều khiển bằng những móng tay nghều ngào.

<Theo sự chỉ dẫn của tôi,> Ax nói điềm tĩnh. Ảnh đột ngột cua tàu Dao Phủ Biển vào một khúc quẹo. Chiếc tàu Đức lao chéo góc so với tụi tôi, thò nguyên cái đuôi ra.

PẪNG CHÍU!

Rachel bắn. Chiếc tàu ngừng phất lại. Chết ngay dưới nước.

Visser Ba cười khẩy. <Tội nghiệp cho kẻ yếu là nét tính cách đáng khâm phục của tụi bay. Chính lòng thương hại Andalite đó đã cho phép tụi tao xuất hiện và chinh phục dải thiên hà.>

<Tường ở phía trước,> Cassie báo cáo.

PẪNG CHÍU!

Tụi tôi phóng vèo qua bức tường đá thứ hai, bay dọc theo con sông đen ngòm như hắc ín, bên hông những con tàu lộn xộn, đi giữa những bức tường trát đầy bùn của đường hầm.

<Một phát nữa,> tôi truyền riêng cho bọn bạn. <Và sau đó, tất cả hãy sẵn sàng.> Rồi cất giọng truyền chung. <Chuẩn bị! Bắn!>

PẪNG CHÍU!

<Tiếp tục,> tôi hô.

Tia năng lượng ghim vào nước, cắt lạng những tảng đá, khiến nước sôi lên ùng ục.

<Hoàng tử Jake, có những vật thể hình lăng trụ đuổi theo từ đằng sau chúng ta. Chúng được đẩy nhờ động cơ điện cổ lỗ làm quay các cánh quạt nhỏ.>

<Thủy lôi!> Visser Ba hét, coi bộ hết hoảng. <Ba phút nữa sẽ đùng. Tụi ta có thể chạy khỏi nó. Năng lượng tối đa, Andalite! Vài giây nữa tụi ta sẽ ra biển lớn.>

<KHÔNG!> Tôi truyền bằng giọng riêng.

<Jake! Bờ ổn chứ?> Tobias nói.

<Mình ổn, bạn thân à. Ax, tắt động cơ. Marco? Mở cửa ra.>

<Ô trời,> Rachel than thở.

Động cơ đột nhiên im bật.

Visser Ba quay phắt khỏi bảng điều khiển. <Bọn mày phản bội tao?!> Hấn rống tướng lên. <Tao sẽ tiêu diệt chúng mày.>

Và rồi, nước biển tung ào vào qua cửa, tràn ngập cầu trục chiến. Bàn chân quái vật Luminar của Visser Ba đột nhiên trơ thịch ra.

<Lốt hình thú vị quá, Visser Ba,> tôi chọc ghẹo. <Nó có vẻ hiệu quả dưới nước đó chứ?>

CHƯƠNG 24

Nước ồ ạt tuôn vào phòng, không thể kiểm soát nổi.

<Rachel! Giữ lấy Tobias!>

Tobias đang ở trong vòng nguy hiểm. Điều hâu không thể chống chọi tốt trong nước. Rachel bao cậu ấy trong vòng tay mạnh bạo của nhỏ.

Nước tràn lên tụi tôi. Nước động tụi tôi vào thành tàu. Mạnh nhưng êm ái.

Tôi thấy Cassie thẳng người lên và đang bơi qua dòng nước về phía cửa ngoài, thấy gã Visser Ba đang hoàn hình cấp kỳ, thấy Ax bước xuyên qua nước, bốn móng guốc đi nước kiệu như múa, thấy Rachel cố sử dụng hết sức mạnh của mình trong lốt gấu xám.

Nước châm vào mắt tôi. Ớc đầy lỗ mũi, vùi dập hết giác quan về mùi của tôi. Con cạp chẳng hoảng sợ - dòng họ nhà mèo có thể bơi - nhưng tôi thì đang khiếp đảm.

Luồng nước yếu đi khi vào tới cầu trục chiến. Tôi có thể bơi, nhưng tôi có thể thở không nhỉ?

Còn bao lâu nữa thì đùng phải thủy lôi? Nguy hiểm cỡ nào...

B-B-Bbù ùmmm! B-B-Bbù ù mmm!

Hai trái thủy lôi nổ tan!

Tàu Đào Phủ Biển rung lắc. Màng nhĩ tôi ù lên vì sự va chấn. Tôi mất cảm giác về phương hướng, trôi lơ dờ, lạc đường, bối rối và vào đồng hoàn hình nửa chừng của Visser Ba. Lại dội ra.

Tàu Đào Phủ Biển chậm chậm quay tròn rồi chìm dần.

A phải rồi, mũi tàu chúc xuống. Những giác quan cộp không tiến hóa cho điều này, nhưng cộp vẫn biết chiều lên xuống. Tàu Đào Phủ Biển đang chìm.

Shshwuuuupp!

Đột nhiên, tôi văng ra ngoài, ra khỏi con tàu. Nó tự vượt khỏi tôi, tách làm hai nửa. Rồi phần đuôi lại toác ra thành hai nửa nữa. Tôi bơi như điên, thẳng lên. Lên chỗ có không khí!

Cái đầu cam vằn đen của tôi phụt qua lần ranh giữa nước và không khí. Tôi vẫn còn ở trong lãnh địa Nartec. Vẫn ở chỗ dòng sông uốn quanh viện bảo tàng quái đản của họ.

Tôi thấy bóng dáng tàu sân bay Nhật. Những phi công đã từng là kẻ thù của xứ sở tôi, bây giờ là bạn bè.

Tâm trí tôi trôi xuôi theo những hình ảnh khủng khiếp: những con người bị nhồi thành cục, đem trưng bày trong các tư thế làm việc.

Tôi chìm xuống và bắt đầu hoàn hình.

Khi đã là cá mập đầu búa, tôi bơi qua những tảng đá rơi lở tả, những xác tàu tạo nên bức thành trì bảo vệ vương quốc Nartec.

Tôi thấy tụi bạn cũng đang hoàn hình trong làn nước trong trẻo. Một bầy cá mập đầu búa và một con cá voi sát thủ - Cassie.

<Mấy bồ ở đây cả chứ?> Tôi hỏi hộp hỏi.

<Ừa, tụi tui chờ bồ đó,> Marco đáp.

<Vissier Ba đâu?> Tôi hỏi.

<Mình vừa định vị,> Cassie bảo. <Mình thấy cái gì như một con mực ma tổ chẳng rời khỏi vùng ngoại vi của lối vào hang...>

<Đi đường nào?>

<Về phía đất liền,> Cassie đáp.

Tên Visser Ba vẫn sống.

Nhưng tụi tôi cũng thế. Những sai lầm sẽ khiến tôi mất ngủ một thời gian, nhưng khi đang tấn công tôi nghĩ mình đúng.

Đây là chiến tranh, tôi tự nhủ. Mi làm những gì mi có thể, Jake. Mi cố làm điều tốt nhất. Và cố tránh không làm điều tệ hại. Và mi đã mang cả bọn bình an trở về nhà.

Tội tôi tiến về phía bờ. Ra khỏi thế giới ác mộng bên dưới mặt biển. Về phía phố xá văn minh.

<Những sinh vật ghê tởm,> Rachel dấm dăng. <Cần phải có ai đó quét sạch chúng đi.>

<Nartec?> Cassie hỏi.

<Còn ai nữa? Chúng đã làm gì với những thủy thủ và phi công? Ghê tởm, bệnh hoạn. Tệ hại không kém gì Yeerk.>

<Các bạn đã quên một điều,> Ax trầm tĩnh nói.

<Hả?>

<Trong tất cả những con người bị bọn Nartec... cất giữ... đa số đã chết chìm trong bão hay do những kỹ thuật ban sơ của loài người bị hư hại. Nhiều. Nhưng không phải tất cả.>

<Vậy là sao?>

Tôi biết điều Ax sắp nói. Tôi tiếp lời ảnh. <Những người đang yên nghỉ dưới đó, kể cả những phi công Nhật bị chìm khi tham chiến là do chính con người gây nên. Chứ không phải bởi Nartec. Những vũ khí họ dùng với chúng ta là vũ khí của loài người. Chúng ta ghét họ vì những gì họ làm ư? Vậy thì chúng ta đừng giúp họ làm như vậy nữa.>

Rachel im re một lúc, rồi bật nói. <Ồ, khá công bằng. Nhưng mấy bồ biết gì không? Một ngày nào đó, khi chúng ta chiến thắng, đuổi cổ bọn Yeerk đi xong, chúng ta sẽ trở xuống dưới đó. Công việc rất bận rộn đấy.>

<Để bắt đầu một cuộc chiến mới à?> Cassie hỏi.

<Không. Không phải đánh nhau.> Rachel nói nhỏ. <Mà để chôn cất người chết.>

<Amen.>

Tôi hô. <Hãy ra khỏi đây ngay.>

HẾT TẬP 36

[1] đơn vị đo tốc độ của tàu thủy - một hải lý = 1,85 km.

[2] Polynesia (phiên âm: Pô-li-nê-di) là một quần đảo với hơn 1000 hòn đảo lớn nhỏ nằm rải rác ở khu vực giữa và xích xuống phía Nam châu Đại Dương. (NDBS)

[3] Chiến binh Viking vùng Bắc Âu, tức bán đảo Scandinavia, Đan Mạch, Na Uy, Thụy Điển, đi biển rất giỏi. Thời kỳ Viking kéo dài khoảng cuối thế kỷ thứ VIII đến thế kỷ XI (NDBS).

[4] Chiến binh La Mã thuộc đế chế La Mã bao gồm các khu vực quanh vùng Địa Trung Hải, kéo dài từ thế kỷ thứ VI trước công nguyên đến thế kỷ thứ V. (NDBS)

[5] Aztec: nền văn minh rực rỡ của Mexico thế kỷ XVI.

Maya: nền văn minh của người da đỏ từ thế kỷ thứ IV - VIII.

Inca: nền văn minh Peru trước thế kỷ XVI - đặc biệt phát triển về kỹ thuật xây dựng.

[6] tiếng Pháp - có nghĩa là: "Xin chào bà. Bà có thể nói tiếng Anh được không?"

[7] tức là giao phối giữa những cá thể có cùng hoặc gần huyết thống.

[8] Baroque: trường phái mỹ thuật hoa mỹ với các hoa tiết cầu kỳ sắc sảo.

[9] Naca muốn nhắc tới ADN

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>